ERDOĞAN OPERASYONU

KÜRESEL SERMAYENİN İKTİDAR SAVAŞI

Prof. Dr. Mahir Kaynak / Ömer Lütfi Mete

TİMAŞ

Mahir Kaynak ve Ömer Lütfi Mete

Erdoğan Operasyonu

Küresel Sermayenin İktidar Savaşı

Bu kitap
Emine Eroğlu'nun yayın yönetmenliğinde, Selman Kayabaşı'nın editörlüğünde yayına hazırlandı. Kapak tasarımı Ravza Kızütuğ, Mizanpajı Sibel Yalçın tarafından yapıldı. 2008 Haziran ayında yayımlandı. Kitabın Uluslararası Seri Numarası (ISBN) : 978-975-263-761-0 Baskı ve cilt: Sistem Matbaacılık Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul Tel: (0212) 482 11 01
1-1 İrtibat: Alayköşkü Cad. No: 11
Cağaloğlu / istanbul
Telefon : (0212)511 24 24
Faks : (0212) 512 40 00 2
www.timas.com.tr
timas@timas.com.tr
KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 1206-34-003089 TİBAŞ YAYINLARI/I836 AKTÜEL SİYASET PERDE ARKASI/43
©Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Yayınları'na aittir. İzinsiz yayınlanamaz.Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.
TİMAŞ YAYINLARI
İSTANBUL 2008

MAHİR KAYNAK
1934 yılında Gaziantep'te doğdu, İlk ve orta öğrenimini burada yaptıktan sonra 1948 yılında Kuleli Askeri Lisesi'ne girdi. 1953 yılında Harp Okulu'nu bitirdi ve 1951'de askerlikten ayrıldı. 1961 yılında mezun olduğu İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde asistan oldu. 1965'te doktor, 1971'de doçent unvanım aldı. 1971 yılında MİT'e atandı ve 1980'de buradan emekliye ayrıldı. 1982'de üniversiteye döndü. 1989 yılında iktisat profesörü olduğu Gazi Üniversitesi'nden 1993 yılında emekliye ayrıldı. Mahir Kaynak, evli ve üç çocuk babasıdır.
Yayınlanmış kitapları şunlardır:
• Komplo Yok
• Üç.. M. Bir
• Sil Baştan
• Sonuçlardan Sebeplere
• Büyük Ortadoğu Projesi
• Darbeli Demokrasi
• Dünyayı Kimler Yönetiyor
• Derin Devlet
• Derin PKK

ÖMER LÜTFİ METE
1 Şubat 1950 Rize doğumlu... İlk ve orta öğrenimini Rize'de, yüksek öğrenimini İstanbul'da tamamladı. Kısa bir dönem edebiyat öğretmenliği dışında gazeteci ve senaryo yazarı olarak çalıştı. Evli ve dört çocuk babası. Babıali'de Sobalı, Bizim Anadolu, Tercüman, Türkiye, Yeni Haber, Orta Doğu, Yeni Şafak, Ayyıldız, Yeni Binyıl gazetelerinde editör, yönetici ve yazar olarak çalıştı. Türk Edebiyatı ve Çağrışım dergilerinde makale, mizalıi öykü ve şiirleri yayınlandı. Halen Sabah gazetesinde köşe yazarı...
Kitapları:
• Gülce
• Milliyetçilik-Milliyetsizlik
• Asker ile Cemre
• Dünyayı Kimler Yönetiyor
• Derin Devlet
• Derin PKK
Sinema filmi senaryoları:
Çizme, Gülün Bitliği Yer, Yunus Emre, T.H.E. İmam... TV Filmi senaryoları:

Köstekli Saat, Ayrı Dünyalar, Veysel Karanı, Ahmet Bedevi. TV Dizi Senaryoları:
Bizim Ev, Evlere Şenlih, Ortaklar, Deliyürek, Avcı, Hayat Bağları, AGA, Çanakkale Destanı (Belgesel Drama).

İçindekiler

ÖNSÖZ ? 9
ÇATIŞAN GÜÇLER: KÜRESEL SERMAYE VE ULUS-DEVLETLER ? 13
"Ulus-devletler vc ulusal sermayeler böyle bir rakip karşısında harekete geçtiler. Küresel sermayeyi tam olarak tanımlarsak onların neye karşı çıktığını da anlarız..."
KÜRESEL SERMAYE, AVRUPA RİRLİĞI'Nİ ELE GEÇİRMEK İSTİYOR ? 25
"Tony Blair herhangi bir seçim kaybetmemesine rağmen istifa etti ve yerine maliye bakanı geldi. Bu, İngiltere'nin artık Avrupa Birii-ği'ni kontrol etme politikasından vazgeçtiği, karşısında çok ciddi mukavemet oluştuğu anlamına geliyor..."
YENİ SOĞUK SAVAŞ: ABD - RUSYA KONTROLÜNDE YENİ DÜNYA ? 33
"Küresel sermaye, Amerika'da ciddi bir darbe yedi, Rusya zaten tamamen tasfiye etti küresel sermayeyi, Avrupa'da da seçimleri ulus-devletler kazandı..."

TÜRKİYE: KUTUPLAR ARASINDA YAŞAM SAVAŞI ? 41 "AKP kapatılırsa ne olur? AKP kapatıldığı zaman bu parti iktidardan düşmez, yeni bir parti kurulur ve o parti iktidarı devam eder. Yalnız Tayyip Erdoğan bertaraf edilmiş olur, yasaklı olacağı için. Bu da küresel sermayenin zaferi demektir..."
SAVAŞI KİM KAZANACAK? KÜRESEL SERMAYE Mİ, ULUS DEVLETLER Mİ? ? 51
"Burada asıl önemli olan Avrupa'nın durumudur. Avrupa bugüne kadar küresel sermaye ile ittifak ederek, onların güçlerini yanına alarak tekrar Rusya ve Amerika'nın karşısında güçlü alternatif oluşturmak istiyordu. Bu ihtimal ortadan kalkıyor..."
28 ŞUBAT: KİMİN ZAFERİ? ? 61
"D-8, Amerika'da oluşan küresel sermayenin karşıtıydı, bu nedenle Erbakan Hoca tasfiye edildi. Yani insanların laik veya dindar olması bir sebep teşkil etmiyordu..."
AKP KAPATMA DAVASI: NASIL BİR GELECEK TASARLANIYOR? ? 69
"Tayyip Bey'in Avrupa Birliği'ne yönelik politikalarında bir gevşeme olduğu, ona karşı daha uzak davrandığı şeklinde bir intiba aynı zamanda, küresel sermayeye karşı bir tavır olarak da algılanabilir, öyle algılandı ve ihtilaf o günden itibaren başladı..."
YENİ LİDER PROFİLİ: KİM, NEDEN, NASIL? ? 81 "islam'ı dışlamayan ama orduyla da çatışmayan, Kürt kimliğini kabul eden bir figür bulursanız ki bulunabilir Türkiye'de, bu lider Türkiye'nin yeni lideri olur. Yani şöyle bir benzetme yapalım: Eşi başörtülü olmayacak ama başörtüsünü serbest bırakacak, kendisi Kürt olmayacak ama Kürtlere karşı olumsuz bir tavır sergilemeyecek, böyle birisi olur..."
ANAYASA MAHKEMESİ'NİN TÜRBAN KARARI ? 99 "Bu kararla var olan bir çatışma gün yüzüne çıkmıştır. Böyle bir karar olmasaydı bile başka bir biçimde aynı sorunla karşılaşırdık."
KARUNLAR LİGİ'NİN PARA OYUNLARI ? 105 "Karunlar Ligi'nde, esrarengiz inanışların geçerli olduğunu, kökleri çok eski çağlara kadar uzanabilen garip ayinlerin yapıldığını, kara büyüden ilkel kurban merasimlerine kadar her türden korkunç işlerin görülebildiğini ve bin çeşit para-psikolojik deneylerin gerçekleştirildiğini tahmin ediyorum..."
KAPİTALİZM MASKE DEĞİŞTİRİYOR ? 117 "Bu ideoloji, köle olduklarını hissettirmeden milyarlarca insanı bir avuç Küresel Karun için köleleştirmektir. Esasen buna ideoloji değil, şeytanın dini demek gerekir. Klasik kapitalizmin bugünkü uzantıları veya uluslararası kapitalizmin devleri de, Küresel Karunlar dediğim bu 'Para Tanrıları' için peygamber görevi görürler..."
TÜRKİYE: NASIL BİR İKTİDAR SAVAŞI? «141 "Bu ayrılık, Türkiye'nin 'stratejik müttefiki'nin hangi güç olacağı konusundaki görüş farklılığından kaynaklanabilir. Meselâ Abdullah Gül'ün düşüncesi şöyle olabilir: Türkiye bölgede ağırlıklı olarak Amerika ile iş tutmayı sürdürürse zararlı çıkar. Fakat buna karşılık İngiltere'nin imparatorluk tecrübesinden yararlanmayı tercih ederse kazançlı çıkar."
KÜRESEL SERMAYE BÖLÜNMÜŞ DÜNYAYI SEVER ? 153 "Tabii ki ABD'nin AB'ye tehdidi bununla sınırlı değildir. 'Küresel oyuncu olmayacaksınız' demektedir bir yandan. 'Yoksa bakın Rusya'yı yine elinde kamçı ile üstünüze salacak şekilde ayarladım' diye aba altından sopa göstermektedir..."
KÜRESEL SERMAYE, ERDOĞAN'I İSTEMİYOR ? 169 "Burada beni cn çok ilgilendiren, Erdoğan'ın şahsında hazır Türkiye'deki Kürtlerin çok sevdiği hatta Türkiye dışındaki Kürtlerin bile sevdiği, benimsediği bir siyasetçiyi görmektir! Birileri bunu değerlendirmemizi önlemek istiyor..."
YARGI, KAZAN KALDIRIYOR ? 183
"Bu ülkede Yassıada Mahkemeleri diye bir sabıka vardır. Bu sabıka benim sabıkam değil, bizim yargı adamlarımızın sabıkasıdır. Yassıada yargıç ve savcıları ile aynı anlayışta olanların hukuktan bahsetmeleri, dünyanın en büyük hukuk kepazeliğidir..."

CUMHURİYET MİTİNGLERİNİN ARKASINDA KİM VAR? ? 199
"Cumhuriyet mitingleri için büyük kalabalıkları harekete geçiren paranın yerli bir kaynak olduğuna inanmıyorum. Belki içeriden de bir miktar katkı sağlanmıştır ama tasarı küresel bir oyuncunun senaryosu olsa gerektir..."
ANAYASA MAHKEMESÎ'NİN TÜRBAN KARARİ ? 211 "Biz, Türkiye'de toplum mukavelesinin çöpe atıldığından söz ediyoruz. Bir anlamda tasfiye edilmiş bir meclis var ortada."
Önsöz

Neden "Erdoğan Operasyonu"?

Cengiz Han'ın bütün dünyaya hâkim olmak amacıyla baş-ladığı seferler, Asya'da ve Asya'nın Avrupa'ya açılan kapısı Anadolu'da büyük değişimlere sebep olur. Bu seferler sadece askerî bakımdan değil; siyasî, dinî, ekonomik ve kültürel etkileri ile de toplumların kimliklerine ve sosyal haritalarına ciddi sarsıntılar yaşatır. Gümrük, siyasî birlik, devlet olma bilinci vs. gibi kavramlar, Cengiz Han'ın kılıcının gölgesinde artık farklı anlamlar taşımaktadır. Yıllarca birbirlerine düşman olan beylikler, devletler, emirlikler; doğudan gelen yeni düzene göre saflarını belirlemek zorunda kalırlar; aralarındaki kin ve nefreti, başka bir yeni düzen kurulacağı güne kadar ertelemeyi kabul ederler.

Cengiz Han gibi hâkimiyetini Anadolu'ya taşımak isteyen başka bir doğulu, Timur; atının ayağının değdiği bütün topraklarda tek bir düzen kurmak için sefere çıkar. Küçük Asya'nın büyük hakanları, bu kez Timur'un kılıcının gölgesinde saflarını belli etmek zorunda kalmışlardır. Kimi bu kılıcın yanında yeni düzenin ortağı olmuş, kimi aynı kılıcın darbesiyle yaralanmıştır. Timur'un hâkimiyetinin sembolü olan hırka, Edirne'deki Osmanlı Sarayı'na geldiğinde, Osmanlı Sultanı, yeni düzenin safında olduğunu göstermiş ve bu hırkayı giymeyi kabul etmiştir. Tâ ki, Abbasi Halifesi'nin ikazıyla hırkayı çıkardığı güne kadar...

Sultan Mehmet'in Konstantinopolis'i fethi, 15. yüzyılda dünya hâkimiyetini kimin elinde tutacağını merakla bekle-yen devletlere beklenen mesajı ulaştırmıştır. Fatih ve Kanu-nî'nin batıya yaptıkları seferler, Yavuz'un doğu seferiyle tâç-landırıldığmda ve Hilafet merkezi İstanbul'a taşındığında, Batı'nın ve Doğu'nun hükümdarı, Roma'nın ve İslam'ın lideri belli olmuştur: Nizâm-ı Alem'in (Dünya Düzeni) kurucusu ve koruyucusu artık Osmanlı Sultanı'dır.

Birinci Dünya Savaşı, asırlar boyu cihan hâkimiyetini elinde tutan Türkler için unutulmaz yaralar açmıştır. Kimi zaman Ruslarla, kimi zaman Macarlarla, kimi zaman Sırplarla, kimi zaman da topyekûn Haçlı Orduları ile tek başına savaşan Türkler, ilk kez bir başka gücün yanında saf tutmak zorunda kalmışlar; kendi cephelerinde galip gelmelerine rağmen, Almanların yenilgisi ile savaşın sonunda mağlup sayılmışlardır. Topraklarına göz dikilen, bağımsızlıkları tehlikede olan ordu-millet Türkler, Millî Mücadele'nin ilk yıllarında dahi istiklâl ve istikbâl tartışması yaparken, İngiliz Mandası, Amerikan Mandası gibi fikirler etrafında gidip gelmişlerdir. Çünkü Yeni Dünya Düzeni, bugünden sonra, cihan imparatorluğu İngiltere'ye emanettir. Arabistan'dan Hindistan'a kadar bütün İslam topraklarında beyler, emirler, şeyhler; yeni düzene göre saf belirlemektedirler.

Nihayet, Mustafa Kemal etrafında toplanan Türk Milleti kendi bağımsız devletini kurmuş; Türkiye Cumhuriyeti, Tütk askerlerinin başarılı diplomatik manevraları ile hayat bulmuştur. Unutmamak gerekir ki, yeni devletin kurulması aşamasında hatta Milli Mücadele yıllatında bile Türkler, bazen İngilizlerle, bazen de Sovyetlerle işbirliği yapmışlar, bağımsızlığa kavuşmak için farklı stratejiler uygulamışlar ve devletleri birbirlerine karşı kullanmışlardır.

İkinci Dünya Savaşı, Yeni Dünya Düzeni için yeni bir dönüm noktasıdır. Türkiye savaşa katılmamış olsa da, savaş sonunda ortaya çıkan düzen Türkiye'yi kilit konuma getirmiştir. NATO, Yeni Dünya Düzeni'nin bir tarafını oluştururken, dengenin diğer tarafında SSCB vardır. Ankara, dünyayı hâkimiyet alanlarına ayıran iki süper güçten ABD tarafında yer almış, yer almak zorunda bırakılmıştır. 27 Mayıs'ta başlayan askerî darbeli Türkiye tarihi, güçlü devletlerin Ankara'daki iktidar savaşına dair önemli ipuçları vermektedir.

Türkiye, Soğuk Savaş'ın bitmesinden sonra yaşanan "küresel boyuttaki iktidar savaşı" hakkında, daha önce defalarca kaçırmış olduğu fırsatı bu kez iyi değerlendirmek zorundadır. Dünya üzerinde kurulan dengeyi iyi anlamak ve bu dengenin taraflarının hangi hamleleri yapacağını önceden tahmin edebilmek, oyundan kazançlı çıkmak isteyen herkes için şarttır.

"Erdoğan Operasyonu - Küresel Sermayenin İktidar Savaşı" başlıklı bu röportaj kitapta Prof. Dr. Mahir Kaynak ve Ömer Lütfi Mete, küresel iktidar savaşı hakkında yaptıkları okumaları bizlerle paylaşıyor ve bilgilerini yorumluyorlar.

Mahir Kaynak ve Ömer Lütfi Mete'nin görüşlerini okurken Büyük Ortadoğu Projesi, Ilımlı İslam, Küresel Sermaye, Millî Ekonomi gibi kavramların, yeni bir düzen inşa etmek isteyen süper güçlerin kullandığı araçlar olduğunu anlıyoruz. ABD ile Rusya'nın yeni bir soğuk savaş için gizlice anlaştıklarını öğrendiğimizde, Türkiye'nin bu taksimde hangi safta yer alacağını merak ediyor ve tartışıyoruz.

Erdoğan Operasyonu isimli bu kitap, tarihten miras aldığımız çatışmanın bu günlerde daha da kızışacağına işaret ediyor. Dünya Hâkimiyeti ülküsüyle hareket eden güç odaklarının, Anadolu'da hâkimiyet kurmak için nasıl çalıştıklarını tarih okumalarımızdan biliyoruz. Bizden önce bu topraklarda

yaşayan Türkler, böyle bir çatışmanın toplumun sadece siyasî hayatına değil, ekonomik, dinî, sosyal dokularına da tesir ettiğine hatta kimliklerini değiştirdiğine şahit oldular. Millî Mücadele, böylesi bir çatışma karşısında Türklerin nasd bir ve bağımsız kalabildiklerini bize anlatıyor. Dahası, sonuca ulaşmak için dünya dengelerini gözetmenin zorunluluğunu ve farklı zamanlarda farklı güçlerle işbirliği yapılabileceğini gösteriyor.

Türk Devleti, son yıllarda bölgesel bir güç olma yolunda görünenin dışında ciddi adımlar attı. İrak Savaşı'nda izlenen politika, İran Krizi'ndeki tavrı, Ortadoğu'daki barış girişimleri ve Türkî Cumhuriyetlerle ilişkiler... Bütün bunlar, dünya hâkimiyeti için çatışan güçlerin iştahını kabartacak stratejik hamlelerdi. Bu süreçte, Türkiye'nin hızını yavaşlatacak, mevcut potansiyelini kullanmasına engel olacak birçok "karşı hamle" yapıldı. Bu karşı hamlelerin tek hedefi elbette Ankara değildi; perde arkasında Ankara'nın ittifak kurduğu başka devletler de bu operasyonlardan ciddi zararlar gördü.

"Erdoğan Operasyonu" amacı ve sonuçlan ile sadece Türkiye'yi etkileyecek bir "iç operasyon" mudur yoksa küresel iktidar savaşının en önemli adımlarından biri midir? Dünya dengesini kuran iki tarafın da operasyona sessiz kalması gösteriyor ki; bu hamlenin, iki tarafın da kazançlı ve yalnızca Türkiye'nin zararlı çıkacağı bir operasyona dönüşme ihtimali çok büyüktür!

Ümit ediyoruz ki Türk Milleti, böylesi sarsıntılı bir dönemden yine bir ve beraber çıkmayı başarabilir; Türk Devleti, dünya siyasetindeki oyunda kendisine hamle yapılan değil, kendisi hamle yapan bir devlet olmaya devam eder...

Selman Kayabaşı

ÇATIŞAN GÜÇLER: KÜRESEL SERMAYE - ULUS-DEVLETLER

"Ulus-devletler ve ulusal sermayeler böyle bir rakip karşısında harekete geçtiler. Küresel sermayeyi tam olarak tanımlarsak onların neye karşı çıktığını da an-larız.."

Konuşan: Prof. Dr. Mahir Kaynak

Öncelikle küresel sermaye ve ulus-devletler çatışması olayını biraz açacağız. Burada sizin küresel sermayeden kastını^ nedir, tanımlayabilir misiniz küresel sermayeyi?

Efendim, evvela ekonomik düzen hakkında bir takım açıklamalar yapmak istiyorum. Geçmişte kapitalist düzenin Endüstri Devrimi'yle birlikte oluştuğu söylenirdi. Yani üretim ilişkilerindeki değişmeler ekonomik ilişkileri de belirtiyor, düşünce de buna göre şekilleniyordu. Buna reaksiyon olarak sosyalizm, daha doğrusu Marksist görüş ortaya çıktı ama Marksist görüş de yine aynı çerçevenin içindedir. Yani aynı ilişkileri eleştiren bir görüştür. Şimdi dünyada ciddi bir değişme oldu, herkes diyordu ki, kapitalist dönem mademki Sanayi Devrimi'nin bir sonucudur, şimdi iletişim çağma geldik, bu iletişim çağında farklı bir ekonomik sistemin olması gerekir. Bu düşünceye katılmıyorum, bugün dünya üzerindeki ekonomideki değişme aslında bilişim devriminden ziyade dünya üzerindeki ödemeler sistemindeki ciddi bir değişiklikten kaynaklanıyor. Çok kısa bir örnekle ne demek istediğimi

anlatayım:

Türkiye, Japonya'dan 100 liralık mal ithal etsin ve bu malın karşılığında da borçlansın. Normalde algılayacağımız şey, Japonya'da bir takım tasarruf sahipleri alacaklı ve bu bankalar kanalıyla Türkiye'ye kredi olarak açılır ve Türkiye'de bu bankaların açtığı krediyle halk bu malları satın alır. Şimdi böyle olması lazım ama böyle değildir. Şöyle gelişir: Japonya Türkiye'ye malını satar, Japonya'da tasarruf eden kişiler

küresel sermaye dediğimiz kesime kredi açar, onlar bu krediyi Türkiye'ye yönlendirirler. Yani arada bir şey daha var, küresel sermaye var, tüm dünyadaki ticari ilişkilerin aracılığını yapan küresel sermaye var. Bu ciddi bir değişikliktir ve dünya üzerinde ticaretin çok önemli bir kısmı da bunlar kanalıyla yürütülmektedir.

Şimdi, "Küresel sermaye nasıl oluştu?" sorusuna da cevap aramamız lazım. II. Dünya Savaşı'ndan sonra Amerika Birleşik Devletleri Japonya'yı yendi ve bir barış anlaşması imzalandı. Aradaki savaşlara rağmen, husumete rağmen, Amerika Birleşik Devletleri Japonya'ya hem teknoloji hem de sermaye desteği sağladı ve Japon Mucizesi denen gelişmeyi gerçekleştirdi. Ama ABD'nin asıl yaptığı şey, Japonya'nın ürettiği mal ve hizmetleri satın almak ve bunun karşılığında ona borçlanmak şeklindeydi. Böylece âdeta Japonya'yı ucuz emek olarak kullanıyordu ve karşılığında da hiçbir şey vermiyordu. Bu, aynı zamanda Japonya'nın bu ihracattan doğan alacaklarının belli bir kesimde, yani finans kesiminde toplanması sonucunu doğurdu. Benzer süreç Avrupa'da, Almanya'da da işledi. Ortadoğu petrolünde ortaya çıkan kazançlar da bir finans kesiminde toplandı. Bu büyük sermaye giderek sadece ekonomik aracı değil, aynı zamanda siyasi aktör konumuna geçti ve dünyaya yön verir hâle geldi. Bunların ordusu yoktu, devlet kurumları yoktu; ama dünya üzerindeki en etkili güç haline geldiler. Mesela Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra Rusya'yı kontrol altına aldılar. Birçok yerde siyaseti etkilediler ve renkli devrimler dediğimiz devrimleri de yaptılar. İşte dünya üzerinde ekonomiye yön veren bu güçtür. Bu güç Türkiye'de de bir ölçüde etkilidir.

Kimler var bu küresel sermayede; örnek olarak şu şu isimler, şu aileler var diyebilir miyiz?

Bu çok önemli de değil ama temsilcisi olarak mesela Soros görülür. Bazıları der ki, "Eğer bunlar belirli bir şekil içinde değillerse bunların birlikte hareket ettiğini düşünemeyiz". Yani? "Eğer bunlar bir güç olacaklarsa, dünyayı etkileyecek-lerse, bir dernek, bir devlet veya bir başka şekilde bir araya gelmeleri lazımdır". Bu düşünce yanlıştır. Bir hükümet içinde çok çeşitli görüşler olabilir. Mesele onların yan yana gelip bir karar alabilmeleridir. Bunlar da fiili olarak zaten birbirlerinden etkilenirler. Burada bir konuya daha dikkati çekmek istiyorum: Son zamanlarda ciddi ekonomik krize neden olan Mortgage krizinin temelinde şu vardır: İnşaat yatırımlarında veya ev üretiminde en önemli unsurlardan bir tanesi "toprak değeri"dir, yani "rant"tır. Bu rantlar çok büyük miktarlara ulaşmıştır. İşte küresel sermaye bu rantın bir bölümünü kendi üzerine almak istemiştir.

Mesela Türkiye'de son üç beş yıl içerisinde emlak fiyatları bir kaç katma çıktı. Burada inşaat maliyetlerinde yükselme yok ama toprak değerleri, arazi değerlerindeki büyük artış burada bir rant yarattı. Bu rant faiz yoluyla, kredi faizleri yoluyla küresel sermayeye aktarıldı. Burada, adı faiz olmakla beraber, kaynağını toprakların değer kazanmasından aldığı için ben bu kazanca, zaman içinde alınmış rant geliri olduğunu

söyleyebilirim.

Küresel sermaye sistemi dünyadaki eski sistemden çok farklı ve bunlar daha evvelki uluslararası hizmetlerin niteliklerinde ayrışıyorlar. Sözde eskiden uluslararası şirketler vardı ve bu şirketler dünya üzerinde bir üretim yapıyorlardı ve bu üretim kâr-zarar açısından sömürü telakki ediliyordu. Bugünkü söylediğimiz finans kesimi aslında hiçbir üretime doğrudan katılmaz, bunlar sadece paraya hükmederler. Burada bir şeye daha dikkatinizi çekmek istiyorum: Küresel sermaye aslında kendi müşterilerini de yaratıyor, onu da söyleyeyim. Mesela Türkiye'de geçmişte bu kadar cari açık yoktu, bu cari açığın oluşmasının nedeni Türkiye'ye kredi açmaları ve bu kredinin de ithalatı teşvik etmesidir. Yani biz ithalat yapmak niyetinde olduğumuz için kredi bulmadık, onlar bizi ithalata zorlamak için yabancı sermayeyi enjekte ettiler. Burada da şu var, bu borçlandığımız kurumlar aslında küresel sermaye. Japonya'dan, Ortadoğu'dan ve çeşitli ülkelerden ithalat yapıyoruz ama muhatabımız onlar değil. Onlar tasarruflarını küresel sermayede biriktiriyorlar, onlar bize kredi açıyorlar, biz ithalat yapıyoruz.

Başka önemli nokta da herkesin zannettiğinin aksine, yabancı sermaye dediğimiz bu krediler milli sermayenin üzerine eklenerek Türkiye'deki, ülkedeki sermaye miktarını arttır-mazlar, onun yerine geçerler. Bir örnek vereyim: 1980'e kadar Türkiye'de iş tasarruf oranı %25'ler oranındaydı. Şimdi %10'lara düştü, hatta bunun altına doğru ilerliyor. Aynı şekilde dışarıdan çok büyük miktarda borç alan, sermaye transferi olan Amerika Birleşik Devletleri'nde iş tasarrufu oranı %0. Bu gayet doğal, teknik olarak da açıklayabiliriz ama biz sonuçlarını söylemekle yetiniyoruz.

Küresel sermaye hangi düşünce, hangi jîkirler üzerine kurulu peki? Kapitalizm kaynaklı bu gücün dayandığı temeller nedir?

Efendim, şimdi bunu bildiğimiz klasik kapitalizmden ayıran bir takım özellikler var. Kapitalizmde esas itibariyle üretime dayanan bir rekabet söz konusudur. Hâlbuki burada rekabet yerini giderek küresel sermayenin yönlendirdiği merkezi bir ekonomik sisteme bırakıyor. Mesela her zaman söylediğimiz gibi Türkiye'de bir talep yaratılır, bu talep gidiyor Japon-ya'daki Çin'deki sanayiyi geliştiriyor. Bunun faili küresel sermayedir. Peki, bunlar ne yapmak istiyorlar? İki hedefleri var:

Birincisi kendilerini güçlü hâle getinnek, ekonomiye yön vetmek ve küresel sermaye miktarını arttırmaktır. Bu son derece doğal ama asıl önemlisi siyasi hayattaki etkinlikleridir. Ulus-devletler, ekonominin

kaynaklarının büyük ölçüde savaşa, savaş sanayiine ayrılmasına yol açıyordu. Onun dışında çatışmalar oluşuyordu. Bunun aksine, merkezi bir küresel sermayenin yönettiği dünya, tek kutuplu bir dünya olacak; bu dünyada çatışmalar ortadan kalkacak ve kaynaklar büyük ölçüde savaş sanayi yerine sarf edilecekti. Böylece bir dünya modeli oluşturdular, bir yönetim modeli oluşturdular. Sonuç itibariyle beklentilere cevap vermedi, çünkü dünya üzerinde küresel sermaye etkilerinin artması refahın artmasına ve gelirin adaletli bölüşümüne değil, daha ziyade gelir adaletsizliklerinin artmasına yol açtı. Çünkü onlar ne üretiyorlarsa satabiliyorlardı. Üretime halk karar vermiyordu; onlar karar veriyorlar, talebi yaratıyorlardı. Bir örnek vereyim: Aynı işi gören bir saatin üzerine "marka" koyduğunuz zaman normal fiyatının on katına satılabiliyordu. Bunun gibi birçok tüketim malını değerinin çok üzerinde fiyatlarla satabilir hâle geldiler.

İkinci olarak; ulus-devletler ve ulusal sermayeler böyle bir rakip karşısında harekete geçtiler. Çünkü küresel sermayeyi tam olarak tammlarsak onların neye karşı çıktığını da anlarız. Küresel sermaye belli bir coğrafyaya bağlı değildir. Çünkü ne gelirlerini belli bir coğrafyadan alır; ne harcamalarını, parayı belli bir coğrafyaya kanal ize eder. Tüm dünyadır onun faaliyet sahası. Bu bakımdan, küresel sermayenin şu anda ABD'de olması hiçbir anlam ifade etmez; her yer onlarındır. Buna karşılık ulusal sermayeler belli bir coğrafyaya bağlıdır. Mesela Amerika'daki uçak sanayi, silah sanayi veya iç tüketime yönelik malları üreten sanayiler ticaretin ayrılmaz bir parçasıdır. Eğer Amerika Birleşik Devletleri ekonomik olarak gerilerse ulusal sermayeler de zarar görür. O bakımdan ulusal sermayelerde küresel sermayeye karşı bir mukavemet oluştu.

Küresel sermayeye ilk reaksiyon, Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra küresel sermayenin kontrol ettiği Rusya'da oluştu. Rusya'da özelleştirme yaşandığı zaman küresel sermaye bunları ele geçirdi. Küresel sermaye Rusya'nın hâkimi konumuna geçti; hem siyaseti kontrol ediyordu, hem medyayı kontrol ediyordu, hem ekonomiyi kontrol ediyordu. Buna karşılık Rusya'da bir reaksiyon doğdu, bu reaksiyon tabi bir organize reaksiyon olmakla beraber simge olarak da Putin'i doğurdu. Putin küresel sermayeyi tasfiye etti ve yerine kendi güvendiği, yani uluslararası sermaye ile bağlantılı olmayan zenginler yarattı. Burada dikkat edilecek nokta bir zengin yerine bir başka zengini ikame ediyorsunuz. Niye ediyorsunuz, çünkü küresel sermayenin buradaki kollarıdır tasfiye edilenler, yerine getirilenler ise Rus devletinin güvendiği insanlardır. Benzer reaksiyonun ABD'de de doğduğunu görüyoruz. Çünkü artık herhangi bir coğrafyaya bağlı olmayan küresel sermaye, ABD'yi ciddi bir ekonomik sıkıntı içine doğru iti-yordu. Amerika'da üretim giderek azalıyor, ithalat yapılıyor, cari açık inanılmaz boyutlata yükseliyordu. Geçen sene 800 küsur milyar dolar'dı. Böylece iç üretim azalıyor ama insanlar kredi ile dışarıda üretilen malları satın alıyorlar ve Amerikan ekonomisi büyük borç altına giriyordu. Bunun böyle devam etmeyeceği açıktı. Bir gün bir sınır olacak ve bu sınırda da Amerikan ekonomisi sıkıntıya girecek, küresel sermaye orayı bırakıp bu sefer gayretlerini başka bölgelerde yürütecekti. Amerika'yı kendi kaderine terk edecekti. Amerika bu akıbeti istemediği için, küresel sermaye ile mücadeleye başladı.

Ne zaman gerçekleşti bu mücadele.7

Bunun tarihini vermek zor, yani belli bir nokta yok ama Rusya'daki dönüşümü takiben Amerika'da da başladı. Bunu Bush yönetiminin politikası olarak adlandırabiliriz.

Peki, ABD ve Rusya küresel sermayeye neyi sağla' yamıyor, ya da küresel sermaye neden onları kullanamıyor?

Onların kullandıkları adamlar, ulusal sermayenin de güvendiği insanlar. Yani diğer taraftakiler de sıradan insanlar değil ki. Üretim yapan büyük sermaye sahipleri, petfol şirketleri... Siyasette her iki tarafın da kullandığı adamlar var. Bush, ulus-devlet yapısının kullandığı adam. Putin de öyle ama diğerlerinin de kullandığı adamlar var. Rusya'da Yeltsin vardı mesela, Amerika Birleşik Devletleri'nde de demokratlar daha ziyade küresel sermaye ile işbirliği içindeydiler.

Şimdi yeni bir döneme geçtik diyorsunuz. Peki, küresel sermayenin asıl sahibi kim? Yahudiler midir?

Hayır, bu görüş son derece yanlıştır. Küresel sermayenin esas menşei biraz evvel söylediğim Japonya, Çin, Ortadoğu ülkeleri gibi dış ticaret fazlası veren ülkelerdir ve bu finans kesimini oluşturanlar sermayenin sahibi değildir, yöneticisi-dir. Türkiye'de yanlış anlaşılan bir şey yönetici ile sahibi karıştırmaktır. Bunlar trilyonlarca dolar, on trilyon, yirmi trilyon civarındaki paralardır ve bunların esas sahipleri dış ticaret fazlası veren ve tasarruf yapan ülkelerdir. Yani bugün bizim dışarıdan ticari açığımızı karşılamak için aldığımız kredilerin gerçek sahibi Japonya'daki bir işçidir. O bakımdan getirip o paraları Yahudilerin sahip olduğu bir para veya başka bir gücün sahip olduğu para olarak algılamak yanlıştır. Bunlar sadece onları yöneten kişilerdir, tabi kendileri de aynı zamanda zengindir ama bu zenginlikleri dünya ölçeğinde etki yapabilecek kadar değildir. Şöyle bir örnek veriyorum. Siz bir tasarruf yaptınız, gidip paranızı bankaya yatırdınız. Para sizindir ama kullanan bankanın yöneticisidir. Bu da öyledir.

Evangelistler neresinde bu olayın?
Şimdi burada dini gruplarla iktisadi grupları yan yana getirmek son derece yanlıştır. Hiç karıştırmamak lazım ama şunu söylemek lazım: Dinî eğilimleri kontrol etmeye çalışırlar. Parayı kullananlar siyaseti de kontrol ederler. O bakımdan küresel sermayenin şansı çok daha yüksek, onların para harcama imkânları daha fazla.
Siz bir yazınızda güzel bir örnek veriyorsunuz: "Ülkelerin bir taraftan etnik ve dini kimliklerine göre bö' lünmesi teşvik ediliyor, öbür yandan da Avrupa Bir-ligi gibi birliğe üye olmak isteyen ülkelerin sayısı artıyor". Önümüzdeki dönemlerde bu küçük küçük bö' lünmeler mi daha etkili olacak, yoksa birlikler mi?
Evet, bölünmeler ulus-devletlerin etkinliğini azaltıyor. Küresel sermayenin işine gelen, onun için mümkün olduğu kadar onları parçalayıp bölmektir. Fakat bir yöneticiye de ih-tiyaç var dünya üzerinde, bunu nasıl yapıyorlar. Mesela Avrupa Birliği'ni kontrol akma almak istiyorlar. Küresel sermaye onun yönetimini ele geçirmeye çalışıyor. Yönetimi ele geçirdiği zaman adı Avrupa Birliği ama aslında küresel sermayenin kontrol ettiği bir alan haline geliyor.

KÜRESEL SERMAYE, AVRUPA BİRLİĞİ'Nİ ELE GEÇİRMEK İSTİYOR

"Tony Blair herhangi bir seçim kaybetmemesine rağmen istifa etti ve yerine maliye bakanı geldi. Bu, ingiltere'nin artık Avrupa Birliği'ni kontrol etme politikasından vazgeçtiği, karşısında çok ciddi mukavemet oluştuğu anlamına geliyor..."

Avrupa Birliği'nin yönetimini ele geçirebildiler mi ya da ele geçirmek üzereler mi?
Bunun için büyük mücadele verildi. Tony Blair döneminde küresel sermayenin merkezi ve yönetim yeri ingiltere idi. Bu dönemde Avrupa Birliği'ni kontrol etmek için uğraştı. Hatta dikkat ederseniz Türkiye'yi bunun içine almak için savaştı ve büyük ölçüde Türkiye lehine tavır takındı. Buna karşılık Almanya ve Fransa karşı çıktı. Bu karşı çıkmayı ne iktisadi, ne siyasi, ne de kültürel nedenlere bağlayamazsınız. Çünkü Fransa bize ne kadar uzaksa Ingiltete de o kadar uzaktır. Onun sebebi, Türkiye'yi küresel sermaye kontrol ediyordu. Bu suretle Avrupa Birliği içerisindeki küresel sermayenin egemenliğini geliştirmekti. Buna karşılık Almanya ve Fransa, bu birliği küresel sermayenin kontrolünün dışında tutmak için Türkiye'ye karşı çıktı. Türkiye'nin adı da 'Truva atı' olarak anılmaya başlandı. Yani biz Avrupa Birliği'ne kurucu, yapıcı olarak değil, onu yıkıcı bir başka gücün emrine verici bir güç olarak girmeye çalışan bir ülke olarak adlandırıldık.

Tony Blair'den sonra Avrupa Birliği'nde ve İngiltere'de ne değişti peki?
Bu proje başardı olmayınca, Tony Blair herhangi bir seçim kaybetmemesine rağmen istifa etti ve yerine maliye bakanı geldi. Bu, İngiltere'nin artık Avrupa Birliği'ni kontrol etme politikasından vazgeçtiği, karşısında çok ciddi mukavemet oluştuğu anlamına geliyor.
Birat önce söylediklerinizden bir şeyi netleştirmek is-tiyorum. Küresel sermaye ingiltere'nin elinde mi yoksa İngiltere'yi yönetiyor anlamında mıydı bu?
Burada şu var: ingiltere geçmişte üzerinde güneş batmayan bir imparatorluktu. II. Dünya Savaşı'ndan sonra galip devletler safındaydı ama her şeyini kaybetti. Bu etkinliğini kazanmak için tekrar sermayeyle işbirliğine girmek istedi. Yani küresel sermaye onun devlet tecrübesinden, yönetim tecrübesinden istifade etmek istedi, öteki de onun parasını kullanmak istedi. Karşılıklı bir mutabakatla oldu. Çünkü İngiliz devleti dünyada en iyi örgütlenmiş ve siyaseti en iyi kullanan devletlerde bir tanesi.
Peki, bu karşılıklı çıkar ilişkisi ingiltere'nin emellerine ulaşması noktasında hangi noktaya kadar gele-bildi?
Şimdi küresel sermaye ile ulus-devletler arasındaki mücadele henüz sona ermedi ama iki taraf da birbirini hırpalıyor. Küresel sermayeye karşı Amerika Birleşik Devletleri yönetiminin, Bush yönetiminin neler yaptığını söyleyeyim. Amerika Birleşik Devletleri doların değerini önemli ölçüde düşürdü, neredeyse yarıya indirdi. O zaman dolarla ifade edilen tüm varlıklar değerini yarı yarıya kaybetti, Amerika'nın borçları yarıya kadar azaldı. Buna karşılık küresel sermayenin kontrol ettiği paraların da değeri yarıya indi. Ama bir de küresel sermayeye alternatif, onun yerini tutacak başka bir sermaye yaratıldı. Petrol fiyatlarının artması aslında hayat kurallarının bir sonucu değildir. Bu bir politik fiyattır ve büyük ölçekte sermaye toplanmasına sebep olmuştur, burada en çok kazanan Rusya'dır. Rusya küresel sermayenin kontrolünden çıktığı gibi, ekonomisini de güçlenditme imkânına sahip olmuştur.

Amerika, Rusya'nın kazanmasını ister mi böyle?

Tabi istiyor, işte herkese ters gelen bu.

Bir ittifak mı yoksa?
Hedefleri aynı, bu bir ittifaktır tabi.
Yani ortak hedef noktasında ilerliyorlar şu anda?
İlerliyorlar. Neden her ülkenin mesela Almanya ile Amerika'nın müttefik olacağını, Japon'un müttefik olacağını düşünüyorsunuz ama Rusya ile katiyen ihtimal vermiyorsunuz?
Birlikte hareket ettiklerini kabul edersek, hangi he-defe doğru ilerliyorlar?
Ortadoğu'da, petrol üreten ülkelerde büyük bir sermaye birikimi oluştu. Bu ülkeler bu paralan kullanamadılar. Bunlar petrol üreten devletlerin kontrolündeki paralardır, küresel sermayenin değil. Bush yönetimi de bunların üzerinde büyük bir etkiye sahiptir. O bakımdan orada şu anda büyük devlet fonları oluştu. Yani bakınız bir yandan küresel sermayenin değerleri önemini kaybediyor, Amerika'nın borçlan azalıyor, buna karşılık ulus-devleti savunanların kullanacağı büyük fonlar oluşuyor. Bu iki yönde bir başarıdır küresel sermayeye karşı.

Bundan sonrası için ne öngörüyorsunuz?
Bundan sonrası için ne olacak? Dünyada yeni bir ekonomik düzen yaratılacak. Yani geçmişteki gibi bütün dünyanın dış ticatet fazlaları bir fon halinde küresel sermayenin elinde olmayacak bir defa. Ne olacak? Eğer biz Japonya'dan bir mal alırsak, Japonya'ya borçlu olacağız, bu ilişki doğrudan doğruya iki ülke arasında gerçekleşecek.
Bu gelişmeler ulus'devletlerin bu çatışmadan ya da bu savaştan bir adım önde çıktığını mı gösterir ya da şu anda bir adım önde olduğunu mu gösteriyor?
Sonuç olarak ne olacak? Bu konuda gayet muhtelif, herkesin kendine göre görüşü var. Bazıları diyorlar ki, gelişim dünya ölçeğinde küresel sermaye egemenliğinin olması yönündedir ve bu, insanlar açısından refahı yükseltecek, demokrasiyi atttıracak bir adımdır, o bakımdan buna karşı çıkmak yanlıştır. Bugün Türkiye'de esas itibariyle egemen olan görüş budur ve bu görüş sağcı, solcu, İslamcı fark etmeden birçokları tarafından savunuluyor.
Peki, bu bir yanılgı mı ve insanlar neden böyle bir yanılgının içine düşüyorlar?
Evet, insanlar genelde olayları ideolojik olarak analiz ederler. Burada küresel sermayenin akılcı yanı şu, hiçbir ideolojiye karşı çıkmıyor. İslamcıya da yumuşak bakıyor liberal olana da. İslamcıya, "ben sizin özgürlüğünüzü sağlayacağım, size dini özgürlükler getireceğim" diyor; liberale, "demokrasi olacak" diyor; kapitaliste, "kazan kazanabildiğin kadar" diyor. Bireysel kapitalistin bundan herhangi bir zararı yok, onun yaptığı şey zaten bireysel kapitalisti bertaraf etmek değil. O işlerine devam edecek ama ortaya çıkan tasarrufları, sermayeleri bu kullanıyor. Onun için hiçbir kesimin ideolojisine karşı değil. Böyle olunca da herkesin tarafında oluyor, herkes destekliyor ve farkında olmadan destekliyor. Birbirine hasım olanlar destekliyor.
Vaatlerini yerine getirecek mi? Mesela Türkiye açı-sından düşünürsek demokrasinin, özgürlüklerin geti-rilmesi noktasında. Çünkü insanların en kolay kan-dığı ve en kolay inandığı budur...
Demokrasiyi getirir, kendi prensiplerini savunmak şartıyla. Zaten hiçbir ülkede ve hiçbir rejimde o rejimi savunmak engellenmez asla. O da diyor ki, "Benim görüşlerimi savunduğun zaman sonuna kadar serbestsin. Savunmazsan, seni hapse filan atacak değilim, sadece sesini duyuramazsm. Medya benim kontrolümde, yaşam şartların son derece zora girer, sıkıntıda bırakırım seni, sana başkalarını saldırtırım". Bu da yeterince ciddi bir şey. Dünyanın yeni denge-si konusunda ulus-devletlerin bir adım öne çıktığını söylediniz değil mi?
Evet, bu savaş devam ediyor, savaşın ortasında kimin galip geleceğini kestirmek son derece zor. İnsanlar kendi analizlerine yakın olanın kazanacağını düşünürler. Ben ulus-dev-letlerin galip geleceğini ve ulus-devletler arasında ittifaklar kurulacağını düşüyorum esas itibariyle. Bu ekonomik ilişkilerin de dünya ölçeğinde değil de bloklar içersinde tanzim edileceğini tahmin ediyorum. Yani şöyle diyebiliriz; Amerika'nın kontrolünde bir dolar bölgesi, Rusya'nın kontrolünde bir Ruble bölgesi, Avrupa'da Euro bölgesi, Uzakdoğu'da da bir Yen bölgesi oluşabilir.

YENİ SOĞUK SAVAŞ: ABD - RUSYA KONTROLÜNDE YENİ DÜNYA

"Küresel sermaye, Amerika'da ciddi bir darbe yedi, Rusya zaten tamamen tasfiye etti küresel ser-mayeyi, Avrupa'da da seçimleri ulıis-devletler kazandı..."

Dünya dengeleri açısından yine bildiğimiz temel, klasik görüşler var. Batı ve diğerleri ya da Amerika-Rusya kutuplaşması. Bunların durumu ne olacak?

Bunlar tamamen suni ve belirli bir zaman dilimine ait durumlardı. Bunlar değişir zaman içerisinde. II. Dünya Savaşı, içinde hiçbir Müslüman ve Yahudi'nin olmadığı, tamamen Batılılar arasında bir savaştır, Japonya hariç. Demek ki Müslüman ve Yahudi olmadan Batılılar kendi aralarında savaşa-bilirlermiş, bu savaş bugüne kadar yaşanan en büyük savaştır üstelik. O bakımdan bunlar, bu ön yargıları yenmektir. Bizim Batılı, Doğulu dediğimiz kavramlar da aslında üretilmiş kavramlardır. Üretilmiştir, ezeli ve ebedi doğrular değildir. Mesela Amerika Birleşik Devletleri ile Rusya dünyayı paylaştılar, herkes nüfuz alanlarını kontrol edebilmek için karşısını düşman ilan etti ve böylece bir Batı Bloğu ve Doğu Bloğu oluştu. İkisi birbirine düşman olmasaydı, hiç kimse kendi taraftarlarını kontrol altma alamazdı. Şimdi bu yapı dağıldı, artık Doğu-Batı diye bir şey yok, kimse doğudan ve batından bahsetmesin. Neler olacak? Benim tahminim şu; bir ittifaklar dönemine doğru gidiyoruz, Amerika Birleşik Devletleri'nin

etrafında bir ittifaklar sistemi oluşacak, Avrupa'nın bir kısmı buna dâhil olacak, Rusya da buna yakın olacak. Ortadoğu'da Türkiye etrafında bir ara güç oluşacak, hatta onu da kendi hâline terk edecekler.
Konuyu netleştirmek açısından bir şeyi sormak isti-yorum. Burada ingiltere, Amerika ve Fransa'nın küresel sermaye açısından önemleri nedir ve hangi nok-talarda duruyorlar!

ingiltere küresel sermayenin merkezi olmaya adaydı ve belirli bir süre onlar adına hareket etti, ancak dünya üzerinde küresel sermayenin etkinliği azalmca ve bu pozisyonun gerçekleşmeyeceğini görünce, methettiğimiz ve çok akdcı bulduğumuz İngiliz yönetimi bu politikadan vazgeçti. Şimdi tahmin ediyorum ittifak sistemine doğru Amerika'nın içerisinde yer alacaktır. Fransa da Amerika bölgesinde yakın ilişki kurmak istiyor, Almanya doğuya doğru kayacak. Fransa zaten Akdeniz Birliği'ni ön görerek şunu yapmak ister: Avrupa Birliği'nin artık bir siyasi birlik haline dönüşemeyeceği anlaşıldı. O zaman Akdeniz'in etrafında kendisinin kontrol ettiği bir alan yaratacak ve Amerika ile olan ittifakında ağırlığını arttıracak. Türkiye'yi de buna dâhil ediyor Akdeniz ile ve böylece Ortadoğu'da etkinliğini arttıracak ve Amerika'ya karşı elini güçlendirecek.

Ilımlı İslam'ın küresel sermaye açısından önemi nedir?

Efendim, İlımlı İslam şu anda küresel sermayenin İslam dünyasında kullandığı bir ideolojidir esas itibariyle. Bunu da Müslümanların hep bunların hizmetinde olacağı şeklinde söylemiyorum ama bugün bulundukları konum budur ve küresel sermaye Müslümanların çok iyi bir müttefik olacağını düşünmüştür. O da şunun için: Küresel sermaye "eğer petrol bölgelerini kontrol altına alırsam, ulus-devletleri sıkıntıya sokarım ve kontrol ederim" diyor.
Ilımlı İslam ya da İslam ülkeleri eliyle bunu yapıyor değil mi?

Evet. Öbür tarafta da yine İslam ülkeleri var. Onlar da yine ılımlı demediğimiz İslam ülkeleri. Mesela Suudi Arabistan gibi. Bu türdeki İslam ülkeleri hangi tarafa kayacak sonuç ortada, ne politika izleyecek ortada. Evet, şunu söyleyebiliriz; bugüne kadar küresel sermayeye en yakın duran ülke Türkiye kaldı.
En yakın ülke derken, İslam ülkeleri arasında en ya-kın ülke mi?
Hayır, değil, dünya üzerinde.

Neden Türkiye? Diğer destekçilerini kaybettiği için mi?

Diğerlerinde etkisini kaybetti küresel sermaye. Amerika'da ciddi bir darbe yedi, Rusya zaten tamamen tasfiye etti, Avrupa'da ulus-devletler seçimleri kazandı. Şimdi Ortadoğu'da küresel sermaye ile Amerika arasında bir savaş cereyan ediyor. Amerika, küresel sermayenin petrol kaynaklarını engellemek için Büyük Ortadoğu Projesi'ni ortaya koydu.
Onun karşısında küresel sermaye Türkiye'yi kontrol etmek amacıyla kullanıyor mu?

Kullanıyor. Yani Avrupa Birliği'ni yeniden canlandırmak, Avrupa içerisindeki küresel sermaye yandaşlarıyla Türkiye'yi bir ittifak içerisine sokmak ve böylece bir güç odağı yaratmak istiyor. Çünkü Avrupa'da veya dünyanın herhangi bir yerinde birisi egemen dediğimiz zaman diğeri yok olmuş demek değildir. Bir savaşta birisi belli bir oranda üstünlük sağlar ama

kimin galip geldiği ancak savaşın nihayetinde belli olur. Şu anda çatışmaların devam ettiği bir ortamdayız. Kimin galip geleceği konusunda da benim görüşüm ulus-devletlerin galip geleceğidir.
Peki, 11 Eylül sonrasında İslam'ın terörle özdeşleş-tirildiği bir yapı oluşturuldu, bu da İslamcı terör ör~ gütleri denen El Kaide gibi örgütlenmelerle sağlandı. Bunların arkasında kim var?

Bunların arkasında Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Bush yönetimi vardır. Yani Avrupa ve Amerika Birleşik Devletleri halkı ile İslam dünyası arasına bir mesafe koymak ve bunları tamamen devlet tarafından kontrol altına alınacak biçimde bir yapı oluşturmak istiyor. Onun için de İslam terörle özdeşleştirildi. Yani bugün akıldaki görünümü şu: bunlar terörist, kadına imkân tanımazlar, bunlar fakirdir, bilgisizdir, böyle bir imaj vardır. Ancak bir farklı yanlan petrole sahiptirler. Yani Batı, İslam âlemine petrol olarak bakıyor, bir inanç olarak bakmıyor. Dünya üzerinde de İslam'ı bir felsefe olarak, bir dünya görüşü olarak savunan insanlar yok. Sistem olarak dünyaya yaşam biçimi, bir dünya algılaması şeklinde hiç kimse ifade etmiyor İslam'ı. Yani şöyle düşüneyim, Avrupa ülkelerindeki bir insan İslam giyimine, yaşam tarzına filan uymadan dünyaya bakış açısı tarafından Müslüman gibi davranabilir pekâlâ, buna imkân vermiyoruz biz. İslam bir şekil olarak görülüyor. Böylece İslam dünyası batı dünyasından ayrıştı.
11 Eyliil'de sorun El Kaide idi temelde, Amerika onu kullanmıştı ama 11 Eylül'den sonra daha çok insanlar bir taraftan da islam nedir diye araştırmaya başladılar. Kuran satışlarında çok artış oldu. Ters değil mi bu?

Bunlar terörist ama öyle tekil imajın ben dünya üzerinde yaygın olduğu şeklinde bir kanaate sahip değilim. Çünkü bu imaj olumlu bir imaj değildir, insanların merak etmesi de söz konusu olamaz. Hâlbuki İslam'ı bir hayata bakış, yaşam biçimi, insanların arasındaki ilişkiler olarak anlatsaydık, Batı için gerçekten birçok problemine çözüm teşkil edebilirdi bu. Çünkü Batı insanı amip gibi yalnız yaşar ve son derece yalnızdır esas itibariyle. Biz İslam toplumu bir bütünüz ve hepimiz kendi aramızda bir dayanışma içerisindeyiz; tanıdığımız, tanımadığımız insanlarla. Oysa bu imaj giderek bozuluyor ve Müslümanlar acımasız, insanları katleden, kendi dışında kimseye hoşgörüyle bakmayan kişiler olarak tanıtılıyor.
istihbarat servisleri neresinde bu çatışmanın, küresel sermaye onlara nüfuz edebilmiş midir?

İstihbarat servisleri dünyada yanlış anlaşılmıştır, özellikle Türkiye'de istihbarat servislerinin kendi başlarına politikaları olduğunu ve bunları yerine getirdiği şeklinde bir imaj vardır. Mesela biz İsrail devletinden değil MOSSAD'dan söz ederiz, Amerika'dan değil, CIA'den söz ederiz. Bu son derece yanlıştır. Bu ülkelerde devlet bir politika izler ve istihbarat servislerine bu politikanın gereğini yerine getirmesi için talimat verir, onlar da onu yerine getirirler. Hatta şunu da söyleyebilirim, CIA Amerikan operasyonlarının birçoğunun mahiyetini bilmeyebilir. Yani hükümet diyebilir ki, gidip Türkiye'deki iktidarı devir. Bunu ne için yaptığının fatkında olmayabilir, devirir ama. Oysa o devletin politikası Büyük Ortadoğu Projesi'dir ve Büyük Ortadoğu Projesi dediğin zaman bunun ne için yapıldığını kimse bilmez. "Niçin Büyük Ortadoğu Projesi var?" sorusunun cevabı yok. Bakın biraz evvel söyledim. Dedim ki, ulus-devletler Ortadoğu'yu küresel sermayenin elinden kurtaracak. Nasıl yapacak bunu? Bir ülkeyi işgal ederek. Çünkü Irak, küresel sermayenin mekânı, Avrupa ile ilişkiler kuracaktı, İran da bu ilişkileri kuracaktı ve Avrupa'yı Rusya ve Amerika'nın kontrolü dışına çıkaracaktı enerji açısından. Hâlbuki şimdi öyle bir mücadele yapıldı ki, buradaki ülkelerin artık Avrupa ile tek başlatma ilişki kurması ve onun ihtiyaçlarını gidermesi söz konusu değil. Çünkü Rusya tutuyor doğalgazm ucunu, petrolün ucunu da Amerika tutuyor. Büyük Ortadoğu Projesi'nin gerekçesi budur zaten.

TÜRKİYE:
KUTUPLAR ARASINDA YAŞAM SAVAŞI

"AKP kapatılırsa ne olur? AKP kapatıldığı zaman bu parti iktidardan düşmez, yeni bir parti kurulur ve o parti iktidarı devam eder. Yalnız Tayyip Erdoğan bertaraf edilmiş olur, yasaklı olacağı için. Bu da küresel sermayenin zaferi demektir..."

Türkiye'yi bir parça konuşmuştuk, küresel sermaye Türkiye'den nasd istifade ediyor diye. Türkiye'nin şu anda ABD'nin mi, yoksa küresel sermayenin mi yanında olduğu da az çok açığa kavuştu...
Şu anda Türkiye küresel sermayenin yanında. Zaten 2002 seçimlerinden itibaren daha da bütünleşti. Turgut Özal zamanından beri bir süreçtir bu. Türkiye'yi ekonomik olarak Batı ile bütünleştirmek, etkinliğini arttırmak için zaten ekonomik krizden sonra biz küresel sermayenin temsilcilerini ekonomimize yön vermek için çağırdık. Ondan sonra öngörülen modeli bize bundan sonraki iktidarlar aynen uyguladılar. Ilımlı islam dediğimiz iktidarlar... Hatta biz çoğu zaman onların içinde yetişmiş adamları da getirdik. Ekonomiden

Sorumlu Devlet Bakanımız Mehmet Şimşek gibi. Esasen dışarıdan gelmesi önemli değil, diğerleri de aynı politikayı izliyorlar zaten.
AKP farkında mı? Bunu planlı, bilinçli mi uyguluyor 2002'den beri?
Evet, bunu bilinçli olarak uyguluyor. Bunu bir kalkınma planı olarak görüyor. Yani diyor ki; bundan evvelkiler bunu

ERDOĞAN OPERASYONU

halledemediler, dünyaya açılmayı başaramadılar. Bunu ilk defa biz yapıyoruz. Bu liberalizmdir, bu özgürlüktür, bir bütün olarak algılıyorlar ve yapıyorlar. Ekonominin uluslararası yerini ve konumunu tartışmıyorlar hiçbir zaman.

Neden, içlerinde bunları tartışacak kimse yok mu?
Yok, Türkiye'de tartışılmıyor ki iktidar partisinde tartışılsın. Böyle bir çatışmanın olduğunu ben söylüyorum ve genelde kabul görmüyor.
Türkiye'de son zamanlarda yaşanan siyasi ve ekono-mik gelişmelerde küresel sermayenin payı ne? Eko~ nominin kötüye gitmesi, siyasetteki istikrasızlık, AK Parti'ye açılan kapatma davası...
Şimdi burada tabi, çeşitli eğilimlerin birbiri ile savaşı var. Ben şunu söyledim AKP'ye dava açılmasında: AKP kapatılırsa ne olur? AKP kapatıldığı zaman bu parti iktidardan düşmez, yeni bir parti kurulur ve o parti iktidarı devam eder. Yalnız Tayyip Erdoğan bertaraf edilmiş olur, yasaklı olacağı için. Saym Cumhurbaşkanı Abdullah Gül Bey'in konumunda hiçbir değişiklik olmaz. Öngördüğü politikalar ağırlık kazanır. O nedir? Küresel sermayenin Türkiye'de daha etkin olması anlamına gelir.
Kapatılması durumunda?
Kapatılması ve yeni kurulacak partinin Abdullah Gül Bey'in istikametinde olması durumunda küresel sermaye kazanır.
Dava açılması noktasında küresel sermayenin bir et' kisi olmuş mudur?
Olabilir ama davayı açanlar bunların çok farkında değiller, hiçbir şekilde böyle bir mücadele olduğunu bile bilmezler. Onlar için ortada laikliğe aykırı davranışlar vardır, onun için de kapatma davası açarlar. Bu hangi telkinlerle olmuştur o ayrı bir şey. Türkiye'deki bütün gelişmeler bu çatışmanın bir ürünüdür.
AK Parti 'nin konumunu koruyacağını söylüyor su-nuz, yeni bir parti kurulacak ve bunun başına da Abdullah Qül'ün bir şekilde gözetiminde olan yeni bir lider geçecek diyorsunuz değil mi?
Yani proje o.
Burada peki belirlenmiş bir isim var mıdır?
Hayır, belirlenmiş bir isim yok. Yalnız şunu söyleyeyim, küreselci politikaları en kolay uygulayacak birisini geçirmek istiyorlar.
Biraz önce Mehmet Şimşek örneğini verdiniz. Veya Ali Babacan?
Mehmet Şimşek'i başbakan yapamazlar ama başka birini yapacaklar.
PKK küresel güçlerin kontrolü noktasında hangi durumda?
PKK bir markadan ibarettir şu anda. Yani böyle bir örgüt hüviyetinde değildir ki bir merkezi olsun, karar organı olsun ve belirli bir projesi olsun. Şu anda çeşitli projeleri olan güçler eylemlerini yapıyorlar ve PKK markası altında lanse ediyorlar. Bunu şöyle söyleyebilirim: Kürt hareketinin Türkiye kalkışması içerisinde üç ayrı çizgi vardır, birisi bir dönem Amerika'nın kontrolündedir. Bunlar şu anda Türkiye ile çatışmayı kesmek isteyen insanlardır. Ancak şu soruyu sorabilirsiniz bana, "Niye hâlâ Amerika'nın etkin olduğu Irak'ta PKK'klar var?". Onu hemen söyleyeyim, orada Barzani'nin kullandığı PKK kolu vardır. Türkiye'de şu anda Barzani'nin Kürtler üzerindeki etkinliğinin adma PKK diyoruz biz. Oysa Türkiye'nin içerisinde özellikle Tunceli civarındakiler ise Avrupa'nın kontrol ettikleri. Bir de Imralı'nın etkisinde ka-lan PKK'hlar vardır.

Hangisi örgüt içinde daha baskındır?
Hiçbirisi, çünkü örgüt diye bir şey yok.

Siz artık örgüt yok diyorsunuz sadece bir marka kaldı...
Bir marka kaldı. Peki, şu soruya siz cevap verin, Amerika PKK'ya karşı, Amerika Kuzey İrak'ta egemen, peki biz kiminle savaşıyoruz?
Evet, kiminle savaşıyoruz?
Biz nereye gidiyoruz, kimleri bertaraf ediyoruz. Ben diyorum ki bakın orada bir Barzani yapısı var. O zaman şunu sorabiliriz, peki Amerika Barzani'yi etkileyemiyor mu? Değil mi efendim?
Etkileyemiyor mu ya da Türkiye etkilemeyi başaramıyor mu?
Barzani bağımsız bir Kürt devleti kurmak istedi, başlangıçta Amerika'nın bunu destekleyeceğini zannederek. Böyle bir izlenim edindi. Ama Amerika Birleşik Devletleri karar anında Türkiye'yi kaybetmeye

razı olamadı, o da gitti Avrupa'yla birliktelik yaptı ve şu anda o politikaları izliyor. Yani bizim orada demek ki savaşmamızın bir anlamı var, gitmemizin bir anlamı var.
Ne zamana kadar?
Oradaki PKK, adı PKK olan veya o marka altındaki Bar-zani güçlerini bertaraf edene kadar.
Amerika peki şu anda küresel sermaye ile mücadele ediyor, tasfiyeye uğraşıyor. Tamamen dışında mı küresel sermayenin?
Hayır. Burada bakın, bir gücün yenilmesi demek onun tasfiyesi anlamına gelmez. Japonya yenildi, yok mu edildi? Almanya yok mu edildi? Yenilmek demek o politikaların artık uygulamadan kaldırılması demek değildir. Benim de söylediğim Amerika Birleşik Devletleri'nde bu sermayenin kontrolü olacak elbet ama benim politikalarıma evet diyeceksin şeklinde, teslimiyet budur. Bazıları diyor ki, bu acaba küresel sermayenin yok olması anlamına gelir mi? Öyle bir iddia da var.
Bu durumda Amerika'nın yıkılması küresel sermaye' yi rahatsız etmez diyorsunuz. Hangi açıdan, sizin ta-nımladığını?: noktada mı rahatsız etmiyor? Küresel sermaye coğrafyaya bağlı değil, herhangi bir ideolojiye, dine dâhil değildir diyorsunuz... Evet efendim yani o küresel sermayeyi yöneten için Amerika ne ise, Rusya da, Türkiye de aynıdır. Neden birinin yıkılmasından rahatsız olsun? Ama şu vardır, orada yapacakları şey zaten kendi kontrollerini güçlendirmekten ibarettir. Bu yıkılmaktan kastettiğim şey, Amerika üzerine kendi politikalarını kendi dünya görüşlerini empoze etmektir. Burada Amerika yıkılmaz ama hayat standardı da düşer.

Küresel sermayenin Çin'e ve İran'a bakışı nasıldır?
Küresel sermaye Çin'i yaratan güçtür zaten. Çin'in kalkınması büyük ölçekte küresel sermayenin buradaki yatırımlarıyla gerçekleşmiştir ve Çin tasarruflarında küresel sermayeyi kul-kırmaktadır. Yani aslında Çin küresel sermaye için çok verim-li bir toprak niteliğindedir. Şimdi Amerika Birleşik Devletleri yani Bush yönetimi ise, daha doğrusu küresel sermaye ile mücadele edenler Çin ve Japonya'nın ekonomisini sarsacaklardır. Yani küresel sermaye bugünkü konumunu sürdüremez. Buna Hindistan da dâhildir.

Ne kadar yakın gelecekte mümkün olur bu plan?
Bu bir süreçtir, yavaş yavaş gelişir fakat bu on sene içerisinde tamamen yeni şekle girmiş olur.

İran peki?
İran, Amerika Birleşik Devletleri ile de Bush yönetimiyle de çatışıyor. İran, Avrupa ile ve Uzakdoğu ile bir takım ilişkiler kuruyor. Hâlbuki Amerika Birleşik Devletleri her ikisinin de enerji kaynaklarını kontrol etmek istiyor. O bakımdan da birbirlerine karşı hâle geliyorlar. Amerika, İranlılara düşman olduğu için değil. Çünkü geçmişte en iyi ilişkiyi bu devletle kurmuştur, İsrail de öyledir. Halkı değişmedi, aynı halk, aynı dil, işte biz çatışmayı yanlış anlıyoruz. Çatışmalar her zaman yönetimler arasındadır, halklar arasında değildir. Bugünkü yönetimin, Avrupa ile Uzakdoğu ile ilişkiler kuracağını, onların bağımsız hareket etme imkânı vereceğini düşündükleri için Amerika'nın karşısındadırlar. Önümüzdeki dönemde tahmin ediyorum orada bir iç karışıklık çıkarmaya çalışacaktır.
Başka bir konuya geçmek istiyorum. Kimin oyu değerli tartışması oldu, AysunKayacı çıktı televizyonda çobanlarla benim oyum eşit mi olacak dedi. Siz de bu-nun üzerine bir yazı yazdınız. Diyorsunuz ki, demokratik toplumlarda insanlar manipülasyona daha açıktır, o yüzden küresel sermaye kendi taleplerini daha çabuk kabul ettirebilir. Oysa eğitim düzeyi ve refah düzeyi bu kadar yüksek olmayan toplumlarda insan-lar daha içgüdüsel, doğal hareket ederler. Demokratikleşen, aslında şeffaflaşan, eğitim düzeyi artan toplumlar bir taraftan da küresel sermayenin işine geliyor. O anlama geliyor değil mi?
Tabi, efendim şimdi bu milli irade kavramının aslında çok fazla kutsallaştırıldığını, bu kavrama yanlış roller verildiğini düşünüyorum ben. Çünkü milli irade dediğiniz şey halkın oy-larıdır, yani ben diyorum ki bu oyu kim verdiriyor, hangi etkiler altında veriyor, onu irdelediniz mi? Gazete okuyorlar, televizyon seyrediyorlar ondan sonra da oy veriyorlar. Bu irade; bu gazetelerin, dergilerin ve televizyonların iradesi mi, yoksa halkın iradesi mi? O soruyu sormuyoruz. Sadece bundan ibaret de değil, olaylar da bizi etkiliyor. Mesela 11 Eylül ne yapıyor? Amerikan halkı gidiyor Bush'a oy veriyor, ondan sonra da bütün dünya üzerinde savaş çıkmasına izin veriyor Amerikan halkı. Kimin iradesi bu? Şöyle söyledim televizyon programında: Amerika Birleşik Devletleri'nde Demokratlar, Cumhuriyetçiler'i başkan seçtirecek, çünkü Bush yönetimi son derece kötü bir şöhrete sahip. Bütün dünyada da öyle, Amerika'da da öyle. Şunu söyledim: Amerikan halkı karar veremez buna, getirir demokratlar bir tane iki tane aykırı adamı gösterir aday, böylece halk ona oy vermez. Şimdi Oba-ma'ya Amerikan Halkı'nın oy vereceğini düşünebiliyor musunuz?
Hayır...
Zenci, bütün ailesi Müslüman, her ikisine karşı ciddi bir reaksiyon var. Burada dikkat edeceğiniz nokta onu aday ya-

panlar, kendileri seçilmeyecek adam getiriyorlar. Çünkü onlar şu anda kendileri ve Amerika için en iyi adayın Cumhuriyetçilerden çıkacağını düşünüyorlar. Yani diyorlar ki biz gelirsek yanlış olur diyorlar, herkes rolünü biliyor. Oturup da karşı taraf kötüdür, bizdeki gibi değiller onlar. Diyorlar ki, kim lazımsa o gelir, ona da biz karar veririz. Kim bunlar? Amerikalı yönetici zümre. Ben bunun adını derin devlet diyorum Bu ismi de onun için koydum zaten.

SAVAŞI KİM KAZANACAK? KÜRESEL SERMAYE Mİ, ULUS DEVLETLER Mİ?

"Burada asıl önemli olan Avrupa'nın durumudur. Avrupa bugüne kadar küresel sermaye ile ittifak ederek, onların güçlerini yanına alarak tekrar Rusya ve Amerika'nın karşısında güçlü alternatif oluştur-mak istiyordu. Bu ihtimal ortadan kalkıyor..."

Küresel sermaye ile ulusalcıların çatışmasında küresel sermaye ne zaman galip gelecek? Qalip gelirse bölgemizdeki dengeler yani Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar"daki dengeler nasd değişir?
Evet, şimdi bu çatışmanın aracı, geçmişteki çatışmalarından farklı. Geçmişte güçler, devletler şeklinde teşekkül ettiği için onların arasındaki mücadeleler de askeri çatışmaların içinde oluyordu. Bugün öyle değil, bugün çatışma iki alanda sürdürülüyor. Daha açık bir ifade ile bu çatışmanın iki tane aracı var. Bunlardan bir tanesi ekonomik araçlar, diğeri de terör. Bugün karşılaştığımız ekonomik operasyonlar ve terör olayları, sonuçları itibariyle bir büyük savaşın sonuçlarına benzeyecektir. Ama şu anda askerler kullanılmıyor çünkü böyle bir mücadelede asker kullanılamaz.
Nasıl yapılıyor öyleyse mücadele? Ulus-devletleri temsil eden iki tane güç olduğundan söz ettik. Bunlardan bir tanesi Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Bush yönetimi, ikincisi Rusya'daki Putin yönetimi. Putin yönetimi küresel sermayeyi temsil eden adamları temizledi yani onların ellerinden servetlerini aldı; daha devlete yakın, devlet tarafından görev

lendirilmiş kişileri ekonominin kilit noktalarına getirdi. Amerika Birleşik Devletleri'nde böyle bir şey mümkün değil. Oradaki mücadele önce küresel sermayenin sahip olduğu ekonomik araçların değer kaybetmesi stratejisi üzerine kurul-du. Dikkat ederseniz son zamanlarda doların değeri düştü. Doların değerinin düşmesi esas itibariyle dolarla ifade edilen tüm varlıkların değerini kaybetmesi manasına gelir. Zaten küresel sermaye dediğimiz zaman da bunların varlıkları esa-sen dolarla ifade edilen varlıklardır, finansal varlıklardır. Do-larm değer kaybetmesiyle bu varlıklar değerini kaybetti. Bunun dışında bir de bir takım finans kurumları iflas etti, büyük zararlar açıkladı. Bunlar küresel sermayenin güç kaybı anlamına gelir.
Karşı tarafa güç kaybettirirken kendisi de yeni bir gücü kontrol etmeye başladı parasal anlamda, o da petrol fiyatlarının artışıyla kendisiyle aynı çizgide hareket eden Rusya'nın ekonomik imkânlarını ve kabiliyetini geliştirdi. Bunun dışında da petrol gelirlerini özellikle petrol üreten ülkelerde topladı. Petrol üreten ülkeleri küresel sermayenin içerisine dâhil etmemiştik. Bunlar üretim yapar ve üretip bunları satar, kâr eder, demiştik. Hâlbuki küresel sermaye sadece parayı kontrol eden güçlerdir. Bunlardan daha fazla da petrol üreten ülkeleri yöneten devletler büyük para sahibi oldular. Bunlar küresel sermayenin kontrolü dışında sermayelerdir ve doğrudan doğruya Amerika hükümetinin yönlendirebileceği fonları temsil etmektedirler. Bu mücadelede şu andaki duruma bakılırsa küresel sermaye sahip olduğu güçleri kaybediyor önemli ölçüde, bunun karşılığında diğer taraf güç kazanıyor. Bu devam edecek. Burada hemen dünyadaki yiyecek fiyatlarının artmasını da bu modelin içerisine dâhil etmemiz gerekir. Esas itibariyle dünyada yiyeceğin ana unsurunu teşkil eden tahıl üreten bölgeler, Amerika'nın nüfuz bölgesi içerisindedir; buna karşılık Avrupa, Çin ve Japonya tahıl ithal eden ülkelerdir. Böylece ne yaptı, Amerika Birleşik Devletle-ri tahıl fiyatlarını arttırmak suretiyle onları ikinci bir parasal sıkıntının içerisine soktu. Onlardan bir takım kaynakları kendi tarafına çekmeye başladı. Çünkü biraz evvel, her zaman ifade ettiğimiz gibi bu ticaret küresel sermayenin kontrolünde olan bir alan değildir.
Peki, nihai anlamda, şu anda haşa haş gitmiyorlar, ön plana çıkan ABD nezdinde ulus'devletler, hangi' si ne zaman galip gelecek? Mesela ulus'devletler galip gelecekse hu galibiyet ne zaman gerçekleşecek?
Bu galibiyet diğeı tarafın tamamen imha edilmesi şeklinde değildir, dikkat ederseniz savaşlarda da savaşı kaybeden taraf varlığını sürdürür ama diğer tarafın kontrolüne geçer. Burada da durumun öyle olacağını söyleyebiliriz, yani küresel sermaye tamamen tasfiye edilmeyecek ama büyük ölçüde etkinliğini kaybedecek. Daha sonra ulus-devletlerin kontrolüne girecek ve böylece de bütün dünyaya egemen olan veya bütün dünyada etkin olan bir küresel sermaye yerine, Rusya'nın kontrol ettiği, Amerika Birleşik Devletleri'nin kontrol ettiği sermaye grupları oluşacak. Burada asıl önemli olan Avrupa'nın durumudur. Avrupa bugüne kadar küresel sermaye ile ittifak ederek, onların güçlerini yanma alarak tekrar Rusya ve Amerika'nın

karşısında güçlü alternatif oluşturmak istiyordu. Bu ihtimal ortadan kalkıyor. Neden? Çünkü hem küresel sermayenin gücü azalıyor, hem de Avrupa'nın enerji kaynakları, daha sonra da yiyeceğinin önemli bir bölümü karşı tarafın kontrolüne geçiyor. Yani bir yandan Rusya doğalga-zı, Amerika Birleşik Devletleri petrolü kontrol ediyor, yiyecek maddeleri de zaten Amerika'nın kontrolünde. Böylece Avrupa'nın da hareket alanı da son derece daralıyor. Şöyle

söyleyebiliriz; Avrupa da, geçmişte olduğu gibi Amerika Birleşik Devletleri'rırı kontrolünde ve etkisi altında kalacaktır. Rusya'yı çevreleyen bazı ülkelerin de Rusya ile yakın ilişkiler kurması beklenebilir.
Bu gizli bölünmeden bahsediyoruz ya, ulus-devletler ve küresel sermaye şeklinde, bu anlamda dünyaya yön veren büyük güçler bu bölünmeyi ilk olarak ne zaman yaşadı? Mesela II. Dünya Savaşı döneminde Hitler'i görüyoruz, ulus-devlet modelini temsil edi' yordu. Ulusalcı yapıyı çizgi olarak ortaya koyan baş* ka böyle isimler var mı?

Efendim aslında bu ayrım, sermaye ayrımı şeklinde değil ama stratejik dengeler olarak daha evvel 1960'lann ortasında çıktı. Kennedy Amerika Birleşik Devletleri ile Sovyetler Birliği arasında oluşan stratejik dengeyi değiştirmek istedi. Yani diyordu ki o, Sovyetler Birliği karşı tarafta bulunmasın, onu tasfiye edelim. Onun üzerine kurmayalım bu dengeyi. Avrupa'yı bir güç odağı haline getirelim ve dünyada Avrupa-Amerika arasında bir denge oluşsun diyordu. Mesela birçok kimse Kennedy'yi kimin öldürdüğünü merak eder ama niçin öldürüldüğünü merak etmez. Niçin öldürüldüğü sorusunun cevabı ortadadır. Ben o zamandan beri şunu söylüyorum. Kennedy, Avrupa'nın dünya dengelerinde bir taraf olmasını isteyen bir politikacıydı. Sovyetler Birliği, böyle bir değişimin farkına vardıktan sonra buna razı olamayacağını, gerekirse nükleer silahlarla bir çatışmaya girmeyi de göze alacağını söyledi. Ve dünya, herkesin ifade ettiği gibi Küba krizi ile birlikte bir nükleer savaşın eşiğinden döndü ve uzlaşma şurada oldu: Amerika Birleşik Devletleri bu politikayı güden kendi başkanını tasfiye etti.

"Amerika kendisi tasfiye etti" diyorsunuz, Rusya ile uzlaşıp Amerika tasfiye etti. Yani Kennedy'yi kendi' si mi öldürdü?

Amerika tasfiye etti, çünkü Kennedy'yi Amerika dışında bir gücün öldürdüğüne dair hiçbir emare yok. Buna karşılık aşağı yukarı Amerika içerisinde ve devletin de katıldığı bir eylemde tasfiye edildiği biliniyor ama ayrıntıları söylenmiyor. Bence ilk çatışma o zaman başladı.

Peki, Kennedy'den sonra hangi isimleri görüyoruz hu anlamda, hu tezi güçlü hir şekilde devam ettiren herhangi hir isim var mı?

Demek ki şunu söyîüyotuz; başlangıçta bu bir sermaye çatışması şeklinde değil, dünya üzerindeki, denge konusunda bir anlaşmazlıktan kaynaklandı. Daha sonra özellikle Amerika Birleşik Devletleri'nde demokrat iktidarlar zamanında küresel sermaye etkinliğini arttırdı. Bu da Çin'in dünya ekonomik piyasalarına girmesi, orada oluşan sermayenin Amerika Birleşik Devletlerinde değerlendirilmesi, Avrupa'daki tasarrufların Amerika piyasalarında değerlendirilmesi suretiyle oldu. Amerika'daki bu küresel sermayeyi kontrol eden güçler, dünya üzerindeki çok büyük bir parayı kendi kontrolleri altına aldılat ve bu sefer yeniden Rusya'nın tasfiyesi ve dengenin Avrupa ile Amerika arasında kurulması istikametinde bir politika izlediler.

Şimdi olaya sadece ekonomik açıdan baktığınızda bu mümkün görülebilir ama bir de meselenin askeri tarafı vardır. Yani "Böyle bir tehdit altında kalan, kendisini tasfiye eden bir güçle karşılaşan Sovyetler Birliği acaba sessizce bunu seyreder mi, yoksa bunu engellemek için silahlı çatışmayı göze alır mı?" sorusunu sormak lazım.

Nedir bu sorunun cevabı?

Bu sorunun cevabı bence, Sovyetler Birliği bunu kabul et' medi. Yani şöyle bir strateji izledi. Dedi ki, oluşan dengenin yani mevcut olan dengenin, Amerika ile Sovyetler Birliği arasındaki dengenin artık devam etmeyeceğine dair Amerika Birleşik Devletleri içinde küresel sermayenin ciddi bir karar-lılığı var. Öyleyse bu dengeyi bozarız ve yeni bir denge kurarız. Ve kendi isteği ile Sovyetler Birliği, dışarıdan hiçbir baskı olmadığı halde içerde de onu zorlayacak bir sebep yokken komünizmi terk etti. Komünizmi terk edişini herkes Sovyetler Birliğinin çözülmesi olarak algıladı ama bu karşı tarafı da çözdü. Çünkü Amerika Birleşik Devletleri'nin Avrupa üzerindeki nüfuzunun da bir gereği kalmadı. Yani Rusya stratejik bir hamle yaptı, kendisi dağıldı, karşı tarafın da dağılmasına neden oldu. Şimdi bütün dünya yeni bir denge peşinde esas itibariyle, yeni denge nasıl kurulacak, geçmiş denge yok. Burada şunu müşahede ediyoruz. Ortada büyük bir çatışma var fakat bu çatışmanın taraflarını kimse bilmiyor. Yani kimin kimle çatıştığını kimse ifade edemiyor. Ben bu çatışmanın ulus-devletlerle küresel sermaye arasında olduğunu söylüyorum ve bir model ileri sürüyorum ama buna alternatif bir model de ileri sürülmüyor.

Bu, o zaman Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonraki en güçlü çatışma veya kamplara ayrılma?
Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra küresel sermaye bu dağılmayı fırsat bilip Rusya üzerinde ciddi bir egemenlik kurdu, Rusya'nın ekonomisini ve medyasını kontrol altına aldı. Fakat Putin'in gelişiyle bu iktidar tasfiye edildi, Rus devleti kuruldu. Bush'un gelişiyle de Amerika ulus-devlete dönüş yaptı. Ya da ikisi birlikte ortaklaşa küresel sermaye gücünü tasfiye ettiler. Bunda amaçladıkları şey şuydu: Eğer küresel sermayenin dünya üzerindeki egemenliğine göz yumulursa, ona herhangi hir şekilde müdahale eden olmazsa, Rusya bir savaşı göze alabilir, kendisini yıkacak bir oluşuma karşı bir savaş ortamı yaratabilir. Aynı şekilde Amerika Birleşik Devletleri için de ulusal sermaye, küresel sermayenin kendisi ile özdeş olmadığını ve Amerika Birleşik Devletleri'nin artık egemen konumdan çıkacağını ve yönetimi diğerlerine kaptıracağını gördü. Bundan rahatsızlık duydular. Ve böylece küresel sermayeyi tasfiye etme kararı her iki ülke tarafından da aynı anda benimsendi.

Burada şu söylenebilir; acaba Amerika Birleşik Devletleri içindeki bir güçle Rusya içindeki bir gücün ortaklaşa hareket etmek için bir temasları var mı? Bu ortak bir stratejinin ütünü müdür? Yoksa herkes kendi başına mı bu mücadeleyi yürütüyor? Bu konuda elimde herhangi bir belge yok ama değerlendirmelerle şunu söylüyorum: Benim tezim odur ki, Sovyetler Birliği de zaten komünizmden vazgeçerken Amerika'daki bir güç ile ilişki içerisindeydi ve bu karar ortaklaşa alındı.

Peki, bunu söylemek, şu andaki kararın da ortaklaşa olduğunu mu gösterir?
Evet, en azından ortaklaşa olduğunu düşünüyorum. Belli temaslar olabilir veya heyet tutarak, birbirinin hareketine bakarak kendi hareket tarzını tayin edebilir ama bu konuda bir uzlaşma olduğunu düşünüyotum. Bunun için şu tarihlerden sonra diyebileceğimiz bir tarih var mıdır?
Burada söyleyeceğimiz şey şu: Sovyetler Birliği'nin dağılması bence bir istişare sonucu olarak yapıldı ise, bu itham doğru ise, Amerika ile Rusya arasındaki bu birliktelik o tarihte başlamıştır.

28 ŞUBAT: KİMİN ZAFERİ?

"D-8, Amerika'da oluşan küresel sermayenin kar-şıtıydı, bu nedenle Erbakan Hoca tasfiye edildi. Yani insanların laik veya dindar olması bir sebep teşkil etmiyordu..."

Türkiye'ye dönersek, Türkiye'deki askeri darbeler-de, 28 Şubat'ta küresel sermaye ve ulus-devletlerin rolü nedir?
Efendim, Türkiye'de 1980'e kadar olan darbelerde küresel sermayenin henüz dünya üzerinde herhangi bir üstünlüğü ve varlığı söz konusu olmadığı için etkinliği olmadı. Bu esas itibariyle Avrupa ile Amerika arasındaki bir rekabetten doğdu. Çünkü Avrupa, Amerika'nın nüfuz bölgesinde idi ve bunu kabul etmiyordu. Yani Amerika Birleşik Devletleri 11. Dünya Savaşı'ndan önce başat güç olmayan biri, şimdi gelmiş tüm Avrupa'yı kontrol ediyordu. Buna karşı Avrupa Birliği kuruldu ve esas amacı da Sovyetler Birliği ve Amerika'nın üstünlüğüne karşı Avrupa'da bir güç odağı oluşturmaktı. Bu amaçla da Türkiye üzerinde, Türkiye gibi önemli bir ülkede Amerikan etkinliğini kırmaya çalıştılar ve başlangıçta bana göre 1960 darbesiyle, 1971'deki 9 Mart darbesine kadar İngiltere başrolü oynadı Türkiye'yi ele geçirme konusunda. Burada tabi küresel sermaye etkilerinden söz edemeyiz. Ama 1980, küresel sermayenin yavaş yavaş ortaya çıktığı bir döneme rast

lar. Nitekim 1980 darbesinden önce Türkiye'de ne anarşi vardı ne terör vardı ve Türkiye onu bertaraf etmek için dar-beye maruz kaldı, bertaraf edilmesi amacıyla darbe yapıldı. Ama bir de baktı ki darbeden sonra Turgut Ozal iktidara geldi ve Türkiye'yi dünya ekonomisiyle bütünleştirmek amacıyla liberal bir ekonomi politikası izlemeye başladı. Bu tarih Türkiye'nin küresel sermayenin kontrolü altına girmeye başladığı tarihtir. Zaten ondan sonra dünya üzerindeki olaylar da hep birbiriyle ilişkili olduğu için Sovyetler Birliği'nin dağılması da bunu takip eden günlere rastlar. Yani bu hep birlikte olan ve birlikte cereyan eden olaylar bütünüdür.

Peki, 28 Şubat'ta kimler etkin olmuştur?
28 Şubat'ta şunu görüyoruz. Türkiye'de irtica ile mücadele iddiasıyla mevcut iktidar devrildi ama ondan sonra gelen iktidar da yani bugünkü iktidar da inançları itibariyle hem onun içinden çıkmıştır, hem de ondan

farklı değildir. Öyleyse mesele dini davranışa yönelik bir hareket değil esas itibariyle Refah Partisi ve ondan sonra gelen aynı şekildeki partilerin dünya üzerindeki politikalarıyla, politikalarına olan karşıtlıktan kaynaklanıyordu. Nitekim Erbakan Hoca Amerika'ya, esas itibariyle Amerika'da oluşan küresel sermayeye karşıydı, kendisi D8'ler gibi bir blok yaratmak istiyordu. Gerçi bu biraz hayaliydi ama buna karşılık esas itibariyle şunu söyleyebiliriz: G-8, Amerika'da oluşan küresel sermayenin karşıtıydı, bu nedenle Erbakan Hoca tasfiye edildi. Yani insanların laik veya dindar olması bir sebep teşkil etmiyordu. Gelenler aynı ölçüde dindar olmalarına rağmen küresel sermayeye açık oldukları için büyük ölçüde desteklendiler.

Peki, Sayın Erbakan, o anlamda ciddi bir tehdit arz ediyor muydu?

Türkiye'nin kontrolü dünya üzerindeki dengelerde çok ciddi rol oynar. Ayrıca Erbakan esas itibariyle sadece Türkiye'ye yönelik politikalarla meşgul olmuyordu. Dünya ölçeğinde bir hareketin parçası gibiydi. Bu herhangi bir şeyin delili değildir ama mesela o sıralarda Kaddafi 'Ben onun komutanıyım.' demişti. Bu bir ortak hareketin başlangıcıdır, dünya ölçeğindeki bir hareketin işareti olarak algılanabilir pekâlâ.
Diğer Müslüman ülkelerin liderlerinin de ciddi an-lamda sempatisi vardı zaten Erbakan'a...

Birçoğunun vardı tabi ama buna Amerikan nüfuz bölgesindeki Arap ülkelerini dâhil edemeyiz. Onlar için de Erbakan bir tehdit teşkil ediyordu. Yani pekâlâ o ülkelerde de iktidara yönelik bir takım tavırlar alınmasına sebep olabilirdi bu İslami hareket. Bu İslami hareket Avrupa'ya yakın bir hareket olarak algılanabilir.
Şu anda dünya üzerindeki çatışmada biz ulusal gru-bun, ulus-devletlerin egemen olmaya çalıştığını görü-yoruz. Peki, küresel sermaye bunun karşısında nasıl bir şey yapacak, yeni atağı ne olacak?
Yeni atağı, dünya üzerindeki coğrafyada bir takım yerleri kontrol altında tutmak suretiyle tamamen bertaraf edilmenin önüne geçmek istiyor. Mesela Sovyetler Birliği'nden ayrılan Doğu Avrupa ülkeleri ve Türkiye üzerinde kontrolünü kaybetmezse en azından Doğu Avrupa ve Ortadoğu'yu etkileyecek konumda olur. Yani Rusya ve Amerika'nın uygulamaya çalıştığı enerji üstünlüğünü kırar. Çünkü Doğu Avrupa'yı kontrol altına aldığı zaman Rusya ile Doğu Avrupa arasında bir hat oluşur ve Türkiye üzerinden de Ortadoğu'yu etkileme şansına sahip olur.

Avrupa Birliği'ne bakış açısından, küreselcilerin def' terinde yazan Avrupa Birliği ile ulus'devletlerin def' terinde yazan AB'nin farkı ne? AB'nin geleceğini de bu açıdan nasıl yorumlayabiliriz?
Avrupa Birliği geçmişte esas itibariyle Amerika ve Rusya etkisinden kurtulmak için Avrupa etrafında bir güç oluşturmak ve bu gücün siyasi, askeri ve ekonomik açıdan Rusya ve Amerika'dan bağımsız olmasını sağlamak ve onların Avrupa üzerindeki nüfuzunu kırmak amacını taşıyotdu. Başlangıçta da ulus-devletlerin bir araya gelmesiyle oluşmuş bir ittifak ve bütünleşme çabalarıydı. Ancak zaman içerisinde, özellikle ingiltere'nin dâhil edilmesiyle, ingiltere'nin küresel sermayenin yönetim yeri haline dönüşmesiyle, Avrupa Birliği üzerinde küresel sermayenin etkinliği arttı ve orası küresel sermayenin kontrol edeceği bir alan haline gelmeye başladı. Buna ilk itirazlar Fransa ve Almanya'dan geldi. Ondan sonra da kendi aralarında ciddi uyuşmazlıklar başladı. Avrupa Birliği'nin siyasi ve askeri bir bütün olmamasının nedeni budur, küresel sermayenin etkinliği ve nüfuz sahibi olmaya çalışmasıdır. O bakımdan Avrupa Birliği'nin içinde iki eğilim söz konusu. Bunlardan bir tanesi İngiltere'nin önderlik ettiği bir akım, bu küresel sermaye ile ittifak ve böylece bu gücü de yanma alarak gerçek bir büyük güç haline gelmek. Öteki strateji de ulus-devletlerin ittifakı ile oluşacak bir güç, o da Almanya ve Fransa'nın öncülük ettiği bir hareket. Rusya ve Amerika ise her iki modele de karşı. Yani Amerika Birleşik Devletleri ve Rusya, Avrupa'nın kendi enerji kaynaklarına sahip olduğu zaman, her iki güçle de rekabet edebilecek bir konuma geleceğini biliyor ve kendisi için gerçekten rakip bu güce izin vermek istemiyor.
Bunun karşısında Amerika ve Rusya'nın yeni stratejisi ne olur?
Amerika ve Rusya'nın stratejisi Avrupa'nın enerji kaynaklarını kontrol etmek. Burada da bir iş bölümü var, doğalgazı Rusya, petrolü Amerika Birleşik Devletleri kontrol ediyor. Bunun dışında tarım ürünleri konusunda da Amerika Birleşik Devletleri'nin egemenliği dünya üzerinde tamdır zaten.
Küresel sermayenin ve Arap sermayesinin İstan-bul'da ciddi yatırımları var, neden İstanbul'u yatırım için seçiyorlar da Türkiye'deki başka bir yer değil?
Bir defa bu Arap sermayesi küresel sermaye değildir, petrol gelirlerinden oluşan ve küresel sermayeye alternatif olan bir yapıdır esas itibariyle ve onun çekildiği yerlere doğru kendi gücünü götürmek istemektedir. Yani geçmişte biz Körfez sermayesinden veya Arap sermayesinden söz etmezdik, şimdi yeni yeni başladı. Burada İstanbul'un merkez olarak algılanmasının nedeni bölgede Türkiye'de bir güç odağı oluşturmaktır ve bu güç odağının simgesel ismi İstanbul'dur. O bakımdan, mesela Merkez Bankası'nı İstanbul'a getirmek istiyorlar. Oysa bugün herhangi bir kişinin Merkez Bankasıyla iş yapması için eline çantayı alıp oraya gitmesine gerek yok esas itibariyle. Ama bu simgeseldir.

Küresel sermayenin bir operasyonu mu bu?
Hayır, küresel sermayeye karşı bir operasyondur yani İstanbul'un etrafında bir güç oluşturmak, Türkiye etrafında bir güç oluşturmak ve Ortadoğu'daki sermayeyi de buraya çekmek amacını taşıyor. Burada şunu da hesap etmek lazım, petrol çeşitli alternatif modeller oluşturabilir ama ömrü belli olan bir metadır. Bu meta ortadan kalktığı zaman Arap ülkeleri diye bir şey kalmaz, hiçbir önemi de kalmaz. Ondan sonra ne olacaktır, bugün bunun cevabı aranıyor esas itibariyle

ve oradaki sermaye bu ülkelerde yatırım yapılamayacağı için, mesela çölde, petrolün çıktığı yerlerde endüstri kurulamaya-cağı için o insanlar yatıtımlatmı daha rahat yaşayabilecekleri ortamlara yapıyorlar. Bu biraz da geleceğe yapılan yatırımdır. Şunu görüyoruz geçmişte Avrupa'ya yönelen bu sermayeyi şimdi Amerika Türkiye'ye yönlendiriyor ve Türkiye'nin etrafında bir güç odağı oluşturmak istiyor.
Bu süreçte Merkez Bûnkası'nın Ankara'da kalması veya İstanbul'da olması neden bir farklılık olsun ki?
Ankara ve İstanbul iki farklı dünya görüşünün simgesidir. Ankara Türkiye'nin bugün çizilmiş sınırlar içersindeki yapısının bir simgesidir ama İstanbul geçmişteki tüm bölgeye yayılan bir gücün simgesidir. Ortadoğu ve Arap sermayesinin de gelmesi bir anlamda o gücün yeniden oluşturulması anlamına geliyor...
Bu sınırların değişmesi değil, Avrupa da birlik oluştururken sınırlarını aynen muhafaza ediyor. Şimdi mevcut olan sınırlar durur ama Türkiye burada lider konumuna geçer ve etrafındaki ülkeler bu güç odağının etrafında toplanırlar. Bu bir modeldir ve bu modelin simgesinin İstanbul olması, hareket merkezinin İstanbul olması anlamlıdır.

AKP KAPATMA DAVASI: NASIL BİR GELECEK TASARLANIYOR?

"Tayyip Bey'in Avrupa Birliği'ne yönelik poli-tikalarında bir gevşeme olduğu, ona karşı daha uzak davrandığı şeklinde bir intiba aynı zamanda, küresel sermayeye karşı bir tavır olarak da algılanabilir, öyle algılandı ve ihtilaf o günden itibaren başladı..."

AK Parti küresel sermayeye zorluk çıkardı mı? Ne zaman çıkardı da Tayyip Erdoğan'ı ve hükümeti de-virmek istiyorlar?
Küresel sermaye Avrupa Birliği'ni bir güç haline getirmek istedi ve Türkiye'yi de bu gücün içerisine dâhil etmek istedi. Bunun en güçlü savunucusu da ingiltere idi. Bize karşı çıkan zaten İngiltere değil, Fransa ve Almanya oldu. Tayyip Bey'in Avrupa Birliği'ne yönelik politikalarında bir gevşeme olduğu, ona karşı daha uzak davrandığı şeklinde bir intiba aynı zamanda, küresel sermayeye karşı bir tavır olarak da algılanabilir, öyle algılandı ve ihtilaf o günden itibaren başladı.
Tayyip Erdoğan iktidara gelir gelmez hatta iktidara gelmeden partisi seçimi kazandığı zaman kendi başbakanlığına kadar olan dört-beş aylık dönemde çok hızlı bir şekilde Avrupa ülkelerini turlamıştı. ikinci kez de başbakan olduktan sonra turladı. Çok hızlı başlamıştı, o hızın yavaşlaması ve geri durması bilinçli bir şey miydi?

Tayyip Bey esas itibariyle Avrupa Birliği'nden kendisine yönelik mukavemeti kırmak için bu gezileri yapıyordu. Yani diyordu ki, o zaman başbakan olan Abdullah Gül Beyefendi kadar ben de size uygun politikaları izleyeceğim, bunda herhangi bir tereddüde kapılmayın ve bana engel olmayın diyordu. Ama onu da destekleyenler Abdullah Gül Bey'in politikalarına alternatif olsun diye getirdiler. Ama bu farklılık hemen ortaya çıkmadı, beşinci seneden sonra çıktı.
Tayyip Erdoğan ile Abdullah Qül arasında böyle bir görüş ayrılığı var ise, niye Tayyip Erdoğan kendisi gibi düşünen bir insanı değil de Abdullah Qül'ü Çan-kaya'ya çıkardı?
Abdüllatif Şener şunu söylüyordu: Tayyip Bey, Abdullah Gül'ü cumhurbaşkanı seçtirmek istemiyor idi ve onun önüne şöyle bir teklifle çıktı. "Senin cumhurbaşkanlığın bir takım krizlere neden olur, en iyisi bundan vazgeç ve biz de bu krizleri atlatalım" dedi. Burada devreye giren MHP oldu, MHP 367 çoğunluğunu kendisinin katılımıyla sağlamayı taahhüt etti. Bunun üzerine de Tayyip Bey'in herhangi bir itirazı kalmadı. Yani şunu söyleyebiliriz, Sayın Abdullah Gül'ü cumhurbaşkanı yapan Tayyip Bey'in iradesinden ziyade MHP'nin öne çıkması olmuştur.
Peki, Tayyip Erdoğan Abdullah Qül'ü aday göster-meden önce, yani son günden bir gece önce Tayyip Erdoğan'a gece yarısı bir ziyaretçinin geldiği ve onun ikna ettiği söyleniyor. Sizce bu ziyaretçi kimdir?

Bir bilgiye sahip değilim ama bunun mümkün olduğunu düşünebilirim. Yani zaten MHP'yi de buna ikna eden yine o güç olmalıdır. Çünkü MHP ile Abdullah Gül arasında ne ideolojik ne dünya görüşü ne de dış politika yaklaşımı açısından bir benzerlik yoktur ama buna rağmen MHP, Gül'ün cumhurbaşkanı olmasının yolunu açmıştır.

Tayyip Erdoğan kendisi gibi düşünen bir insanı neden aday göstermedi ya da en azından bu isim aday olsun diye neden zorlamadı o yolu?

Böyle bir şeyi zorlasaydı, Abdullah Gül'ün mevcudiyetine rağmen böyle bir ismi ortaya çıkarması olumlu karşılanmazdı. Parti içinde, kamuoyunda olumlu karşılanmazdı. Yani Tayyip Bey buna mecbur kaldı. Çünkü Abdullah Gül en öne çıkan isimlerden bir tanesi, onu bir yana bırakıp da gerek parti içinden gerek parti dışından birini cumhutbaşkanı yapması, bu şartlar altında mümkün değildi. Ancak şu olsaydı, yani 367 çoğunluğu sağlayamıyoruz onun için farklı bir aday gösteriyorum diyebilseydi, başka birini aday yapacaktı zaten, ama bu imkânı MHP ortadan kaldırdı.

Bazı ülkelerde renkli devrimler yapıldı rejim değişikliği anlamında, bunu da Qeorge Soros finanse etti. Türkiye'de de bu bağlamda Cumhuriyet mitingleri yapıldı. Cumhuriyet mitinglerinin de arkasında Qeorge Soros mu vardır?

Efendim George Soros'u doğru analiz etmek lazımdır, bu bir kişi değildir, küresel sermayenin bir temsilcisidir. Onun davranışlarını, onun politikalarını küresel sermayenin davranışları ve politikaları olarak algılamak lazımdır. Bence Cumhuriyet mitinglerini değil de, AKP'nin iktidara getirilişini bir renkli devrim telakki etmek lazımdır. Çünkü Erbakan gibi farklı bir güce dayanan, farklı bir güçten yana olan kişi devrilmiş ve onun dışında dünyaya açık, küresel sermaye ile işbirliği yapan bir iktidar başa getirilmiştir. O bakımdan esas renkli devrim diyebileceğimiz devrim AKP'nin iktidara gelişidir.

O zaman Cumhuriyet mitinglerinin o bakımdan küresel sermaye ile bir ilgisi yok diyorsunuz, peki siyasi ve ekonomik anlamda bağlantılı olduğu bir yer var mı?

Hayır, bir bağlantı göremiyorum.

O zaman Türkiye'de ulusalcı dediğimiz imanların ulus-devletler veya küresel sermaye kavramıyla ilgisi yok...

Hayır, bu ulusalcılık, dünya üzerindeki ulus-devlet dediğimiz kavtamlardan farklıdır, hiçbir ilişkileri de yoktur.

Süleyman Demirel, küreselci midir, ulus-devletten yana mıdır?

Ulus-devletlerden yanadır esas itibariyle, bakınız Süleyman Bey olayını analiz ettiğimiz zaman şunu görürüz: Devrildiğinde bir defa Türkiye içine kapanık bir ekonomi politikası izliyotdu, dış politika izliyotdu, dış ticareti Türkiye'nin son derece azdı. Üstelik Sovyetler Birliği ile de yakın ilişkileri vardı. Türkiye'ye büyük ölçüde yardım ediyorlardı. Şimdi o zaman bu sorunun cevabını herkesin vermesi lazım. Amerika tatafından getirildiği iddia edilen ve Amerikancılıkla itham edilen bir kişi nasıl oldu da Sovyetler Birliği ile bu kadar yakın ilişki kurdu? Bu önemli bir şey, burada şunu söyleyebiliriz. Bu Amerika Birleşik Devletleri içerisindeki ulusalcı dediğimiz gücün hoşgörüsü veya tercihiyle yapılmış bir eylemdir. Yani o güç Sovyetler Birliği'nin dağılmasını istemiyordu ve güçlü olmasını istiyordu. Sovyetler Birliği dağılmadan evvel de Doğu Avrupa ülkelerinde Sovyetler Birliği'nin nüfuzu fiilen azalmıştı. Bunun yerine, Sovyetler Birliği'nin yanına Türkiye'yi bir destek olarak getirmek suretiyle aynı dengeyi sürdürmek istediler. Fakat Türkiye'de Süleyman Demirel'in devrilmesi ve yerine küresel sermayeye yakın bir gücün gelmesi bu hesabı ortadan kaldırdı. Yani Sovyetler Birliği yalnızlaştı. Hem Doğu Avtupa'yı kaybetti, hem de onun yerine ikame edilmesi düşünülen Türkiye'de etkili olamadı. Ve böylece bu dünyadaki büyük değişimin mecburi hale gelmesinin yolu açıldı.

Sovyetler Birliği dağılmadan önceki mi?

Önceki evet, şunu söyleyebilirim. Çok iddialı. Eğer 1980 darbesi olmasaydı, Sovyetler Birliği dağılmayacaktı. Çünkü Sovyetler Birliği Doğu Avrupa'daki etkinliğini kaybetmişti ama Türkiye ile yakınlaşmak suretiyle dengede çok büyük bir bozulma olmayacaktı.

Darbe olduğunda ne değişti peki?

Datbe olunca tabi Türkiye'yi tamamen kaybetti Sovyetler Birliği. Amerika Birleşik Devletleri de etkinliğini küreselcilere devretti.

Darbeyle birlikte hem Sovyetler Birliği Türkiye'nin desteğini kaybetti hem de Amerika'daki ulus-devleti savunan grup Türkiye'yi kaybetti...

Evet, Türkiye üzerindeki etkinliğini kaybetti, ikisi birden dışlandılar.

Tamamen küresel sermaye operasyonu...

Giderek küresel sermayeye doğru yol almaya başladı, dışa açıldı, yabancı sermaye kabul etti, Sovyetlerle olan ilişkileri bitti.

Sebep sonuç ilişkisi olarak baktığımızda, 12 Eylül'ün sebeplerinin hazırlayıcıları da küresel sermaye midir?

Tabi, tabi aynı şeyi söyleyebilirsiniz. Çünkü Amerika ne-den devirsin, Amerika'ya karşı herhangi bir tavrı yok, liberal sayılıyor diğerlerine karşılık, batıcı sayılıyor, İslam'a karşı olumsuz bir tavrı yok, Türkiye'de

ekonomik gelişme iyi, yüzde elliler civarında, borçlanmıyor, nesinden şikâyet edecek? Ve solcuların liderliğinde devrildi bu. Fakat bunu da anlayabiliriz, o dönemin solcularının önde gelenleri sonradan küresel sermayenin bir numaralı savunucusu haline geldiler. Eski solcular bugün Türkiye'nin en liberal olan kesimidir.
Onlar yaptılar, sonuçtan da onlar faydalanmış oldu-lar. Eğer Türkiye'de böyle bir darbe olmasaydı ve sis-tem Sovyetler Birliği devam etseydi, mevcut olan sis-tem ne yönde genişlerdi, ne olurdu?
Yani bu durumda Amerika Birleşik Devletleri ve Sovyetler Birliği arasında oluşmuş denge devam ederdi. Hâlbuki bu denge bozuldu, nasıl bozuldu? Sovyetler Birliği zayıfladı, Avrupa Birliği bir güç haline gelmeye başladı. Bu AB, her ikisinin de yani Sovyetler Birliği'ndeki yönetimin de Amerika Birleşik Devletleri'nin o güne kadar var olan ve şu anda ulusalcı diye tarif ettiğimiz gücün de aleyhine genişledi. O zaman her ikisi birleştiler ve küresel sermayeye karşı mücadele kararı aldılar, ya da öyle bir politika izlediler. Çünkü dikkat ederseniz, o günlerde Süleyman Demirel'in iktidarda bulunduğu dönemler Sovyetler Birliği, Türkiye üzerinden geçerek Arap ülkelerinde büyük ölçüde etki kazanıyordu. Amerikancı dediğimiz Süleyman Demirel buna nasıl izin verdi? Süleyman Demirel başında fötr şapka, kovboy şapkası, üzerinde dolar işaretiyle simgelenen bir kişiydi. Bunu neden yaptı? Bu, dünyadaki dengelerin bir gereğiydi, yani Sovyetler Birliği Doğu Avrupa'daki etkisini yitirdikçe onun yerine başka alanlarda nüfuz sağlamasına izin veriliyordu. Bu engellendiği zaman da Sovyetler Birliği ve Amerika dengeyi darmadağın ettiler. Yeni bir denge kurmaya karar verdiler.
Abdüllatif Şener AK Parti ile bir şekilde muhali/ olduktan sonra Demirel'le görüşmeleri başladı. Bunun bir anlamı var mı sizce?
Bunun fazla bir anlamı olduğunu zannetmiyorum, tabi o cephenin faydalanabileceği bir isimdir, ona bir liderlik verilir mi bilemiyorum şu anda. Gördüğünüz gibi liderler Türkiye'de kendi projelerini hazırlayan ve bunları uygulayan kimseler değildir, sadece hazır politikaları uygulayabilecek en iyi kişilerden seçilir lider. Onun için de onların görüşlerinden, politikalarından ziyade karizmatik olup olmamalarına, toplumda etkili olup olmadıklarına bakılır, o kadar. Yani ne düşünüyorsun diye sormazlar, insanlar bugün böyle düşünüp sonra başka türlü düşünebiliyorlar ve toplum onu kabul ediyor.
Abdüllatif Şener'in bu anlamda bir geleceği var mıdır sizce?
O kadrolar içinde yer alabilir pekâlâ ama liderlik şansı için bir şey söyleyemem.
Çünkü ortam müsait oldukça bunu kolluyor. Daha önce cumhurbaşkanlığı için de kollamıştı. Şimdi AKP'nin kapatılması ya da bölünmesi durumunda ortaya çıkacak yeni denge için de kolluyor bunu...
Kolluyor olabilirler, benim söylediğim şu. Bugün hiçbir cephede yer almamış bir insan bile getirilip lider yapılabilir. Çünkü ondan istenen şey karizmatik olması ve toplumda arkasını sürekli yenileyebileceği tiplerin bulunması, ona bakar. Yoksa ne düşündüğü hiç önemli değildir. Bakınız Türkiye'de geçmişte hiç bir siyasi ağırlığı olmayan kişiler pekâlâ lider

olabilmiştir, Süleyman Bey lider olduğu zaman toplumda kimse tanımazdı, toplum Tansu Çiller'i bilmezdi. Ama lider olabilmiştir bunlar.
MHP'nin son dönemde izlediği politikaları bu an-lamda nasıl değerlendiriyoruz, anlamı nedir bu son dönem politikalarının?
Efendim, çok tutarlı bir politika görmediğim için buna bir isim veremiyorum, bir yer tayin edemiyorum. 2002 seçimlerinde ekonominin en dip noktasında bir erken seçime götürdü, bunun yenilgiyle biteceği kesindi. Ama buna rağmen götürdü bunu nasıl değerlendirebilirsiniz?

Reel bir karşılığı yok...
Yok, reel bir karşılığı yok, o bakımdan bugünkü politikalarını da herhangi bir biçimde değerlendiremiyorum. Şu istikamette veya bu istikamette hareket ederler diyemiyorum, günün ihtiyaçlarına göre adeta kendisinden beklenen rolleri ifa edip gidiyor.
O bakımdan şunu söyleyebilirim, belli roller kendisine biçiliyor, o rolleri ifa etmekle sınırlı.
Türkiye'deki bu yeni çatışmayla birlikte ekonomi na~ sil bir yöne doğru gidecek?
Ekonomide evvela bir takım sıkıntılar yaşayacağız. Bu sıkıntıları şöyle açıklayabiliriz: Bugüne kadar ekonomide egemen olan, etkin olan küresel sermayeydi. Bunun yerine yeni bir yapı kuracaksanız, bu yapıyı yok etmeniz lazım. Yani evvela bir yıkım süreci sonra bir inşa süreci yaşayacağız. Şimdi önümüzdeki günler yıkım sürecinin yaşanacağı günlerdir. Bu aynı zamanda şu manaya da gelir. Bugüne kadar uygulanan, küresel sermaye kullanarak kalkınma stratejisi iflas etmiştit, buna güvenmeyin. Bu bertaraf edildikten sonra, itibarsız hale getirildikten sonra onun yerine yeni bir model ikame edilecektir. Bu aynı zamanda küresel sermayenin Türkiye'den tasfiye edilmesi süreci anlamına da gelir. Ama belli bir süre toplumda ciddi sıkıntılar yaratacağı da açıktın
Yıkım sürecinde en çok zarar görecek olan nedir, kimlerdir?

En çok zatar görecekler her zaman marjinal kişiliklerdir yani gelirleri sınırda olan, destekleri sınırlı olan kişiler zarar görürler. Yani diyelim ki bir takım esnaf, zaten kazanmakla kazanmamak arasında bocalayan insanlar kaybeder. İş bulmakla bulamamak arasında bocalayan insanlar da kaybederler. Onların çekeceği ciddi bir sıkıntı vardır, bu arada büyük sermayenin bir kısmında da ciddi iflaslarla karşılaşırız.

Sektör olarak tanımlarsak...
İnşaattan başlar ve ondan sonta bankacılığa sirayet eder, daha sonra diğer kesimlerde de bir daralmaya neden olur ve bu genelleşir.

Bu ne kadar uzun sürecek bir sıkıntıdır?
Bir-iki yıl. Bu süreç geçtiğinde yavaş yavaş yeniden yükselme başlar ve bu seferki yükselme Türkiye'de çok ciddi olacaktır. Türkiye ekonomik anlamda da bir kademe atlayacaktır önümüzdeki süreçte. Ama bu sıkıntıya da katlanması ve bunun bedelini ödemesi lazım.

Nasıl, ciddi bir yükselmeden kastınız nedir?
Yükselmeden kastımız şu: Türkiye bölgesinin ekonomik ve siyasi açıdan merkezi olacaktır. Onun için bölgedeki kaynakların Türkiye'ye gelmesi söz konusudur. Yani şöyle bir örnek vereyim: Bir petrol ülkesi, bir Arap ülkesi yatırımını nerede yapar, eskiden batıda yapıyordu, şimdi burada yapacaktır.

Bundan sonraki süreçte neler yaşanacak peki?
Bugüne kadar Güneydoğu'nun ekonomik yapısına tepeden baktığınız zaman, Türk ekonomisiyle bütünleşmemiş olduğunu görürsünüz. Çünkü kendi içinde bir ekonomik düzeni vardı, dışarıyla teması çok sınırlıydı. Şimdi ülkenin diğer bölümleriyle ekonomik açıdan bütünleşecek, bu suretle siyasi bütünleşme sağlanacaktır. Hâlbuki Türkiye'de hep siyasi bütünleşme ön plana çıkarıldı ama ekonomik, kültürel ve sosyolojik bütünleşme arka plana itildi, şimdi bunlar yapılacak.
Türkiye'de güçlenen ve ekonomiyi de bu anlamda yönlendirecek olan ulus'devletlerin politikaları...
Bir çelişki içinde değiliz, hem ulus-devletten söz ediyoruz hem de Türkiye'nin bölgede daha geniş bir alanda etki sahibi olacağını söylüyoruz. Bunlar birbiriyle çelişen iki kavram değildir. Burada ulus-devletle kastettiğimiz şey küresel sermayenin kontrolünde olmayan güçlerdir. Küresel sermayenin kontrolünde değilse ulusaldır ve bunun Türkiye'deki ulusalcılıkla hiçbir ilişkisi yoktur.

YENİ LİDER PROFİLİ: KİM, NEDEN, NASIL?

"İslam'ı dışlamayan ama orduyla da çatışmayan, Kürt kimliğini kabul eden bir figür bulursanız, ki bulunabilir Türkiye'de, bu lider Türkiye'nin yeni lideri olur. Yani şöyle bir benzetme yapalım: Eşi başörtülü olmayacak ama başörtüsünü serbest bırakacak, kendisi Kürt olmayacak ama Kürtlere karşı olumsuz bir tavır sergilemeyecek, böyle birisi olur..."

I

Küresel sermayenin ülkelere vadettiği şeyler arasın-da demokrasi, insan haklan, özgürlükler, hayat standardının yükselmesi gibi konulardan bahsediyoruz. Peki, bunun karşısında ulus-devletlerin vadettiği şeyler neler? Türkiye'de "Vatan, millet, Sakarya!" diye sloganlaştırdığımız hayat tarzı mı sadece vadedi-len, yoksa belli bir gelecek tasavvurları var mı?
Şunu tekrar söyleyelim: Burada sözünü ettiğimiz ulus-dev-leti savunanlarla Türkiye'deki ulusalcıların benzerlikleri yok' tur. Onlar tamamen farklı. Onların söylediği şey, devletlerin varlığı muhafaza edilmelidir ve eğer bütünleşmeler olacaksa bunlar ittifaklar sistemi içinde olmalıdır. Yani eskiden oldu' ğu gibi, "Farklı devletler birbirleri ile ittifak içerisine girerler ve bloklar oluştururlar" diyorlar ve küresel sermayenin vaatlerini gerçekleştiremeyeceğini söylüyorlar. Nitekim dünya üzerinde küresel sermaye egemenliği başladığından beri gelir bölüşümünün daha adaletli değil daha kötü olduğunu ileri sürüyorlar. Bugün dünyanın birçok ülkesinde ciddi gelir farklılıkları oluşuyor. Mesela şöyle bir örnek de verebiliriz; küresel sermaye Çin'i destekliyor ve onun gelişmesini sağlıyor. Bu

nun sonucu ne? Bunun sonucunda ucuz Çin mallan dünyanın her yerinde satılıyor ve oradaki işçilerin ücretlerinin düşük olmasına sebep oluyor. O halde bu, birçok ülkede ücretlerin daha artması ve refahın artması sonucunu değil aslında daha düşük gelirle yaşanması sonucunu doğuruyor. Ve sistem aslında sömürünün dünya ölçeğinde yayılması, fakirlik ve zenginliğin aynen devam etmesi sonucunu doğutur.

Nitekim son zamanlarda işçi ücretleri dünya ölçeğinde artmazken gelirler rekor düzeylerde artıyor. Kâr, rekor düzeylerde artış gösteriyor ve her yerde zengin sayısı artıyor.
"Millî Ekonomi" dediğimiz bir şey var. Hükümetler, mesela enflasyona müdahale etmek istiyorlar, faiz oranları ile oynuyorlar. Şunu söyleyebilir miyiz: Küresel sermayenin uluS'devletler karşısında galip oh ması durumunda, hükümetlerin uyguladığı milli eko-nomik politikaların çok fazla tesiri olmayacak. Mesela enflasyonu kontrol altına almak için, faiz oranını yükseltmek veya tam tersine faiz oranını düşürmek gibi etkenler küresel sermayenin fonları karşısında etkisiz kalacak...

Tabi ki, dünya ekonomisi bir bütün olarak algılanıyor. Böyle olunca zaten her ülkenin kendi ekonomi politikasını izlemesi veya tespit etmesi gibi bir durum söz konusu olmayacak. Burada dikkat edilecek şey, bir eğilimin ortaya çıkması: Dünyada merkez bankaları özerkleştiriliyor. Yani hiçbir ülke kendi ülkesinin para politikasını tayin edemiyor. Bu özerklik aslında, uluslararası etki altında kalmak anlamına gelir. Yani kendi ülkelerinin değil, dünya finans piyasalarının bir parçası haline dönüşüyorlar. Bu küresel sermaye açısından ciddi bir başarıdır.

Küresel sermayecilere göre hükümetlerin dünya üzerindeki rolleri ne olacak?

Dünya üzerindeki rolleri giderek azalacak, bu rol aslında halkın güvenliğini sağlamak, dış güvenliğini, iç güvenliğini sağlamak ve mevcut olan sistemi bozacak etkileri bertaraf etmek olarak sınırlandırılıyor. Bunun dışında özelleştirilmeyen alanlarda altyapı yatırımlarını yapmak, eğitimi gerçekleştirmek gibi konularda görev yapabilirler. Ancak görevleri giderek azalacaktır.

Sizin tezinize göre sanki yeni bir soğuk savaş haşlıyor. Amerika ile Rusya arka planda yeni hir sistem kuruyor. Bu sistem içinde biz Türkiye'nin rolünü nereye oturtmalıyız veya bu sistemi kuranlar Türkiye'yi nereye oturtmak istiyorlar? Ankara, Amerika'nın payına düşen saha içinde mi yer alacak, Rusya'nın hâkimiyet sahasında mı olacak?

Şimdi şunu görüyoruz, Rusya birçok alana yabancı sermayenin girmesini yasaklıyor. Yani kendisi için hayati önemi olduğunu düşündüğü yerlerde yabancı sermayenin gelmesini engelliyor ve o bir kutup haline dönüşüyor. Fakat Rusya'nın özelliği, asketi bir varlık olmasına rağmen ekonomik açıdan Amerika Birleşik Devletleri ile hiçbir biçimde rekabet edemeyecek oluşudur. Buna karşılık Avrupa Birliği veya Avrupa ülkeleri, Amerika Birleşik Devletleri ile ekonomik alanda rekabet edebilirler ancak askeri alanda herhangi bir rekabetleri söz konusu olmaz. Ancak dünyaya küresel sermaye hâkim olduğu zaman zaten silahlı kuvvetlerin rolü de ortadan kalkacaktır. O halde ikili bir model görüyoruz; ya silahlı kuvvetlerin hir denge unsuru olduğu Rusya-Amerika kutuplaşması ya da bu askeri gücün herhangi bir anlam ifade etmediği ve dünyaya küresel sermayenin egemen olduğu bir yapı. Bakınız, kü-

resel sermayenin egemen olduğu zaman da dünya bir bütün olarak gözükmeyecektir Çünkü het denge iki farklı gücün karşı karşıya gelmesiyle oluşur. Burada da medeniyetler arası çatışma senaryosu gündeme geliyor. Batı dünyası, gelişmiş ülkeler terazinin bir kefesinde, diğer ülkeler de bu medeniyetleri tehdit eden kitleler olarak terazinin diğer kefesinde yer alıyorlar. Bu bir denge metodu.

Ulus-devletler modelinde ise Rusya ve Amerika karşılıklı askeri güçlerini ortaya koyarak bir denge oluşturuyorlar. Bu, Rusya ile Amerika'nın birbirlerine hasım oldukları anlamın mı gelir yoksa bu denge içerisinde diğer ülkelerin rolünün azalması veya hiç kalmaması anlamına mı gelir? Bana göre böyle bir denge, Rusya ile Amerika karşı karşıya görünseler bile diğer güçlerin, Avrupa'nın ve Uzakdoğu'nun sadece ekonomiye dayanan üstünlüklerini bertaraf edecektir. Türkiye'nin bunun içerisindeki yeri ne olur? Benim eskiden beri söylediğim şu: Sovyetler Birliği henüz küresel sermayenin kontrolünde olduğu zamanlardan beri aynı şeyi tekrar ediyorum. Rusya bir güç olarak ortaya çıkacaktır ve Amerika ile Rusya arasında askeri güce ve doğal kaynakları kontrole dayalı ikili bir yapı oluşacaktır Bu ikili yapının istinat noktası, bit tahterevalli ise, bunun dayanak noktası da Türkiye olacaktır. Yani Türkiye, bu iki güç arasında bölgede bir ara güç olarak dengenin sürmesini ve devam etmesini sağlayacak bir ülke olacaktır.

Termite göre küresel sermaye son dönemde Avrupa Birliği'ni yanma alıp bir güç olmak istiyor...

Burada bir açıklama yapmak gerekir... Avrupa Birliğinde iki kanat oluştuğu görülüyor. Bir tanesi İngiltere'nin önderlik ettiği kanat, diğeri de Merkezî Avrupa dediğimiz Almanya ve Fransa ikilisinin kontrol ettiği bir alan. İngiltere küresel sermayeyi yanına alarak dünya ölçeğinde yeniden bir güç haline gelmek istiyor. Avrupa Birliği de bu gücün kontrolü altında olması gereken bir alan. Fakat Merkezî Avrupa buna itiraz ediyor, mesela bunu şuradan görebiliriz. Avrupa Birliği'ne Türkiye'nin girmesini en çok destekleyen ülke, İngiltere. Buna karşılık Almanya ve Fransa böyle bir üyeliği kabul etmiyorlar. En azından şu anda öyle gözüküyorlar. Hatta Fransa son çıkardığı bir kanunla, Türkiye'yi kastederek "Nüfusu, Avrupa Birliği nüfusunun %5'ini geçen bir ülke birliğe dâhil olmak isterse bu konuda referandum yapacaklarını" söyledi. Bu kurala uyan tek ülke de Türkiye'dir. Yani Türkiye, bizim zannettiğimizin aksine bütün getekleri yerine getirse bile referandum yapılabilir ve referandum yapılacağı zaman da çıkacak sonuç hayır'dır. Yani Fransa İngiltere'nin egemenliğindeki bir Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girmesine kesinlikle karşı çıkacağını ilan ediyor.

O bakımdan bizim Avrupa diyerek bir tek taraftan, bir tek güçten söz etmemiz yanlış. "Biz Avrupa Birliği'ne gireceğiz ama hangisine gireceğiz?" sorusuna cevap vermemiz lazım.
Önümüzdeki dönemde Avrupa Birliği'nin geleceği hakkında hir öngörüde bulunabiliyor musunuz? Yani Merkezi Devletler Avrupa'sı mı olacak, yoksa İngiltere hakikaten küresel sermayeyi yanma alıp, eski deyimle ciddi hir cihan imparatorluğu olabilecek mi? Belki Kraliçe Elizabethan ziyaretini de hu açıdan değerlendirebiliriz. ..

Efendim, İngiltere'nin amacı, bütüncül bir Avrupa olsa bile bu Avrupa'da kendisinin egemen ve söz sahibi olmasını istiyor esas itibari ile. Fakat böyle bir birliğin gerçekleşmeyeceğini, Avrupa Birliği örtüsü altında kendi egemenlik alanını genişletmek suretiyle eski gücüne kavuşacağını hesaplıyor.

Burada da diyor ki, "Ortadoğu'ya gitmek için benim Türkiye üzerindeki etkinliğimi arttırmam lazım". Bu ziyaret de zaten o amaçla yapılıyor. Bunun dışında İtalya, Polonya ve belki İspanya'nın da kendi bloğunda yer alacağını düşüyor ve Merkezî Avrupa'yı da etkisiz hale getitmek istiyor. Esas itibariyle amacı bu. Ne olacak? Gördüğüm kadarıyla İngiltere, Euro bölgesine de dâhil olmadı, kendi egemenlik ve nüfuz alanını genişletecek ve Avtupa Birliği bir isim olacak kalacak sadece.
İlerleyen yıllarda Merkezî Avrupa'nın etrafındaki küçük devletlere ingiltere'nin ciddi müdahaleler yapması ve o merkezden koparması gibi hir durumla da karşılaşabilir miyiz?

Onlarla uğraşmaz. Burada mesele yanına ne kadar çok ülke aldığı meselesi değildir. Mesele, "egemenlik" olarak düşünüldüğü zaman dünyadaki enerji kaynaklarının kontrolü, hammaddelerin kontrolü ve diğerlerinin rekabetini sınırlamak olarak algılanmalıdır. O bakımdan Doğu Avrupa'daki bazı devletler kendisi için bir yük haline gelir. Nitekim şu anda Avrupa ülkeleri, bu bölgeyi bir yük olarak görüyorlar. O bakımdan oralarda herhangi bir projesi yok. Sadece Polonya üzerinde etkisini arttırmak istiyot, oraya da Rus nüfuzunu sınırlamak amacıyla geliyor. Asıl hedefi Ortadoğu'yu kontrol etmek, onun için de Türkiye bir numaralı hedef halinde görünüyor.
Tarih bilgilerimizle bu tezinizi değerlendirdiğimizde akla gelen bir soru var: İngiltere yüz yd önce de bizim bölgemizde, Osmanlı coğrafyasına hâkim olmak istediği zaman, bu politikasını yaymak için mesela hilafeti ele geçirmek istedi. Bunun için bazı oyunlar kurdu. Pan-İslamizm bu oyunun karşısında, İngiliz-

lere karşı Alman birlikteliğiyle oluşturulmuş bir politikaydı. Bugün de ingiltere, Türkiye üzerinde nüfuzunu artıracaksa bu amaca ulaşmak için hangi aracı kullanacak? İngiltere neyi vadederek Türkiye'ye gelecek veya Türkiye'deki politikacılar hangi politikayı izleyerek İngiltere'nin nüfuzunun artmasını sağlayacaklar?

Efendim şimdi ideolojiler belirli bir devletin tekelinde değildir. Yani şunu söylemek istiyorum, İslamiyet'i kontrol eden batıda tek bir güç yoktur. Geçmişte de zaten hem Almanya hem İngiltere Pan-Islamizm üzerinde politikalar üretmiştir. Onun için şimdi Türkiye'deki Islami akımların güçlenmesi, şu gücün işine yarar, bu gücün zararınadır demek son derece yanlıştır.
Maliye Bakanı Kemal Unakıtan, Arap sermayesi ile çok yakından alakadar oluyor. Bu durumun Tayyip Erdoğan'ın politikasındaki yeri nedir? Bu politika, maliye politikalarını ne yönde şekillendiriyor?

Şimdi Türkiye'de maliye politikalan uygulanırken şunu görüyoruz: Para gelsin! Önemli olan budur. "Para gelsin ve biz dışarıdan gelen parayla Türkiye'de cari açıklarımızı finanse edelim". Ama bunun arkasında siyaset de vardır. Bugüne kadar Türkiye'ye gelen yabancı sermaye esas itibariyle küresel sermaye kaynaklıydı ve İngiltete üzerinden, Londra üzerinden geliyordu. Ancak zaten küresel sermayenin gücü azalıyor. Amerika Birleşik Devletleri petrol fiyatlannı arttıtmak suretiyle hem Rusya'nın ekonomik gücünü takviye ediyor hem de Arap ülkelerinin gücünü takviye ediyor. Ortadoğu'da petrol üreten Arap ülkelerinde bir sermaye oluşumu sağlıyor. Bu sermaye küresel sermayenin kontrolünde değil, bu sermaye doğrudan doğruya o ülkelerin, o ülkeler de Amerika Birle-

şik Devletleri'nin siyasi kontrolünde. Onun için Amerika hükümeti bir yandan kendisine hasım olan küresel sermaye-nin gücünü azaltırken diğer yandan da ona alternatif bir sermaye yaratıyor. Şimdi şunu görüyoruz, Türkiye'ye gelen küresel sermaye miktarı azaldığı ölçüde bu defa Ortadoğu ülkelerinin, petrol üreten ülkelerin yönetimlerinin kontrol ettiği, adına Körfez parası dediğimiz fonlar geliyor. Bu ise siyasi açıdan küresel sermayeye değil Amerikan hükümetine dâhildir. Böyle bir dönüşüm yaşıyoruz.
Bu yeni durum maliye politikalarını nasıl yönlendiu-yor? Biraz önce siz maliye politikalarıyla ilgili olarak, "Çok bilinçli bir şey değil, parayı nereden bulabilir-se onunla ilişki içine giriliyor" dediniz.

Evet, bir farklılaşma var. Bu farklılaşmayı söylediğimiz zaman, burada herhangi bir kanadı eleştirmiyoruz sadece bir tespitte bulunuyoruz. Bu iki kanadın Türkiye'nin ekonomik politikası hakkında düşünceleri

birbirinden farklı. Bir taraf; dünya üzerinde dolaşan küresel sermaye dediğimiz, asıl kaynağı Çin, Japonya ve benzeri ülkelerin tasarruflarından oluşan fonları dünya ölçeğinde kullanıyorlar. Buna karşılık Amerikan hükümeti bu sermayenin karşısına petrol fiyatlarının artışından doğan fonları koyuyor. Bu fonlarla ülkeleri yönlendiriyor. Şimdi biz geçmişte küresel sermayenin etkisi altındaydık, şimdi onun etkisi azalırken yerini Körfez sermayesi dolduruyor. Bu farklı bir siyasi güçtür.
Türkiye'de ulus-devletlerin etkisi artıyorsa, bu düşünceyi savunanların Türkiye'deki son operasyonu engelleyebilecek siyasi güçleri yok mu? Sizin tezinize göre çok ciddi sonuçları olacak gizli bir operasyon yürütülüyor Türkiye'de. Ulus-devletlerin sahip çıktığı isimler tasfiye edilecek, küresel sermayenin politikasını takip eden yeni bir kadro ile yeni bir süreç başlatılacak. Ulus-devletlerin karşı tedbir olarak bir planları yok mu? Bu nasıl oluyor, yani güçlenen ekip, nasıl oluyor da siyaseten kaybetmeye razı oluyor?

Bakınız, zaten Türkiye üzerinde ulus-devletin gücünün arttığını görünce küresel sermaye böyle bir operasyona gitme gereği duydu. Buna karşılık ulus-devletler de şüphesiz bir politika belirleyecektir ama bu henüz ortaya çıkmadı. Ama ne olabileceğini tahmin edebiliriz. Şöyle düşünüyorum: AKP kapatılırsa ve Tayyip Bey tasfiye edilirse o zaman onun tarafını temsil eden yeni bir liderin etrafında AKP'yi yeniden organize etmek pekâlâ uygulanacak politikalardan birisi olabilir.

O Ak Parti içindeki bu ayrışmayı görebilecek miyiz?
Evet, ayrışmayı da göreceğiz.
Yeni lider, yeni isim konusunda bugün çizilmiş bir profil var mı sizce?

Hayır, bir isim yok. Yani bu ismin kim olacağı konusunda herkesten farklı düşünüyorum. Herkes bunu mevcut siyasi kadroların içerisinde arıyor. Hâlbuki bu siyasi kadroları beş sene evvel kimse bilmezdi, niye şimdi yenisi gelmesin, yeni bir takım kimseler gelmesin.7
Dünya üzerinde çok büyük bir iktidar savaşının yaşandığını anlatıyoruz. Böyle bir iktidar savaşında elinizde ordunuz olması lazım, elinizde siyasi gücünüz olması lazım, paranız olması lazım, bir de medya ve basına sahip olmanız lazım. Türkiye'de biz ciddi bir basın-medya savaşı, rol dağılımı görüyor muyuz?

Tabi ki... Bakınız medyada belli gruplar, Türkiye'yi yönlendiren gruplardan bahsediyorum, başlangıçta AKP'ye son derece yakınlardı ve bu partiyi destekliyorlardı. Birdenbire eleştirel bir konuma geçtiler. Dikkat etmemiz gereken nokta şu: Bu eleştiriler hükümeti değil, sadece Tayyip Bey ve onun çevresindeki insanları hedef alıyor. O bakımdan onlar yerlerini tayin ettiler zaten.
Bakanlar Kurulu'ndaki dağılımı, sizin tezinize göre değerlendirdiğimizde sanki bir tezat içine düşüyoruz. Ak Parti hükümetinde, Dışişleri Bakanlığı Ali Ba-bacan'da; Hazine, küresel sermayenin yetiştirdiği bir isim olan Mehmet Şimşek'te, İçişleri Bakanlığı ise Abdullah Qül Bey'e yakın bir isim olan Beşir Ata-lay da. Madem böyle bir gerçekle karşı karşıyayız, küresel sermaye neden Tayyip Erdoğan'ı devirmeye çalışsın? Zaten önemli koltukları, ihtiyaç duyduğu koltukları küresel sermayenin politikalarıyla aynı paralelde düşündüğünü iddia ettiğiniz isimler almış...

Gördüğümüz kadarıyla Sayın Cumhurbaşkanımız Abdullah Gül, dışişlerini ve dış ekonomik ilişkileri hükümetin kontrolü dışında kendisi yönetiyot. Daha hareketli bir cumhurbaşkanına hiç rastlamadık bugüne kadar. Sürekli olarak sanki hükümetten bağımsız hareket ediyor ve dış politikayı kendisi tayin ediyor konumunda. Ayrıca dışişleri bakanı da zaten kendisine çok yakın bir isim, bunun dışında dış ekonomik yani parasal ilişkileri sürdüren bakan ona yakın bir isim. Yani "İçişleri sizin, dışişleri benim" der gibi bir tavrı var.

Tayyip Erdoğan Neo-Conlarm da desteğini kaybetmiş olabilir mi?

Olabilir, kaybetmiş olabilir. Zaten Neo-Conlar da Amerikan hükümeti içerisindeki etkinliklerini kaybettiler. Şu anda
Amerikan hükümetinde Neo-Conların etkisi hemen hemen hiç kalmadı.
Ben şöyle düşünüyorum: Ulus-devletlerin temsilcileri de, küresel sermayeyi yöneten güçler gibi, Tayyip Bey'in tasfiyesini istemişlerdir ve yine Tayyip Bey formatında ulus-devletçi bir başka ismi başa geçirmek için, bu operasyona göz yumuyorlar, müdahale etmiyorlar. Vakti gelince, yani Tayyip Bey iktidardan uzaklaşınca oyuna tekrar dâhil olacaklar.

Olabilir, yani bu şöyle olur: Ulus-devletçiler, partinin rengini ve kimliğini değiştirmek istiyor olabilirler. Çünkü bu kimlik, kendi politikaları için uygun olmayabilir. Bu tasfiyeyi aslında bit fıtsat telakki edip kendileri de yeni bir yapılanmanın öncüsü konumuna geçebilirler.

Arzu edilen kimlik, nasıl bir kimlik?

Bu kimlik şöyle olabilir: İslam'ı dışlamayan ama orduyla da çatışmayan, Kürt kimliğini kabul eden bit figür bulursanız ki bulunabilir Türkiye'de, bu lider Türkiye'nin yeni lideri olur. Yani şöyle bir benzetme yapalım: Eşi başörtülü olmayacak ama başörtüsünü serbest bırakacak, kendisi Kürt olmayacak ama Kürtlere karşı olumsuz bir tavıt sergilemeyecek, böyle birisi olur.
Bugüne kadar, içinden geldikleri siyasi geleneği düşünmezsek, Ak Parti'nin ve Tayyip Erdoğan'ın askerle iyi ilişkileri oldu, ciddi bir çatışma içine girmediler. İyi bir diyalog, bir uzlaşma zemini sağlandı ve hükümet

politikaları birçok alanda askerle birlikte hareket edilerek ortaya kondu. Neden buna rağmen kabul görmüyorlar?

Burada yandıyorsunuz. Silahlı kuvvetler ideolojik olarak AKP'nin dinî eğilimleriyle bağdaşmıyor. Bunun gerçekleşmesi zaman ister. Onun için öyle bir simge olmalı ki; İslamcı görünümlü ama orduyu hoş gören değil, orduyla çatışmayan ama İslam'ı hoş gören bir isim tespit edilmeli. Geçiş süreci öyle olacaktır.
Siz her konunun Ergenekon'la ilişkilendirihnesini veya tutup oraya bağlanmasını yanlış buluyorsunuz. Kapatma davasını açanlarla Ergenekon ekibinin bir ilişki içinde olduğu iddia ediliyor genelde. Bu ne kadar doğru?
Ben böyle bir ilişki olduğunu zannetmiyorum. Ergenekon, artık herkesin bildiği ve dile getirdiği gibi, Türkiye'de darbe ortamını hazırlamak için kullanılacak bir örgüttü. Şimdi diyorum ki, Ergenekon'un üzerine baskı yapılmasının nedeni, bu defa operasyonun darbeyle değil hukuk yoluyla yapılmasına karar verilmesinden kaynaklanıyor. Yani bunlar vatan kurtarıcı olduğu için böyle bir kriz anında bir görev beklerler, onları baskı altına alırsanız bu görevi yapamaz hâle gelirler.
Sizin tezinize göre Ergenekon operasyonunu yapan ekip, aslında Ergenekon'u kuran ekip. Yanlış mı anlıyorum?
Evet efendim, Ergenekon'u kuran ekip aynı zamanda operasyonu yapan ekiptir. Kuran ekip baskı altına alıyor, diyor ki "Operasyon bu defa darbe yoluyla yapılmayacak. Başka yol deniyoruz biz". Onun için de herhangi bir biçimde olaya müdahale etmelerini, projeyi bozmalarını engellemek için onları baskı altına alıyorlar. Olay bundan ibarettir.
Peki, büyük resim içinde Ergenekon'u hangi tarafta görüyoruz?
Ergenekon veya benzeri örgütler taraf değildir, tarafların kullandığı araçlardır. Yani kendi başlarına bir taraf olamazlar. Biraz evvel konuşurken, İslam hangi tarafta diye sorduk. Her tarafta olabilir, herkes kullanabilir. Önemli olan yaptıkları eylemin sonucunun kime yaradığıdır. Bir tek ona bakacağız.
Küresel sermayenin içinde Müslüman birisi var mı? Özellikle etkin aktörlerin içinde?
Evet, etkin aktörlerin içinde Müslüman kişiler var.
Bu teze göre oyuncular, aktörler hep bizim dışımızdaki kişiler; biz hep kuklayız veya piyonuz. Biz ne zaman oyunu belirleyen kişi olacağız?
Oyunu belirleyen kişi olmak için ilk yapılacak iş, oyunun nasıl oynandığını bilmektir. Türkiye siyasi tartışma yapmaz esas itibariyle, ideolojik tartışma yapar. İdeolojik tartışma yapar, ideolojik nedenlerle birisine karşı olur. Hâlbuki karşı olduğu taraf belki siyaseten kendi yanındadır, belki desteklediği taraf siyaseten karşı taraftadır. Çünkü batının metodu şudur: Özellikle İngilizlerin metodu, siz kim olursanız olun sizin inançlarınızla uğraşmam, ideolojinizle uğraşmam sadece hedeflerinizi öylesine tayin ederim ki sonuç benim istediğim gibi olur. Biz ise çok farklı düşünürüz; bizden olanı, bizden olmayanı ideolojik kriterlere göre belirleriz ve büyük hatalara düşeriz. Bir örnek vermek istiyorum 1980 öncesi Türkiye'de solcular, bağımsız Türkiye için mücadele ettiler ve Süleyman Demirel'i devirdiler. Hâlbuki Süleyman Demirel döneminde Türkiye dünyanın en bağımsız ülkesiydi, dış ticareti son derece küçüktü, üstelik Sovyetlerden kalkınma için yardım alıyordu. Batılılar Süleyman Demirel'i devirmek için solcuları kullandılar. Bu böyledir yani, sonucuna bakmadan yaparsanız alet olursunuz. Buradan şu sonucu çıkarıyoruz. Biz ne zaman operasyon yapacağız, ne zaman biz dünya üzerinde rol oynayacağız? Dünyada proje yapan ve bunu uygulayanların metotlarını öğrendiğimiz ve o metotlara benzer metotları kullandığımız zaman bunu başaracağız.
İdeolojik ve siyasî tartışmada Erdoğan ve Baykal aynı safta o zaman?
Evet, zaten onu yazdım ben, televizyonda da söyledim. "Son kertede, Cumhuriyet Halk Partisi, Erdoğan'ı desteklemeyebilir ama o harekete destek çıkar mahiyette, o istikamette hareket etmektedir. Ama asla Abdullah Gül ile yan yana gelmezler" dedim. Bakın ideoloji son derece farklı, zaten bunu daha evvel de gördük, konuşmaların içerisinde vardır. Deniz Baykal hiç bir sebep yokken Meclis'e soktu Tayyip Bey'i. Onu ne kadar ilgilendiriyordu bunun gerçekleşmesi.
Buna bağlı olarak, Abdullah Çjül'ün Çankaya'ya gönderilmesini de yeniden tartışmamız gerekiyor. Sayın Qül, başbakan olduğunda daha etkili olacağı düşünülerek mi cumhurbaşkanı yapıldı? Yani Tayyip Erdoğan Çankaya'ya çıksaydı, Abdullah Qül ve ekibi tamamen yönetimi ele geçirecek endişesi mi vardı acaba?
Efendim, cumhurbaşkanlığı seçimleri henüz yapılmıyordu ve tartışmalar yeni başlamıştı, kim olacak diye. Ben Kral TV'ye çıktım ve Korkut Özal ile ortak bir program yaptım. Bu programda şunu söyledim: Tayyip Bey cumhurbaşkanı olamaz. Çünkü Tayyip Bey cumhurbaşkanı olursa Abdullah Gül Bey başbakan olur. Burada herkes zannediyor ki; Tayyip Bey'in cumhurbaşkanlığının önü kesiliyor. Hayır, Abdullah
Gül Bey'in başbakanlığının önü kesiliyor. Bunları tartışmalar yeni başladığında söyledim. "Tayyip Bey asla olamaz" dedim. Korkut Bey, "Olması lazım, hakkıdır, olacaktır" dedi.
Peki, bu kişilerin başarısı ne olacaktı? Şöyle olabilirdi: Tayyip Bey başbakan olarak kalır, farklı bir cumhurbaşkanı seçilir, bu isimlere bir iki bakanlıkta rol verilir. Bunun ikinci, üçüncü kademesi var ama...
İkinci kademe, Tayyip Bey'in başbakan kalması, Abdullah Bey'in cumhurbaşkanı olmasıydı, oldu. Üçüncü

kademe Abdullah Gül Bey cumhurbaşkanı olduktan sonra hükümetin de o istikamette birinin elinde olmasıydı. İşte kapatma davası bu nedenle açıldı.

O zaman her şey yolunda, istikametinde ilerliyor...
Şu ana kadar her şey istikametinde gidiyor, bundan sonra ne olacağını bilemeyiz.
Can Paker'in evinde yemekli bir toplantı düzenlendi, hasında da ciddi bir tartışma konusu oldu. Burada Başbakan Tayyip Erdoğan'ın özel konuşmalar yaptı-ğı söylendi. Zannedersem kendisini iktidardan ve başbakanlıktan uzaklaştırmak isteyenlere, yani küresel sermayeye karşı bir açıklamaydı bu. Bu konuşmada, muhataplarını İkna etmek için neler söylemiş olabilir Tayyip Bey?
Belki, şunu söyledi: Ben size karşı değilim, ben sizi tasfiye etmek gibi bir niyet içerisinde değilim. Belki ben olmasam yerime gelecekler size karşı çok daha sert davranabilirler, gibi bir mesaj vermiş olması beklenir, benim düşündüğüm odur.
ingiltere Kraliçesi 2. Elizabeth'in Türkiye ziyaretini nasıl değerlendiriyorsunuz? Bu resimde bir yere oturuyor olmalı?

İngiltere Kraliçesi'nin Türkiye'yi ziyareti, mevcut olan bu yapıyı yani küresel sermaye etrafında oluşan yapıyı desteklemek ve bunu desteklediğini dünyaya ilan etmekti. Ayrıca, Bursa seyahatiyle de Türkiye'nin, Osmanlı gibi bölgedeki etkinliğini arttırmasının karşısında olmadıklarını söylemek istedi. Bunu birileri pek anlamadı, ya da bu şekilde yorumlama-dı ancak Bursa ziyaretinden ancak bu yorum çıkarılabilir.

Bu etkili olacak mı, mesaj yerini buldu mu?
Zaten yapılmak istenen şey; "Türkiye bölgeye hâkim olsun, biz Türkiye'ye hâkim olalım", formül bu. Bu formülü her ikisi de kullanıyor. Amerika da, İngiltere de. Her ikisi de aynı formülün peşindeler. İngiltere Kraliçesi'nin Türkiye'ye gelişi bu amaca yönelikti ve şu ana kadar da başarılı olmadığına dair bir izlenimimiz yok.

ANAYASA MAHKEMESİ'NİN TÜRBAN KARARI

"Bu kararla var olan bir çatışma gün yüzüne çıkmıştır. Böyle bir karar olmasaydı bile başka bir biçimde aynı sorunla karşılaşırdık."

İ A

Anayasa Mahkemesi'nin, kamuoyunda "Türban Kararı" diye isimlendirilen düzenlemeyi reddetmiş olması hukuk ilmine vakıf kişilerce ciddi anlamda eleştirildi. Mahkeme üyelerinin, düzenlemeyi şekil yönünden değil esastan incelemiş olması ve Anaya-sa'daki laiklik kavramını dayanak göstererek karar alması, Mahkeme'nin

siyasî bir tavır sergilediğine dair tartışmalara sebep oldu. Sizce bu karar, hukukî bir karar mıdır, yoksa Türkiye'de yeni bir dönemin başladığının ve artık yargı iktidarının egemen olduğunun işareti midir?

Anayasa Mahkemesinin türban düzenlemesi hakkında aldığı karar alışık olduğumuz ama herhangi somut bir sonuç vermeyecek biçimde tartışılıyor. Yönetimlerin benimsediği ve savunduğu inanç ve ideolojiler gereğinden fazla önemsenmiş ve bununla mücadele edilmiştir. Bu tavır tümüyle yanlıştır ve düşünceler kimseyi ne tehdit eder ne de bunlarla mücadele edilir. Mücadele edilen şey örgütlü güçler yani devletler ya da bunlar kadar etkili olabilen oluşumlardır. Küresel sermaye ne devlettir ne de örgüt ama etkileri bunlarla boy.öl-çüşebilecek düzeydedir.

Her güç kendisine uygun bir ideoloji ya da inanç seçer. Bu seçim seçilen inancın doğruluğu anlamına gelmez. Karşı olunan şey ideolojinin yanlışlığı değil onu kullanan gücün yarattığı tehdittir

Çin, komünist parti tarafından yönetilir ve kapitalizmin bu ideolojinin düşmanı olduğuna inanılır. Oysa bu ülkenin kalkınması kapitalistlerin kontrolündeki küresel sermayenin bu ülkeye gelmesiyle ivme kazanmış ve bugünkü Çin yaratılmıştır. Eğer hasım ideoloji olsaydı böyle bir süreç yaşanmazdı. Bu nedenle ülkemizde laiklerle dindarların çatıştığı iddiası yanlıştır. İdeolojiler çatışan tarafların üniformalarıdır ve o üniformayı giyenler savaşır. İnsanların bu üniformalara alerji duyması ve hasım sayması anlaşılabilir. Ama bunlar bir elbise kadar kolay değiştirilebilir ve farklı üniformayı giyenler arasında ittifaklar kurulabilir. SSCB üniformasını değiştirmiş ve bugün ülkesinde neredeyse izi bile kalmamıştır. Çin ko-münistleriyle küresel sermayenin kapitalistleri iç içe yaşa-maktadıt.

Bu nedenle mahkemenin vetdiği kararı eleştirmek ya da savunmak sadece yaratacağı siyasi sonuçlar açısından anlam ifade eder. Halk, haklılık haksızlık tartışmasıyla uğraşırken asıl hedefin ne olduğunu anlayamaz bile.

Mahkeme üyeleri toplum içinde yaşarlar ve onun eğilimlerinden bağımsız hareket edemezler. Kimin tarafından seçilirle seçilsinler, kaç kişi olurlarsa olsunlar verdikleri kararın toplumsal bir karşıtlığı vardır.

Bu kararın tartışılmasının tek sonucu tarafların gücünü göstetmesi veya karşı tarafla çatışmaya ya da uzlaşmaya giden yolun önünü açmasıdır. Bir kararın aleyhinde ya da lehinde olmamız onu değiştirecek gücünüz yoksa herhangi bir sonuç yaratmaz.

Anayasa Mahkemesi'nin aldığı kararın istikrarsızlığın nedeni olduğunu söylemek yanlıştır. Bu kararla var olan bir çatışma gün yüzüne çıkmıştır. Böyle bir karar olmasaydı bile başka bir biçimde aynı sorunla karşılaşırdık.

Bu tartışmayı bir yana bırakıp önümüzdeki dönemde Türkiye'nin dünya üzerindeki yerinin ne olması gerektiğine karar vermek ve bu amaca yönelik politikalar izlemek gerekir. Haklılık haksızlık üzerine yapılan tartışmalar asıl sorunu gözden kaçırmamıza neden olabilir ve bu mücadelede herhangi bir rol oynamadan seyirci kalıp sonuca katlanmaktan ibaret kalabiliriz.

KARUNLAR LİGİ'NİN PARA OYUNLARI

"Karunlar Ligi'nde, esrarengiz inanışların geçerli olduğunu, kökleri çok eski çağlara kadar uzanabi' len garip ayinlerin yapıldığını, kara büyüden ilkel kurban merasimlerine kadar her türden korkunç işlerin görülebildiğini ve bin çeşit para-psikolojik deneylerin gerçekleştirildiğini tahmin ediyo-rum..."

Konuşan: Ömer Lütfi Mete

Konumuz ulus devletler ile küresel sermaye çatışması. Dünyadaki yeni sistemin, yeni düzenin bunun üzerine oturacağı, çatışan tarafların küresel sermaye ve ulus devletleri olduğu tezinden hareket ediyoruz. Küresel sermayeden kasıt nedir burada?

Dünyadaki büyük güçlerin güncel gidişatını, 'küresel sermaye ile ulus devletlerin çatışması' şeklinde okumayı ve bunu bir tez olarak takdim etmeyi ben önce Mahir Kaynak Ho-ca'da gördüm. Dolayısıyla süreci anlamaya çalışan biri olarak küresel sermaye ile ulus devlet çatışmasını 'benim de tezim' olarak takdim edemem. 'Küresel sermaye' deyimi de Mahir Hoca'nın benimsediği bir kalıp. Galiba burada kast edilen kudret merkezindekiler için başka isimler de vardır. Mesela 'yatırım bankacıları' gibi... Amerika'da bunlara 'yatırım bankerleri' deniyor, Fransa'da 'özel bankacı' deniyor, başka yerlerde farklı isimler veriliyor. Yani bunlar değişik adları olan Karunlar. Şu veya bu sektördeki büyük işletmelerin patronları değil, bizatihi paranın patronları.

Bu nüfuzu, birikmiş paralarıyla mı sağlamışlar? Nasıl olmuş da dünyaya yön verme davası güdecek kadar güçlü hale

gelmişlerdir? Bu, sadece elde edilmiş ve biriktirilerek saklanmış nâkitle olmaz. Depolara doldurulmuş altınla da olmaz herhalde. Öyle sanıyorum ki, bütün ulus devletlerin merkez bankaları üzerinde ciddi etkinlikleri bulunan egemenler bunlar.

Bu güçlerin birbiriyle bağlantısı var mı peki?

Bunların birbirleriyle bağlantısı olabilir ama bu bağlantının ne şekilde gerçekleştiğini bilemem. Daha doğrusu, gerçeğe yakınlık iddiası taşıyacak türden senaryosunu yazabilecek durumda değilim ama yakıştırma yapabiliyorum tabii. Bence bunların birbirleriyle bağlantıları ölesiye rekabet çerçevesi içinde gelişir. Herhalde mafya babalarının kendi yeraltı düzenleri için bir takım ortak kurallar koymaları gibi, küresel sermaye Firavunlarının da aralarında bir uzlaşma çerçevesi şeklinde bağlantıdan söz edilebilir.

Rakipler arasında bazen rekabetin ötesinde kavgalar olduğu gibi bunlar arasında da düşmanca çatışmalar yaşanabilir belki. Fakat düşmanca çatışmalar yaşansa dahi bir ligin, belli bir ligin yarışmacılarıdır bunlar. Bunların tek bir milliyeti olduğunu da düşünmüyotum, tek bir dinleri olduğuna da kani değilim. Köken itibariyle Hıristiyanlık'tan gelmiş olabilirler, Musevilik inancından geliyor olabilirler. Fakat bugün itibariyle, masonluk kademelerinden başlayarak değişik aşama ve inanışlara kaymışlardır. Belki bu farklı inanışların ortak noktalan da vardır ama insanın olduğu yerde farklılıkların gelişmesi kaçınılmazdır. Esasen bunların tanrısı Şey-tan'dır ve Şeytan doğası gereği tekilci değildir. Kendisinde büyük güç ve özel varlık değeri vehmedenlere bin türlü inanış telkin eder.

Onlara farklı inanışlar telkin eder! Bir kısmı belki dolaysız biçimde şeytana tapıyor (satanist) olabilir. Bir kısmı muhakkak ruhların beden değiştirmesine (reenkamasyon) inanmaktadır. Kısacası, ortalama meraklının 'ınasonik faaliyet' diyerek anlatmak istediği etkinlikler vadisinden söz ediyorum. Burada esrarengiz inanışların geçerli olduğunu, kökleri çok eski çağlara kadar uzanabilen garip ayinlerin yapıldığını, kara büyüden ilkel kurban merasimlerine kadar her türden korkunç işlerin görülebildiğini ve bin çeşit para-psikolojik deneylerin gerçekleştirildiğini tahmin ediyorum.

Neden onların toplumda pek de fazla rastlanmayan türden inançları var, diğer güç ve gruplardan farklı olarak?

Bunlar kendilerini yarı-tanrı varlıklar olarak gördükleri için, her biri kendine özgü bir meşrep seçebilir veya kurabilir, keyfince yenilik yapabilir, mezhep veya yeni din inşa edebilir. Tabii bunlar, ciddiye aldığım kaynaklardaki bölük pörçük verileri bir araya getirmeye çalışarak vardığım kanaatlerdir, bilgi değildir. Bu insanların sapkın eylemler yaptıklarını biliyoruz. Kilisede insan kurban etmek gibi -hem de görünürde üst düzey Hıristiyan din görevlisinin gözetiminde- ayinler yapabildiklerine dair inkâr edilmesi güç iddialar vardır. Bunların bir kısmının belgelendiğini düşünüyorum. Her zaman belge, gerçek belge olmayabilir ama bu türden vakalara dair bir takım sızmalar bana mahkeme kararlarından bile daha güvenli görünebilmektedir. Nasıl mı oluyor? Mesela biri çıkıyor anlatıyor bunları. Vaktiyle bu aşağılık çarkın maşalarından olmuş, kötüye kullanılmış bahtsız bir kadın anlatıyor. Bu iddialar mahkemelere kadar intikal edebiliyor. Böyle pek çok vaka var. Bazı sızmalar olabiliyor. Sapkın bir takım inanış ve akımlar bu insanlara bir yerde değiyor! Üst katmanlardaki yöneticilerin nasıl kuklalaştırıldığını anlatan bazı kitaplar, geride görünmeyen bir korkunç sapkınlar çetesinin varlığına inanmayı kaçınılmaz hale getiriyor.

O yüzden, bunların klasik anlamda kedileri filan öldüren, şeytana tapıcı zavallı gençler gibi görülmemesi gerektiğini belirtmeliyim. Bu vadide, şeytana tapıcı veya ruhların beden değiştirmesine inanmış yahut her ikisine birden iman etmiş nice küresel oyunculuk unsuru bilim, sanat ve siyaset adamları vardır. Nereden mi biliyorum? Bazı kitaplar, bu gizli âlemi bir yere kadar gözler önüne sermeyi başarabilmiştir ki, onların baskıları kolay kolay yapılamaz. Yapılsa bile tez zamanda ortalıktan kaldırılır. Bazen bu yayınları dağıtmakta ısrar edenler, bedelini canlarıyla ödeyebilirler. Bazı kitaplar da, daha üst düzey meraklıların bakışma sunmak üzere bu şeytan oyuncaklarının vadisini kapalı bir biçimde anlatırlar. Bu kül-tütün en derin hazinesini Umberto Eco'nun romanı Foucault Sarkacı'nda görürüz. O roman aslında dünün ve bugünün karanlık dehlizlerine yapılan bir yolculuktur.

Tüm bu anlattıklarınızın açıklamasını barındırıyor mu bu eser?

Çok derin bir çalışma o. Yani roman denemeyecek kadar yüksek bir akademik birikim ve emek ürünü. Bilim değeri üstün ama tarih denemeyecek kadar da kurgu bir ürün. Şunun için söylüyorum: Dünyada şeytani işlerin kimlerin elinden çıktığını, kimlerin güdümünde olduğunu anlamaya çalışanlar, kafalarında bu konularla ilgili mizansenler oluşmasını istiyorlarsa en değerli kaynak kitaplardan biri Foucault Sarka-cı'dır. Daha başka kaynaklar da var ama referanslar verme ihtiyacı duyuyor değilim. İnançlarımı, kanaatlerimi, şüphelerimi paylaşmaya çalışıyorum. Tabii ki gizliliğe çok önem veren bu şeytan oyuncaklarının bütün işleri açığa çıkmış olamaz.

Bu ikisinin yolu nerede kesişmiştir peki? Küresel sermaye ya da sizin deyiminizle Karunlar Ligi'yle bu kült inanışların yolu nerede kesişmiştir? Bunun geç-misine bakarsak, tarihini nereye kadar götürebiliriz?

Herhalde küresel sermaye ile ulus devlet çatışmasını soruyorsunuz. Yani bu çatışmanın karşı tarafları ne zaman ve nerede karşı karşıya gelmeye başlamışlardır? Bilindiği gibi yeryüzünde insanoğlu var olalı beri şeytan da vatdır. Böyle inanıyor, böyle görüyor, kötülüğün senaryosunu böyle 'tasanlaş' ünlabiUr' buluyorum. Bu tabii ki, benim mistik inanışımla bağlantılı bir bakış açısıdır. Şeytan belki insandan önce vardır ama dünyada insanla beraberdir. Ve ona her türlü kötülüğü de telkin eden tabii ki, insanın içindeki nefsiyle beraber fenalıkları baskın çıkarmaya çalışan şeytandır. Ancak bu devirde şeytani güçler çok parlak bir başarı sağlamış görünüyor. Şeytani güçlerin neredeyse rahmani güç gibi algılandığı bir süreçteyiz. Nasıl oluyor bu? Dünyaya iyilik getiren insanlar, paranın sahipleri, yatırım yapacak kişilere kaynak sağlıyorlar, böylece işsizlere iş imkânları açılıyor ve refah geliyor!

Liberalizm, küresel sermaye, yabancı sermaye mübarek bir şeydir bugün için. Marka da kutsal bir şeydir! Müslüman toplumlara da bunu telkin ediyoruz. 'Aman marka yaratın, yani insanları soymak için ünlü hortum kelepçeleri üretin' diyoruz. Marka nedir? Marka, insanların birikimlerini ellerinden almak için geliştirilmiş putlardır, yalancı tanrıcıklardır. Çağdaş put, markadır. Bunları yaratmanın çok makbul ve mübarek olduğunu pek çok Müslüman'a bile kabul ettirebilmişiz bugün. Kapitalizmin geldiği bu aşamada Fukuyama'nın dediği bir anlamda doğru. O, 'tarihin sonu' diyor ama bana sorarsanız tarihin sonu değil ama eğer üstesinden gelemezsek insanlığın sonu olacak Liberalizm.

Bu küresel sermaye denen Karunlar çetesinin ne zaman var olduğuna gelince: Herhalde büyük ölçüde masonluğun güçlenmesiyle dünya çapmda güce ulaşmaya başlamış olmalılar. Dünyanın her yerinde birbirleriyle bağlantılı bir güç birliği ve işbirliği ağı örmeyi başardılar. Benim açımdan esas terim; 'şeytanın orduları' terimidir. Bu ordular, para orduları olabilirler, bildiğiniz klasik tanklı toplu ordular da olabilir. Nerede, hangi toprakta haksız kazanç elde etmek veya üstünlük sağlamak için yapılan savaş varsa, orada şeytanın orduları vardır. Nerede mazluma zarar verecek bir çatışma türü varsa orada şeytanın ordusunun savaşı vardır. Bunun başka bir açıklaması yok. O yüzden küresel sermaye denen Karunlar çetesinin bilhassa masonluğun dünya çapında örgütlenmesiy-le büyük alakası olduğunu düşünüyorum.

Masonluk, küresel sermayeye veya karunlar liginin menfaatlerine nasıl bir katkıda bulunuyor?

Belki de bildiğimiz masonluk, artık yarı gizli veya yarı açık diyebileceğimiz yapılanmasıyla, daha geride ve daha gizli bir şeytani örgütlenmenin paravanı da olabilir. Her şey burada bitiyor değildir. Yani 'Her mason mutlaka çok tehlikelidir' anlamına da gelmiyor bu. 'Her mason doğrudan doğruya şeytanın tetikçisidir' anlamına da gelmez elbette. Fakat bu örgütlenme ile milletler ve dinler üstü küresel bir şebeke oluşturma yöntemi geliştirilmiştir. Bu şebeke çoklarının zannettiği gibi sadece Israiloğullarına hizmet eder görünüyor olabilir. Fakat zaten onlarca peygambere isyan etmiş, İsrailoğulla-rı'nın bazı kolları, bazı kabileleri ve onların bugünkü devamları şeytanın en yakın işbirlikçisi olabilirler. Tabii, bu demek değildir ki, sadece Yahudi tezgâhıdır. Hayır, bu söylem 'Bütün Yahudiler bu fitnenin ortağıdır' anlamına da gelmez! Mahir Kaynak hoca gibi ben de bu işin etnik veya dini bir örgütlenme olduğunu sanmıyorum. Bu, daha çok cürüm işleyerek varılabilecek şeytani bir makam olsa gerek.

Nasıl yani? Şöyle meselâ:

'Kaç tane insan öldürttün?'

'200 bin tane insan öldüttmüşümdür.'

'Ha, iyi, öyleyse sen çok üst düzey bir şeytan komutanısın...'

Çok gülünç gelebilir ama ben bu benzetmeyi ciddiyetle geliştirdiğime inanıyorum...

Cürüm işleyerek veya kötülük yaparak yükselmede en son dayanak noktası nedir peki?

Bu günah vadisinde kötülük üstüne yatışmayla derece elde edilir. Yani bir bebeği merasimle katletmek, 8 yaşında bir çocuğu, kilisede yapılacak böyle sapkın ayin esnasında kurban etmek gibi korkunç cürümlerle derece kazanılır. Nasıl ki rahmani yükseliş güzelliklerle, iyiliklerle, başkalarına yapılan yardımlarla, ihsanlarla, ikramlarla, cömertlikle sağlanır ise; şeytani yükseliş de kötülüklerle, cinayetlerle, cürümlerle, günahlarla ve başkalarına yapılan eziyetlerle sağlanır. Bunların birbirleriyle yollarının nasıl kesiştiğine gelelim.

Bunu nasıl yorumlamak gerektiği konusunda tereddüdüm var. Herhalde bu gücün karşısında şeytanın bir başka şubesi de bulunabilir. Küresel sermaye bir yerle çatışıyor. Orası elbette güzelliğin ve Hakk'ın şubesi değildir. Savaştığı ordu da Hakk'ın ordusu değildir.

Çatışmanın bugünkü görüntüsü nedir?

Çok somut cephe çizgileri gösteremem ama meselâ küresel sermaye ile petrol çetesi arasında bir çatışma olduğu muhakkak görünüyor. Denecek ki, petrol çetesi, küresel sermaye denen Karunlar çetesinden daha mı az zalimdir? Hiç sanmıyorum. Bu yüzden, dünyada egemen olma yarışını sürdüren bu karmaşık, lanetli güçlerden birinin öbüründen iyi olduğu mukayesesini yapmak mümkün ve gerekli değildir. O tek bit millettir, o Allah'la savaşanların milletidir, hangi milletten olursa olsun. Her yerden; her cemaatten, her camiadan, her kavimden insanlar şeytanın ordularında şu veya bu görevleri almış olabilirler. Onlarda vahdet, bitlik olmaması zorunludur. İtiraf edeyim ki; bu çatışmanın nereden başladığını, nereye gittiğini tam olarak kestiremem... Hikâyeyi, dünya üzerinde olup bitenlere bakarak okumaya çalışanlar ancak sağlıklı tahmin yapabilirler.

Mesela; Amerikan ulus devlet güçleri ve küresel sermaye arasında bir çatışma olduğu görüşünde ısrar ediyor Mahir hoca... Onların birbiriyle çatışması, kanaatimce onlardan sadece birinin batıl ve kötü olduğu anlamına gelmez, ikisinin de şer güç olduğu anlamına gelir. Fakat ülkenizin veya bölgenizin şatlarma göre iki şer güçten biti size daha az kötü gelebilir, birini öbürüne tercih etmek durumunda kalabilirsiniz. Önce daha kötü olanın kaybetmesini, sonra ötekisiyle baş etmeye çalışmayı yeğleyebilitsiniz. O yüzden bugün geldiğimiz nokta itibariyle böyle çatışmanın varlığına hükmedebiliyorum. 11 Eylül ile birlikte dünyada yeniden büyük kutuplat arası güç dengesi oluşacak gibi görünüyor. Neden böyle? Çünkü artık sadece 'uluslararası terör' diye tanımlanan bir düşmana göre 'öteki' algısını dayatıp, küresel oyun kurmak imkânsız. Sadece Ortadoğu'dan veya Uzakdoğu'dan birkaç 'haydut devlet' belirleyerek kendi kamuoyunuzu yüksek savunma harcamalarına ikna edemezsiniz. 'Uluslararası terör' gibi soyut denebilecek bir düşmanı yeterli 'kötü güç' ve yeterli 'öteki' olarak tanımlayarak ülkenizi yüksek bir hedefe doğru yönlendirip yönetemezsiniz.

Yani çok kutuplu dünya geleceği daha makul görü' nüyor ya da olası görünüyor size...

Bana öyle geliyor. En azından Amerikan sisteminin bunu yaşatamayacağım herkes görmüştür. Yani uluslararası terörizmin -o ne demekse- Amerikan halkını sonsuza kadar veya belirsiz bir süre korkutmaya yetecek bir düşman olmadığı anlaşılmıştır. Amerikan halkı bile böyle yalancı bir düşmana kilitlenecek kadar aptalca davranamaz uzun süre... Öyleyse güçlü bir düşman lazım...

Peki, bu hangi güç?

Çin mi, Rusya mı?

Rusya olacak bu. Yeni bir tahterevalli başlayacak belki... Tahminimce eski Soğuk Savaş gibi çok buzlu bir gerilim olmayacak, sıcak savaş da olmayacak. Herhalde daha serin bir savaşa dönüşecek bu; ne soğuk, ne sıcak, serin bir savaş. Bu da yetecek Amerika'nın kamuoyuna.

Amerikan kamuoyu buna neden ihtiyaç duyuyor?

Dünya düzeninin birinci belirleyeni olabilmek için en yüksek teknolojiye ve en güçlü orduya sahip olmak şart... Bu zorunluluğu küreselleşme denen dalganın ortadan kaldırması mümkün değildi zaten. Nitekim dünyayı küresel bir köye çevirip sadece mali çarklar üzerinden yönetme hülyası çökmüştür. Dünya düzeninin birinci belirleyeni olmak için en iyi paraya ve en iyi ekonomiye sahip bulunmaktan önce en güçlü ordu ve en yüksek teknoloj i gerekir. Şüphesiz en ileri tekno-loji ve en güçlü orduya sahip olmak için ekonominizin de çok sağlam olması icap eder. Ancak ekonomi, ordu ve teknoloji birbirlerini besleyip geliştirmediği sürece dünyanın birincil belirleyen gücü olamazsınız. En güçlü ordu sizde ise gider, başkasının parasını ve malını alırsınız zaten. Bunun için

ABD teknolojik açıdan en üstün olma zorunluluğunu temel hareket noktası sayacaktır.

En ileri teknoloji için de ağırlıklı olarak askeri alanda yüksek yatırımlar yapabilmeniz şarttır. Bu çapta yatırımları kongreden geçirebilmek, halka anlatabilmek, gerektiği zaman vergileri yükseltebilmek için büyük bir tehditten söz etmeniz lazım. Halka çok büyük ve güçlü bir düşman, denk bir hasım odak göstermeniz lazım ki; silahlanmaya büyük kaynaklar ayırmanız mümkün olsun. Silahlanmaya ayıracağınız büyük kaynaklar, ordunuzu güçlendirirken teknolojinizi de sürekli yenileyip geliştirmenizi sağlayacaktır. Şimdiye kadar olan budur. ABD'nin başardığı büyük teknolojik atılımların arkasında ordu için ayrılan muazzam kaynaklar vardır.

KAPİTALİZM MASKE DEĞİŞTİRİYOR

"Bu ideoloji, köle olduklarını hissettirmeden milyarlarca insanı hir avuç Küresel Karun için köleleştirmektir. Esasen buna ideoloji değil, şeytanın dini demek gerekir. Klasik kapitalizmin bugünkü uzantıları veya uluslararası kapitalizmin devleri de, Küresel Karunlar dediğim bu 'Para Tanrıları' için peygamber görevi görürler..."

1

Bu sermaye kavgasının kökünü, parayı elinde bulunduran kesimin adına ne derseniz deyin, insanlık tarihinin başlangıcına dayandırabiliriz dediniz. Ha-bil'le Kabil'den itibaren başlamıştır diyebilir miyiz?

Habil ile Kabil arasındaki kavga, bir anlamda rahmani olan ile şeytani olan arasındaki çatışmadır. Nankörlük ile şükranın savaşıdır. Bu bir anlamda yine de Musa ile Karun kavgasıdır. O çağlardaki kadar yalın ve basit değil, bu sefer çok daha karmaşık bir çatışma, kavga yaşıyoruz. Bunun içersinde maddi olan ile manevi olan aynı derecede birbirine karışıyor. Parapsikoloji dediğimiz, karanlık bilgiler alanını, bu gizli güçler ve gizli örgütlenmeler kullanıyorlar. Tabii ki biz iç dünyalarında neler döndüğünü bütün çıplaklığıyla bilmiyoruz ama bir takım uluslararası karanlık örgütlenmeler, çok seçkin adamların katıldığı bu düzenekler kendi aralarında öyle çok ahenkli yapı da oluşturamazlar. İnsanlığın zaten selameti de bunların ittifak edememelerine, yani bütün kötü güçlerin birleşememelerine bağlıdır. Şer güçlerin aralarındaki ahenksizlik sayesinde iyiliği kötülüğe tercih edenler bir parça yol buluyor. Bugünün senaryosuna göre bunlar galip

görünürler. Fakat bunlar Allah'a rağmen galip değillerdir. Allah işinin galibidir... Bu âlem, bu varlık, bu hayat Allah'ın işidir. Bu âlemde olanlar Allah'ın öngörmediği, engellemek istediği halde başaramadığı işler değillerdir. Bu gidişatta O'nun ne murad ettiğini ve neleri öngördüğünü bilmediğimiz için yönümüzün nereye doğru olduğundan emin değiliz. Dünyanın sonuna doğru mu yaklaşıyoruz, yaklaşıyorsak ne kadar yaklaşıyoruz, meçhul... Bir takım göstergelere bakarak en sona yaklaştığımızı tahmin etsek de kıyamet için takvim veremeyeceğimize göre bu yaygın kötülükler karşısında karamsarlığa kapılamayız.

Küresel sermaye kapitalizm kaynaklıdır normalde. Bunu açarsak nedir bunun dayandığı temeller?

Küresel sermayenin kapitalizmden farkı olması lazım... Karunlar çetesi, bildiğimiz türden girişimciler, işadamları değiller. Yani bunlar işçi çalıştırmazlar. Değerli gayrimenkulle-ri satın aldıkları olur. Özellikle iflas eden yerlerden ucuza, kelepir gayrimenkul alırlar, onu da ellerinde tutmak için değil fiyatları yükseldiği zaman satmak için kapatırlar. Vatansız ol-duklarmdan sadece taşınabilir değerleri ellerinde tutmaya gayret ederler. Bu yüzden şirketlerini, varlıklarını bir ülkeden bir ülkeye götürmeleri özel uçaktan inme zahmetine katlanmaktan başka bir şey değildir. Aslında bu çok kırılgan da bir yapı olsa gerektir. İnsanlık bunları tanımadığı için dünyayı soymaya devam edebiliyorlar. Hani bilsek ki, filan kişi veya filan çete bütün hıtsızlık mekanizmalarını kurmuş, insanlara ürün ve hizmet diye gelen her şeyin kat kat fahiş fiyatla satılmasını gerektiren düzeneği oluşturmuştut, gidip onları etkisiz hale getirir maliyetleri düşürürsünüz. Bütün bu yüksek maliyetler, yani dünyadaki her şeyin gittikçe daha pahalı hale gelmesi, küresel sistem, herkesin bir avuç efendiye köle olarak çalışmasını düzenlemek üzere örgütlenmesinin kaçınılmaz ve öngörülmüş sonucudur. Meselâ; bir malı ürettiğinizde veya pazarlayacağınız zaman mutlaka reklâm yapmak zorundastnız. Bir malın reklâmının yapılıyor olması onun maliyetinin en az iki kat artması demektir. Reklâm sektörünü oluşturmanız lazım ki bu sektör sayesinde ideolojinizi de taşıyabilesiniz. İdeolojiniz nedir? İnsanları sadece üreyen, üreten ve tüketen birer makineye dönüştürmektir. Bu, evrende insan eliyle tasarlanabilecek en mükemmel köledir. Bu kölelerin köleliğinin sürdürülmesi için dünyaya yayacağımız ideolojiyi finanse edecek kaynağı oluşturmalısınız. Mesela ben bu çayı içiyorum değil mi? Ya da bu sigarayı içiyorum yahut bu fincanı kullanıyorum. Ben bir kere bunu tüketmeliyim ama iyi bir köle olmam için bu kadarı yetmez. Tüketirken buna ödediğim parayla Karunlar çetesine sürekli kazanç sağlamalıyım. Aynı zamanda bunun bana sunulması için hazırlanan reklâmı maliyetiyle ve fazlasıyla ödemeliyim. Bu fincana konan reklâmın payıyla adamlar televizyonları, radyoları, gazeteleri besleyip bana küfretsinler. Benim dünya görüşümü değiştirsinler ki; ben her şeyimle sürekli köle olarak efendime çalışayım. Düzen budur, kapitalizm böyle bir buluştur. Bu insani bir deha ürünü değil, şeytanın buluşudur. Başka bir şey olamaz yani. Marka budur, marka insanlara bir put olarak, tapınılacak nesne olarak verilir ama tekrar tekrar tükettirilir. O markalar üzerinden çılgın tüketim dalgalarıyla oluşacak olan reklâm geliri, kölelerin köleliğini sürdürecek ideolojik zehrin parasını sağlar. Her şey küresel Karunlar çetesine çalışır.

Kapitalistlerden farkı nedir bunların?

Klasik anlamda kapitalistseniz mesela fabrikanız vardır üretirsiniz, satarsınız, tekrar yatırım yaparsınız veya bunu büyütürsünüz, başka yere satarsınız. Başka yatırımlar da yapabilirsiniz. Bu nihayet herhangi bir esnafın, bir ayakkabı üreticisinin veyahut kaşık imalatçısının ürettiklerinden sadece ölçek olarak farklı bir iştir, mahiyet olarak farklı değil. Biri küçük çaplı bir üretimdir; orada tüzel veya gerçek kişi bizzat kendi emeğini değerlendiriyordur. Öbürü ise başka insanların emeğini de değerlendiren, seri üretim yapan, dolayısıyla yükü ve sorumluluğu daha da büyüyen tüzel veya gerçek kişidir. Bildiğimiz serbest piyasa ekonomisidir bu. 'Kapitalizm' de, 'Serbest Piyasa Ekonomisi' de esasen bir anlamda ideolojik adlardır. Görünen veya görünmeyen hükümetler bir şekilde bu 'serbest' piyasayı yönlendirirler.

Bir de bu serbest piyasada kullanılan işletme sermayesi var ki aslında 'küresel sermaye' denen çetenin mayası buradan tuttutulur. Faiz çarkı başlar ve paranın para kazanması küresel bir düzeneğe dönüşür. Böylece kredi kullanan işletmelerin ödedikleri faizler, küresel finans sistemini oluşturan çevrelerin gücünü,

parasını, kaynağını, varlığını arttırmaktadif. Bu sistem aynı zamanda da bir ideolojiyi yaymaktadır. Bu ideoloji, köle olduklarını hissettitmeden milyarlarca insanı bir avuç Küresel Karun için köleleştirmektir. Esasen buna ideoloji değil, şeytanın dini demek gerekir. Klasik kapitalizmin bugünkü uzantılan veya uluslararası kapitalizmin devleri de, Küresel Karunlar dediğim bu 'Para Tanrıları' için peygamber görevi görürler.

Bu para sahipleri arasında Yahudilerin ağırlığı nedir?

Bilmiyorum. Belki bunların büyük bir kısmı Ortadoğu kökenli Yahudi'dir, belki bir kısmı da Hazar bakiyesi olan Yahu-dilerdir... Doğrusu küresel sermayeyi katıksız Siyonist bir örgütlenme olarak düşündüğümü söyleyemem. Zira bu örgütlenmeyi, Siyonizm'in içerebileceği oranda tek tanrıcı Yahudi inanışını aşan ve zorlayan, daha üst düzey bir şeytani tasarının uzantısı olarak görebiliriz. Ancak Siyonizm diye bir tasarı varsa ve bu tasarı küresel ölçekli ise, muhtemeldir ki o, şeytanın asıl davasının alt tasarılarından biridir sadece. Küresel Karunlar, Siyonizm'i de kullanıyor olabilirler. Niye olmasın ki? Siyasal İslâm'ı kullanabiliyor, ılımlı İslam'ı kullanabiliyor, yeri geldiğinde Maocuyu kullanıyor. Sonunda bütün kötü ve kara güçlerin şeytan tatafından kullanılıp işletilmesinde yadırganacak bir boyut görmem. Yoksa yeryüzünde herhangi bir beşeri irade, böylesine iç içe geçmiş karmaşık sistemleri yaratıp sadece kötülüğü yaymaya hizmet edecek şekilde kullanacak, bazen iyi görünümde bile ortaya çıkarak perde arkasından melanetler yürütecek çap ve güçte olamaz! Bunu ancak şeytan düzenleyebilir ve örgütleyebilir. Şeytan da bunları tabii ki Allah'ın külli senaryosu içinde bir bölüm olarak yapar. Niye olur, neden böyle olur, Allah bilir. Benim, değil kâinatta, şu dünyacığımızda ve gözümüzün önünde olup bitenleri bile mutlaka anlayabileceğim diye bir böbürlenmem yok. Salt aklını işleterek olan biten her şeyi anlamaya çalışanların da böyle bir idrake ulaşabileceklerini sanmam. Şu an için benim özetleyebildiğim budur.

Şimdi, Yahudiler bu işin neresinde? Tabii ki Yahudiler, dünyada ciddi anlamda büyük bir sermaye yüküne sahiptirler. Pek çok ülkede örgütlenmişlerdir. Belki de dünyanın bütün ülkeletinde Yahudilik merkezli bir örgütlenme vardır. Bu örgütlenme, MOSSAD'ın herhangi bir hücresi de olabilir, masum bir havra da... Yahudiler her zaman iyi örgütlenmeleriy-le bilinirler. Dağınık göründükleri yerlerde bile aralarında sıkı bir dayanışma olması kimseyi şaşırtmaz. Ayrıca İsrail'in gizli eli de çok etkindir. Dünyada 16 bin tane hücre evi bulunan bir gizli servisten, yani MOSSAD'ın kullanımına sunulan potansiyelden söz ediyoruz. Üstelik, İsrail ve Yahudilik

için herhangi bir olağanüstü hal doğduğunda bu hücre evlerin sayısı bir çırpıda 32 bine çıkıyor.

Ekonomik örgütlenmeleri itibariyle de son derece güçlüler. Türkiye'de hangi iktidar olursa olsun, sağ, sol veya kök-tendinci Yahudi düşmanı; fark etmez, her zaman iyi ilişkiler geliştirmenin bir yolunu bulurlar. Bu biraz da, 3 bin yıl boyunca sığıntı azınlıklar olarak yaşama durumunda kalmanın geliştirdiği bir dinamiktir. Dolayısıyla Yahudiler dünyada her durumda en önemli milletlerden biri olagelmişlerdir. En önemli millet diye tanımlayamam ama zeki, etkin, güçlü bireyler bakımından her zaman çok zengin oldukları tartışma götütmez. Fakat bugünkü dünya düzeni tek başına Yahudi buluşu da olamaz. Burada şeytani bir zekâ var.

Nedir bu düzenin özü? Bence bu düzenin özü, bencilliği yüceltmesidir. Dünyada bugün geçerli bulunan düzenin bencillik üzerine kurulmuş olmasıdır temel sorun. İnsanların bencilliğini özgür bırakan, hatta teşvik eden, bununla da kalmayıp bencillet atasmdaki çatışmayı en verimli enerji olarak ortaya çıkaran bir sistemdir bu.

İnsanların birey olarak çatışmalarından ve bencilliğin körüklenmesinden sistem olarak nasıl bir sistem ortaya çıkıyor?

Biz buna eskiden sadece 'Kapitalizm' diyorduk, sonra 'Yeni liberalizm' demeye başladık. Daha sonra da 'Küreselleşme' deyimi öne çıktı. Dün bunun adı Kolonicilik idi. Sonra Em-peryalim, sonra Kapitalizm, sonra Uluslararası Kapitalizm, sonra Liberalizm, sonra Yeni Liberalizm oldu... Şimdiki durakta da ismi 'Küreselleşme'. Başlangıçta talandan yola çıktık, önce talan vardı çünkü.

Sıra bu: Yağmacılık, Kolonicilik, Sömürgecilik, Uluslararası Kapitalizm, Liberalizm, Yeni Liberalizm, Küreselleşme...

Şöyle bir bakalım: Bu kadar büyük bir kitleyi, yedi milyara yakın insanı bir merkezden yönetmek gibi bir vehim ancak şeytani bir kuruntu olabilir.

Bütün dünyaya tek elden hükmetme sevdasıdır bu. Denebilir ki cihan hâkimi olmak, cihangirlik gibi ülküleriyle Türkler de böyle vehmin peşine takılmış aptallar veya hayal-perestlet mi idiler? Eğer böyle düşünüyor, dünyayı tek merkezden idare edebileceklerine inanıyor idiyseler aptal olmaları gerekir. Her yerdeki cihangirlik tutkusu için geçerlidir bu aptallık ihtimali... Sezar da böyledir, İskender de... Fakat Fatih veya Kanuni de böyle midir? Bence değildir.

Osmanlı'nın devlet veya imparatorluk anlayışı böyle değil miydi?. Yani hükümranlık sürdükleri alanları tek bir merkezden yönetmek istememişler midir?

Osmanlı'nın cihangirliği salt fetih ve hükmetme tutkusuyla açıklanamaz. Osmanlı'nın yayılmacılığı, kendisinden önceki ve kendisiyle çağdaş olan bütün imparatorluklardan daha insanidir. Osmanlı ne yapmıştır? Başka bir uygulama denemiştir. Yani kendinden önceki imparatorluklardan farklı bir uygulamaya gitmiştir. Osmanlı, fethettiği yerleri, oranın seçkin sakinleriyle birlikte idare etmeye çalışmıştır. Ayrıca fethettiği ülkelerdeki toplumları dönüştürmeye yeltenmedi, köklerinden koparmaya kalkışmadı. Evet, onlatdan farklı bir vergi aldı. Fakat bu o çağın şartlan içinde hayli ileri bir genel güvenlik ve barış tasarısıdır. Osmanlı, fethettiği ülkeleri kendi güvenlik şemsiyesine almak suretiyle başka güçlerin saldırılarından korumaktadır. Bunun da o devirdeki bedeli, talan çağındakinden biraz daha kibarlaştırılmış adıyla ganimettir, düzenli vergidir. O çağda başlangıç müsveddesi niteliğinde olan uluslararası hukuk çerçevesi içinde ganimet gayrimeşru değildir. Mağlup edilen düşmandan esir almak vardır. Kadınlarını, kızlarını cariye edinmek vardır, alınanları köle pazarında satmak vardır. Bunlar bugün baktığımız zaman ahlak dışı görünen ama o günün devletlerarası uygulamalarında meşru kabul edilen uygulamalardır.

Şimdi bir de mukayese için Osmanlı'dan sonra da devam eden imparatorluklara bir bakalım: Tunus'ta sokaktaki Bedevilerin pek çoğu Fransızca konuşmaktadır. Arapça sorduğunuz soruya anladığı halde Fransızca cevap vermektedit. Aynı topraklar bir zamanlar Osmanlı imparatorluğunun bir parçası olduğu halde hiçbir zaman oranın sokaklarında Arapçadan daha çok Türkçe konuşulmamıştır. Dahası, oralarda aslen Türk olanların bile Türkçesi kalmamış, onlar da Bedeviler gibi Fransız dilinin esiri haline gelmişlerdir. İngiltere'nin Avus-tralya'smdaki yerlilere baksak aynı durumu görürüz. Bir de Rusya İmparatorluğu'na bakalım. Adını Sovyetler diye değiştirdikten sonra ve önce, bu imparatorluk sürekli bütün tebaasını Ruslaştırmaya çalışmış ve büyük ölçüde başarı elde etmiştir. Bir kere Ruslar bütün fethettikleri Türk bölgelerinde en önce temel kentleri Ruslaştırmaya başlamışlardır. Mesela Kazak bölgesinde, merkezden Ruslaştırmaya başlamak suretiyle işe girişmişlerdir. Önce Alma Ata'yı yüzde 75-80 oranında Rus nüfusla kontrol altına almışlardır. Kırgızistan'ın başkenti Bişkek'te de yüzde 80 oranında Rus nüfus iskân edilmiştir. Baku biraz daha düşük de olsa aynı Ruslaştırma tasarısına dâhil edilmiştir. Bugün artık bütün bu Türk diyarlarında ana dil neredeyse Rusça olmuştur. Tabii bunu yapabilmek için önce her Türk bölgesine ayrı alfabeler dayatmışlardır. Sanki çok farklı diller konuşuyorlarmış gibi otuz tane ayrı alfabe geliştirerek Türklerin birbirleriyle akrabalık duygularının kökünü kazımak için en temel hamleyi yapmışlardır.

Bunun nasıl bir zulüm olduğunu anlatabilmek için Arapların durumuna bakalım:

Bugün Tunus'taki, Fas'taki Arap'la, Irak'taki bir Arap birbirinin konuştuğu dili anlamaz. Ama yazı dilleri ve alfabeleri aynıdır. Aynı durum Türk dünyasında bir ölçüde vardır. Meselâ Azeri ile Kırgız birbirini anlamakta zorlanabilir. Eğer bütün Türk boylarının bir tek alfabesi olsaydı bu topluluklar zaman içinde birbirleriyle daha kolay anlaşabilir, tek bir yazı diline kavuşabilirlerdi. Esir olmasalar da bir bayrak altında top-lanabilselerdi böyle bir sonuç doğacaktı zaten. Fakat Ruslar bu Türk diyarlarını fethettikten sonra herkese bir ayrı alfabe verdiler. Bugün mesela Teleüt Türkleri ancak birkaç bin kişilik bir topluluk olarak kaldılar ama Ruslar onlara bile özel ve farklı bir alfabe dayatmışlardır. Niçin? Çünkü bunların bir birlik duygusu geliştirmelerini engellemek için! Oysa Türkün, 'öteki' diye bir derdi yok. Olağan şartlarda ırkçı olmayan Müslüman için de kalıcı 'öteki' diye bir olgu yoktur. Bir Müslüman Türk ise hiç kimseyi 'öteki' diye tanımlama zorunluluğu hissetmez. Malum, İslâm ülkesinde kişi başka bir inanca mensup bile olsa, şahadet getirdiği andan itibaren hukuken birinci sınıf vatandaşla eş konuma gelir. Bu ne demektir? Bu bir anlamda işgalciyle eş ve ortak olmak demektir. Mağlup olan, galip gelenin dengi haline gelir. Ne ile? Sadece Kelime-i Tevhid'i ikrar etmek suretiyle... Daha henüz hiçbir mükellefiyet yerine getirmeden 'öteki' olmaktan çıkar kişi. Osmanlı'da durum budur. Seni yenenin dengi olman çok kolaydır.

Osmanlı dışındaki imparatorluklar başka milletleri sömürmek için oluşmuş ve devamlılıklarını bu temel üzerine oturtmuşlardır. Gerçi İngilizler buna 'uygarlaştırmak, uygarlığı, bilimi, refahı götürmek' gibi cafcaflı deyimler geliştirmişlerdir ama gerçekte olan yine talandır, yağmadır, insanları kendine dönüştürme sürecidir. Osmanlı ile rekabet eden imparatorluk

ların fethettikleri beldelerin durumuna, bir de Osmanlı'dan koparılanlarmkine baktığımız zaman farkı görmemek mümkün değildir. Balkanlar çiçek gibidir, Anadolu perişandır. Kim kimi sömürmüştür? Kaynak buradandır, asıl buradan gitmektedir. Asli vatan burasıdır, herkesin baba ocağı burasıdır ama burası ihmal edilmiştir. Başka beldeler ihya edilmiştir ama baba ve ana ocağı harabeye dönmüştür. Birinci Dünya Savaşı sırasında, Anadolu'daki insanlar kıtlıkla cebelleşirken, kutsal beldelerin insanlarını mübarek birer emanet bilen Osmanlı sütre alayları ile Hicaz ahalisine erzak göndermiştir. Bu başka bir uygarlık, başka bir medeniyet bakışı idi. Bununla bir imparatorluğu sonsuza kadar taşımak, taşıyabilmek zotdu gerçekten. Çünkü bu imparatorluk belli sınırlar içerisinde kendisini tutup durdurabilecek bir yapı değildi. Büyüdükçe yeni alanların verimiyle, geliriyle kendisini sürdürebilir bir kalkınma sağlayabilir, kendisini yenileyebilir, güncelleyebilirdi. Bir yandan düşmanlarının aç gözlülüğü, bir yandan da kahtı tical dediğimiz yetenekli devlet adamı sıkıntısı, imparatorluğun toparlanmasını engelledi. Buna rağmen Osmanlı, hayata geçirdiği özel

imparatorluk deneyi sayesinde insanoğluna parlak bir örnek sunmuştur. Kendisinden önceki hiçbir milletin sunamadığı kadar adil imparatorluk düzeni ile Osmanlı esasen bütün insanlık için bit ilham kaynağı sayılır. Bunları niye söylüyorum? Osmanlı deneyi ile tamamlayamadığımız 'hakiki küresel barış' tasarısı için umut yine bu millettedit.
Türkiye, tarihinden yani Osmanlı'dan miras aldığı hangi gelenekle hakiki küresel barışı sağlayacak, bunun yolu veya modeli nedir?
Osmanlı deneyini daha ileri götürüp yeryüzüne hakkaniyeti yayabilmemiz için ilk aşamada kapitalizmin kökünü kazımamız gerekmektedir. Türk milletinin yeni görevi, yeni Kı-

züelma'sı kapitalizmi yok etmektir, Yahudi'yle yahut bir takım Küresel Karun'la uğraşmak değil... Haçı adına saldırmadığı sürece Hıristiyan'la uğraşmak da değil! Bizim düşmanımız kavimler ve dinler değil. Bizim düşmanımız kapitalizmdir. Bütün milletleri şeytanın oyuncağı yapan, bütün insanla-rıköleleştirme hedefine yürüyenlerin kitlelere dayattığı din olan kapitalizm ile savaşımız var veya olmalı!

Kapitalizmle nasıl savaşacağız peki?
Karmaşık yapısı ve bütün yan etkileri ile kapitalizm şeytanın dinidir. Bu dinin amacı dünyayı ifsat etmek ve insanı yozlaştırmaktır.
Herhangi bir toplumda kapitalist düzenin iyi olduğuna ilişkin bir inanç yeşermiş ve hele yerleşmiş ise orada 'Şeytan en büyük tanrıdır' demekle eşdeğer bir dalalet ve cehalet hüküm sürüyordun
Kapitalizm temelde şunu söylüyor: Birileri kazanacak, birileri kaybedecek, çoğu zaman da birilerinin kazanması başkalarının kaybetmesiyle mümkün olacak.
Başka ne diyor kapitalizm?
Birilerinin daha çok kazanabilmesi için başkalarının büsbütün yoksul kalmasını anlayışla karşılamayı dayatır kapitalizm.
Kapitalist düzen budur.
Birileri çok az kazanacak o sayede birileri çok fazla kazanacak.
Şimdi şu elimizdeki telefona bakalım: Diyelim ki; en basit özelliklerinden biri, hafızasına 1000 adet numaranın kaydedilebilir olmasıdır. Şimdi kapitalizm bunu bugün üretiyor ama aynı tezgâhta bin 500 tane numara kaydedilebilenini de hazır tutuyor ama piyasaya sürmüyor. Bugün bunu satıyor sonra diğerini çıkarıyor. Bana dün çıkardığı ile bugün çıkardığını değiştirme şehvetini salgılatıyor, aradaki fark ile benim gele-ceğimden, çocuklarımın ve torunlarımın geleceğinden pay gasp ediyor. Reklâm kampanyalarıyla, yarattığı moda dürtüsüyle, yarattığı tüketim iştahıyla beni sürekli tahrik eden kapitalizm bir insan buluşu olamaz!
Biri seni başkasının namusuna göz koydurup tecavüze tahrik etse ona tereddütsüz şeytan demez misin? Kapitalizm tam da bunu yapıyor.
Böyle bir düzenle dürüstçe savaşmadığınız sürece siz insanlık görevinizi yapıyor değilsinizdir. Mesele buradadır. Efendim kapitalizmin karşısındayım ama hele ben de bir kapitalist olayım, sonra onu yenerim veya düzeltirim...
Bu mantık, 'Ben önce kendimi bir iğfal ettirip güçleneyim, sonra bekâretimi tekrar kazanırım' demekten farklı değildir.
Eğer Müslüman isek, eğer Müslüman değil de sadece mazlumdan yana ve zalime karşı isek kabul edeceğimiz ilk gerçek budur:
Bilerek veya bilmeden kapitalizmin parçası olarak şeytana hizmet ediyoruz!
Şimdi siz, hepimizin bilerek veya bilmeyerek kapita-üzme yani küresel Karunlar Ligi'ne hizmet ettiğimizi mi söylüyorsunuz?
Düzen şeytanın düzenidir, kapitalizmdir ve hepimiz onun kölesiyiz. Dolayısıyla bizler markaların esiriyiz, olmayan ihtiyaçların kölesiyiz. Böylece bizler Küresel Karunlar ligine değer akıtırız. Her bir ticari etkinlikteki faiz paylannın muazzam birikimiyle Küresel Karunları daha da güçlendiririz.
Öyleyse ne yapacağız?
Yoksul olalım ve saldıralım mı?
Önce kapitalizmin seçeneğini geliştirmek zorundayız!
Kapitalizme karşı nasıl bir seçenek geliştirilecek peki? Var mı öngördüğünüz bir model?
Dünyamızın ve insanlığın kapitalizm yüzünden kötüye gittiğini gösterebilmek için komünizm gibi kötü bir seçenek değil, gerçekçi bir çözümlemeyi ortaya koyabilmek zorundayız. Dünyamızın ve insanlığın kötüye gittiğini görüyoruz ama bunu görmek marifet değildir. İnsanın bunu görmekten fazla bir sorumluluğu vardır. Özellikle Müslüman insanın... Niye? Çünkü Müslüman insan dünyayı imar etmek, insanlığa barışı yaymak için vardır. Kapitalizmin yerine konacak düzeni tasarlamaya odaklanmakta gecikmemeliyiz.
Peki, bunun yerine nasıl bir sistem olmalı? Bunu iktisatçıların çalışması lazım... Bir kalemde şipşak çözümü yok. İnsanın doğasında var olan bencilliği kamçılayarak kök salan kapitalizmi tasfiye etmek kolay bit

iş değil elbette. 'İslam ekonomisi' diye bir düzenin var olduğu ön kabulünden hareket ederdi İslamcılar mesela. Oysa ben bunu, böyle konuşanlar içinde en birikimli olanlardan merhum hocamız Sabahattin Zaim'e de sormuş, kapitalizme karşı 'İslâm Ekonomik Düze-ni'nin ayrıntılarını öğrenmek istemiştim. 30 yıl önce kapitalizmden tiksinmeye başlamış bir genç olarak hocadan aldığım yankı sadece temenniden ibaretti. Mesele halen ortadadır.

Siz burada kapitalizm eleştirisi yaparken sürekli İs-lam'a ve Müslümanlığa vurgu yapıyorsunuz. İslam'ın bu konuda bir önerisi veya modeli var mıdır?

İslâm'ın bir iktisadi düzen önerisi olduğunu düşünenlerden değilim.

İslâm'ın her tür insan ve toplum ihtiyacı için temel ilkeler sunup yol gösterdiğini ama işin temellendirilip ayrıntılarıyla şekillendirilmesini, aklını kullanacak Müslümanlara bıraktığını düşünüyorum.

İktisadi düzen konusunda bu emanet askıdadır.

Zira kapitalizmin doğru veya yanlış cevaplar verdiği bir sürü iktisadi meseleye İslâm bilginleri tarafından üzerlerinde uz-laşılmış güncel karşılıklar yoktur.

Sözgelimi; Islâmi bir iktisat düzeninde mali çark nasıl olmalıdır? Kâğıt para olmalı mıdır? Olmalı ise neyin karşılığında ne ölçülerle basılacağını kapitalizmin kitaplardaki önermelerine göre mi kararlaştıracağız?

Uzatmayalım, emanet ve borç ortadadır, sahibini beklemektedir.

Borcun adı kapitalizmi yok edecek iktisadi düzen seçeneğidir.

Herhalde öncelikle insanların gelirini sınırsız arttırabilen bir düzenin meşru olamayacağında uzlaşmamız gerekiyor.

Niye? Çünkü sürekli büyüme dürtüsü insanı çürütücü bir saplantıdır ve akim kalmaya mahkûmdur! Dünyada bugün kapitalizmle özdeş devletlerde en temel çarpıklık en zenginlerle en yoksullar arasındaki uçurumun gittikçe büyümesidir. Bu hiç kimse için iyi değildir, zenginler için de iyi değildir, fakirler için de, orta düzeydekilet için de... Hadsiz hesapsız bir servet çürütücü olmak zorundadır. O yüzden servetlerin sınırlanması, kendiliğinden sınırlanabilir olması gerekiyor. Yoksa ne oluyor? Muazzam birikimlerin ufacık bir parçası ile vakıflar, sivil toplum kuruluşları örgütleniyor ve küresel manevralar tezgâhlanıyor. Meselâ Soros her yıl 600 milyon dolar da-ğıtıyotmuş... Hayır işlerine 600 milyon dolar harcıyormuş. Açık toplum ideolojisine, dünya görüşüne... Ne için? Nedir

Soros'un açık toplum düşüncesi? Küresel sermayenin baş bülbüllerinden, hatipletinden birisi olarak görevi şudur:

Küresel sermayeye köle ülkeler ve beyinler tedarik etmek...

Oysa her yd 600 milyon dolar ile birkaç Afrika ülkesinin su sorunu çözülür!

Yahudilerin bu noktada yeri neredediir?

Soros da bir Yahudi'dir işte. Herhalde pek çok kilit noktada Yahudi Karun'lar veya Karun'cuklar vardır. Fakat bu, çarkın tamamıyla bit Yahudi düzeneği olduğu anlamına gelmez. Kapitalizmin büyüklerinin, kapitalist koridorların önemli konularından biri din değildir herhalde. Fakat bir takım örgütlenmelerde, siyasi kuruluşlarda, ekonomik yapılarda, dini inanışlarını çok önemseyen, o dini inanışlar çerçevesinde dinle bağlantılı kehanetlere çok önem veren unsurlar hep olmuştur. Bunlar kapitalist dünyanın zirvelerinde de var olsa gerektir. O zaman şöyle bakmak gerek: Mesela Evange-listler, kendi inanışları gereği, Yahudilerin kutsal devletlerinin kurulması için çalışmayı kendileri için dini bir vecibe sayarlar. Niye? Çünkü onlar, Katoliklerden farklı olarak Eski Ahit'i, Tevrat'ı inanış ve itikatlarının temel bir kaynağı kabul ederler. Böyle kabul edince de Tanrı'nın Yahudilere kutsal bir krallık vadinde bulunduğuna ve son dönemde büyük bir savaşın (armageddon) yaşanacağına hükmetmek duru-munda kalırlar. Bu Israilî kehanete inandıkları için Evange-listler genel olarak Yahudileri desteklemektedirler. İyi bir Evangelist kendisini Yahudilerin bu kutsal savaşına yardımcı olmakla görevli hisseder.

Seçilmiş kavmin devleti olarak İsrail'in bugüne kadar uygulamakta olduğu politikalar, Evangalistler tarafından neredeyse kayıtsız şartsız desteklenmektedir. Fakat bu şu anlama da gelmemektedir: Bütün Evangelistler nerede bir Yahudi görürlerse böyle hemen gönülleri açılır, onları çok severler... Hayır, böyle değil. Sevdiklerini söylemek mümkün değildir ama iyi bir Evangelist olmak için Yahudilerin kutsal krallığı kurmalarını arzularlar. Zira ondan sonra da Mesih'in geleceğine inanmaktadıtlar. Evet, Hıristiyan dünyada etkin bit takım insanlar böyle bir kehanete ikna edilmiş bulundukları için bir çeşit ortak inanç bağı çerçevesinde Yahudilerle dayanışma içinde bulunabilirler. Fakat dünyadaki oyun İsrail'in tasatilanni, özellikle Ortadoğu'daki hedeflerini aşan bir oyun olmak zorundadır.

İsrail'in Ortadoğu'daki varlığı küresel sermaye güç-lerinin iradesiyle bugünkünden de ileriye dönük olarak hazırlanmış bir plan için midir sizce?

Ortadoğu'da petrol sonrası dönem, belki de bugünkünden daha karmaşık bir süreç olacaktır. İsrail'in bugün petrolün merkezinde bir çıbanbaşı olarak bulunması esasen küresel stratejik oyun oynayan güçlerin manevralarından biridir.

Daha mı açık söylemeli?
İngilizler İsrail'i niye kurdurdular?
İngiliz entrika dehası, şunu öngörmüştün

İngiltere'de güçlü bir İsrail, Yahudi lobisi var. Güçlü bir İsrail devleti kurulursa bunların İngiltete'yi sahiplenme dürtüsü kaybolur, anavatan olarak gördükleri o yere daha sıcak bakar ve oraya yönelik gelecek kurguları geliştirirler. Böylece içimdeki Yahudi eğer bana düşmanlık ederse onun başını derde sokabileceğim bir alan var. Neresi orası? 1930'lu yılların Filistin'i... İsrail'i oraya sokarsam Arapların başına da bir bela koymuş olurum, ikisini birbiriyle denetlerim, gerektiğinde birini öbürüne karşı kullanırım.
Şimdi bu nasıl bir irade? Hıristiyan iradesi mi?

Hıristiyanlarda var olan eski Yahudi düşmanlığından kaynaklanan bir irade mi? Hayır, bu sadece kendi Anglo-Sakson dünya hâkimiyeti bilincini yansıtan bir iradedir. Fakat sadece bununla mı gerçekleşmiştir İsrail devleti? Bu mudur İsrail devletini olduran başlıca veya tek etken?

Elbette değil, başka şartlar, küresel masonik şebeke, daha önce de sözünü ettiğim şeytani, girift, karanlık, karmaşık yapılanmalar böyle bir saatin geldiğine inanmışlardır. Şeytan için Allah'ın kutsal olduğunu ilan ettiği Kudüs ve çevresinde sürekli kanayan bir yaranın oluşması muazzam başarıdır. Şeytan için Filistin topraklarında bir İsrail devleti kurmak harika bir buluştur. Tamam, bunu yeryüzündeki herhangi bir odak düşünmüş dahi olsa bu, şeytanın vahyi sayesinde akıllara düşmüştür. Böylece kanın hiç durmadan akacağı dinamik bir fitne merkezi oluştu. Daha önce de ifade etmeye çalışmıştım; derece atlamak isteyen bir şeytan kulu, kötülük katsayısını yükselterek kendi makamını yüceltir. İsrail bu açıdan başarılı bir düzenektir.
Nereden mi bu anlattıklarım?
Gidişata tepeden bir bakışla okunabilenlerdir bunlar.

Sanki bir film senaryosunu andırıyor...

Belki de Yüzüklerin Efendisi'nin bir başka okunuşudur. Oradaki gibi yaşanıyor macera... Büyücülük, kötü güçler, iyi güçler, her türlü çatışma unsuru mevcut...

Gerçekte de hayatımızda, sadece roller değişiyor. Mesela Osmanlı İmparatorluğu'nu batılılar şeytanın krallığı olarak görüyorlardı. Haçlı seferleri sırasında şeytanın krallığı diyorlardı buradaki devletlere... Peki Yirminci Yüzyıla girerken ne diyorlardı? İnanılır gibi değil ama bin yıl boyunca gelişmiş batının 'öteki' ile ilgili jargonu hiç gelişmemişti: Osmanlı İmpa-ratorluğu'nda misyonerlik faaliyeti yürütenletin dillerinde ülkemiz yine şeytan krallığı olarak anılıyordu. Ta, ilk Haçlı Seferleri sırasında söyledikleri gibi...

Buradaki Hıristiyanları da Hazret-i İsa'nın himmeti ile esaretten kurtarmaya geldiklerine inanıyor veya öyle görünüyorlardı. Onların gözünde bizim devletimiz şeytanın krallığı, bizim gözümüzde de onlar şeytanın orduları...

Bu yadırganacak bir durum değil. Zaten iki taraf da bir Mesih'e inanıyor. Bizim Mesih-i Deccal dediğimize onlar Mesih-i Mehdi ya da Mesih İsa gözüyle bakıyorlar. Bizim tarafta Mesih-i Mehdi denen zata da Deccal gözüyle bakıyorlar.

Haçlı dünyasındaki Armageddon gibi bizim tarafta da Peygamberimize atfedilmiş bazı haberlere dayanılarak Fırat ve Dicle arasında yaşanacak korkunç bir savaştan söz edilmektedir. Bunun, Batı dünyasınca beklenen Armageddon ile aynı kaynaktan mı akıp geldiğini bilmiyoruz. Bildiğimiz şu ki; Hıristiyan ve Yahudilerin çoğu gibi İslâmi kaynakları az-çok karıştırmış Müslümanlar da gelecekle ilgili beklentilerinin odağına nihai bir büyük savaşı oturtuyorlar.
Bu söylediklerinizden şunu anlıyorum: Yani küresel sermayenin dünya üzerindeki nüfuz ve egemenlik mücadelesine benzer mücadeleler, aslında tek tanrı-lı dinlerde, İslam'da, Hıristiyanlık'ta ve Musevilik'te de var. Bu dünyayı kötü bir sona götürecek olan ça-tışmada küresel sermayenin de yer aldığını tam ola-rak söyleyebilir miyiz?

Bunlar şimdiki küresel mücadele ve manevralar için üretilmiş yeni senaryolar değil. Ancak bu köklü senaryoları, gü-

nümüzün küresel oyuncuları ustaca kullanıyor olabilirler. Bazı şeytani tasarı öncüleri, oyunlarına mistik birer maske örtmeye çalışıyor da olabilirler. Üst düzey kuklaları da bu yolla gizli oyun ve hedefler için motive etmektedirler. Mesela Bush için her durumda İsrail devletinin çıkarını gözetmek iyi bir Evangelist olmanın gereğidir. Çünkü Bush'un zihni ancak bu yolla şartlanmaya açıktır; o samimi bir Evangelist'tir, ahlaklıdır bu anlamda, mazbut yaşamaktadır. Babasının kirli işlerini yakından izlemek durumunda kaldığı ve örtmek için çırpındığı bilinen bir evlattır. Bu zat için hakikaten mistik anlamı vardır İsrail devletinin... Irak'a gelmenin de mistik anlamı vardır. Eski başkan Reagan da fanatik bir Evangelist'ti. Onun için Amerikan askeri Lübnan'a girdiğinde 'Armageddon'a gidiyoruz, nihai savaşa gidiyoruz' diye heyecanlanmış, kendisini bu kutsal savaşın başkomutanı gibi Hıristiyanlık açısından yüksek bir aziz durumunda hissetmeye başlamıştır. Fakat bazı kaynaklara göre aynı Reagan, Bush gibi mazbut bir Evangelist değildir. Son demlerine kadar uyuşturucu kullandığı, bir takım sapkın davranışları olduğu çeşitli kitaplara konu olmuştur. Chaty O'brain ile Marx

Philips'in Türkiye'de de yayınlanan 'Baykuş İmparatorluğu' isimli kitabında bu iddialar ayrıntılı biçimde işlenmektedir. Yani bu gibi kuklalar bir yandan Hıristiyan öğretisinin bazı kehanetlerini benimserler, bir yandan da şeytani ameller işlerler. Kafaları da, gönülleri de karışıktır ve bu durum şeytan ile işbirliği yapanlar için kaçınılmazdır.

Şeytanlık net olmamaktır. Şeytan en çok neyle bilinir? Yalanla bilinir. Şeytanın işi yalandır. Şeytan Adem'e ne diyor? 'Bu meyve, ölümsüzlük kaynağıdır' diyor ve aldatıyor. Şeytanlık aldatmak demek olduğuna göre her durumda bilerek veya bilmeyerek şeytanla işbirliği yapan kişi aldatılmak ve aldatmak zorunluluğuyla karşı karşıyadır. Bu yüzden kişi
'Ben kötü bir Hıristiyan olmalıyım' demez elbette. Hıristiyanlığın gereklerini terk eder, Hıristiyan gibi yaşamaz ama Hıristiyan öğretisinin, daha doğrusu kilisenin öngördüğü kehaneti benimser ve o kehanetin kendisinde tecelli edeceğini umacak kadar safça davranabilir. Bu, şeytanın kendi yandaşlarını alay edercesine aldattığına örnektir. Kuran'ı Kerim'de çok sıkı vurgulanır bu... Çoğu insan bunları sadece mecazî söylemler sanır. Yani ortalama eğilim budur. Kuran'dan dinleriz, ayetleri okuruz; şeytanın aldatıcılığına dair ilahi uyarıları öğreniriz ama bunlar mecaz gibi gelir çoğumuza. Oysa şeytan alenen ve hakikaten aldatır, mecazen değil. Bizim iliklerimizde dolaşarak bizi aldatır, bu Allah'ın bizi sınamak için örgütlediği bir sistemdir. Şeytan içimizde dolaşır ve bize meselâ cinayet işleyeceğimiz zaman 'Bu çok aşağılık bir heriftir, bunu öldürmek ne kadar iyi bir iştir' diye üfler. Hırsızlık yapacak kişiye 'Bu zaten senin hakkın' der. Fiillerimizi, davranışlarımızı bize süslü gösterir. Bu aldatmadır. Şeytanın yaptığı, pisliğin üstüne cila çekmektir. Bunun için, önemli mevkilere gelmiş veya getirilmiş bir takım insanların mistik saplantılar peşinde koşmaları şaşırtıcı değildir.
Amerika ve Rusya'nın ilişkisi nasıldır bu para sahipleriyle. Putin ve Bush'u kullanıyorlar mı ya da kullanamıyorlar mı? Çünkü Putin ve Bush daha çok kendi uluslarının, kendi devletlerinin bekası üzerine çalışıyorlar...

İkisini çok farklı görüyorum. Birbirleriyle hiç mukayese edilebilir değiller. Putin iyi yetiştirilmiş, Rus derin devleti tarafından çok iyi eğitilmiş, ülkeyi bu badireden atlatmak için hazırlanmış bir eleman... Tabii en önemlisi çok yetenekli olması... Nitekim Rusya için çok parlak bir iş yaptı. Rusya'yı ciddi bir bunalımdan çıkardı. Bunda Amerika'nın da rolü olduğu gerçek! Petrol fiyatlarının yükseltilmesi ile milyarlarca insan bir kere daha soyguna uğradı. Bu da Rusya'yı bir kere daha zalim yaptı. Tabii Rusya toparlandı ama bu zulmün diyetini de ödeyecekler, diğerlerinin ödedikleri gibi. Batılılar da ödeyecekler! Müreffeh yaşayan insanlar, bu refahın büyük ölçüde başka toplumlara ait, yoksullara ait kaynaklatın sömü-rülmesiyle sağlandığını bilmiyor veya bilmezden geliyor. Korkunç mahrumiyetlerin yol açtığı hastalıklardan ölenlerin kaynakları ile temin edilen bu refahın diyeti mutlaka ödenecektir. Esasen refah toplumları, mutsuzlukları ile bunu ödüyorlar. Çocukların uyuşturucu batağında bocalamalarıyla, intiharlarla ödüyorlar.

Ne var ki, Putin günü kurtarmak ve Rusya'nın geleceğini maddi anlamda rahatlatmak bakımından çok başarılı olmuştur. Bush ise bir fiyaskodur. ABD gerçi Irak'a yerleşmekle asıl isteğine ulaşmıştır ama bu karar Bush'un çok ötesinde oluşturulmuş bir süreçtir. Putin ise Küresel Karunlar adma 80 milyar dolarlık bir sermaye ile.Rusya'yı fetheden şebekeyi çökertti, kovaladı. Bir kısmını da hapse tıktı. Güçlü bir yeni Rus faşizmi geliştirdi. Demokrasi görüntüsü altında Rusya'yı demir yumtukla idate etti. Şimdi de ipler onun elinde. Bush ise hala kukladır ve Amerikan derin iradelerinin talimatlan ile hareket etmektedir. Daha basit söylemek getekirse şu an Amerika'yı petrol karteli yönetiyor. Petrol karteli, Amerika'nın şu anda en çok kazanan sektörü... Bu sektör Amerika'nın ulus devlet yapısının da teminatı gibi götünüyor.
Peki bu sektör, küresel sermaye denen Karunlar Ligi'yle boğuşuyor mu? Boğuşuyor gibi görünüyor.

Aslında Türkiye'nin de bu boğuşmadan nasibini aldığını görüyoruz.

Erdoğan'ın kellesini almaya çalışan iç dinamiklerin küresel ve bölgesel oyunculardan bağımsız olduğunu düşünmek saflıktır. ABD ile Avrupa arasında, özelde de ABD ile İngiltere arasındaki küresel rekabetin Türkiye'deki bu son gerilimin ortaya çıkmasına yaptığı katkıyı birkaç yıl sonra belki de somut belgeleriyle göreceğiz.

TÜRKİYE: NASIL BİR İKTİDAR SAVAŞI?

"Bu ayrılık, Türkiye'nin 'stratejik müttefiki'nin hangi güç olacağı konusundaki görüş farklılığından kaynaklanabilir. Meselâ Abdullah Qül'ün düşünce-si şöyle olabilir: Türkiye bölgede ağırlıklı olarak Amerika ile iş tutmayı sürdürürse zararlı çıkar. Fakat buna karşılık ingiltere'nin imparatorluk tecrübesinden yararlanmayı tercih ederse kazançlı çıkar."

Bu son bahsettiğimiz çatışma Türkiye'de ne zaman' dan beri bu kadar belirgin? Çok yeni olmasa gerek, çünkü parti kapatma türü müdahaleler ilk kez ya~ sanmıyor...

İyi ama iktidarda olan bir partinin kapatılması ilk defa gündeme geliyor. Bu süreç, dışarıdaki küresel oyuncuların, bölgesel oyuncuların manevralarından bağımsız kendi içimizde olup biten bir çalkantı olamaz. Burada bir tek şaşırtıcı nokta şudur: Olağan şartlarda ABD'nin Erdoğan'ı desteklemesi beklenirken böyle bir görüntü yok. Sanki ABD, Türkiye üzerindeki Küresel Sermaye merkezli manevraların seyircisi durumunda... Gerçek bu mu, yoksa içinde yaşadığımız günlerin aldatıcı görüntüsü mü, bilemiyorum.

ABD gerçekten desteklemiyor mu Erdoğan'ı ya da kurtarmak için bir şey yapmıyor mu?

Eğer ABD perde arkasından bu süreçte etkili olmaya çalışmaz ise o zaman Erdoğan'ın defterinin dürülmesinde kendince yarar görüyordur.

Neden böyle olsun? Belki ABD Erdoğan'a her istediğini kabul ettiremediği için ondan sonrasına müdahil olmayı tasarlamaktadır. Belki daha güçsüz bir başbakan istemektedir. Her istediğini kabul ettirememiştir. Son gerilimin arkasında kendi oyunlarını yürütmek isteyenler ise muhtemelen Abdullah Gül'ün liderliğinde ve Ali Babacan'ın Gül'e bağlı başbakanlığında bir oluşumu tercih ediyorlar.

Ali Babacan yeni oluşacak hükümet için küresel ser-mayenin tercih ettiği bir isim mi?

Ali Babacan'ın iktisadi vizyonunu değerlendirdiğimiz zaman böyle bir sonuca varabiliyoruz. Babacan, yabancı sermaye konusunda klasik küresel sermaye ideologları ile birebir aynı görüşte. Abdullah Gül'ün de iktisadi yaklaşımı farklı değil. Meselâ bunlara göre Türkiye'de finans sektörünün tamamen yabancı bankaların hâkimiyetine girmesi zararlı değil yararlı...

Peki, niye Tayyip Erdoğan değil de Abdullah Qül tercih ediliyor? Küresel sermayenin bu tercihteki be-lirleyeni nedir?

Bu, Türkiye'nin 'stratejik müttefiki'nin hangi güç olacağı konusundaki görüş farklılığından kaynaklanabilir. Meselâ Abdullah Gül'ün düşüncesi şöyle olabilir: Türkiye bölgede ağırlıklı olarak Amerika ile iş tutmayı sürdürürse zararlı çıkar. Fakat buna karşılık ingiltere'nin imparatorluk tecrübesinden yararlanmayı tercih ederse kazançlı çıkar. Böyle bakarsanız, Amerika ile değil ingiltere ile daha iyi geçinirsiniz. İngiltere de sizinle daha iyi geçinir ve sizi tercih eder.

Erdoğan'dan neden vazgeçildiğine dair Erdoğan'ın karakterine ait şeyler söylemek mümkün mü?

Erdoğan yapısı itibariyle çok karmaşık oyunlarla ikbal arayacak veya ikbalinin devamını kovalayacak bir şahsiyet değil. Düz bir teslimiyetin adamı olmaz gibi görünüyor. Tabii zora düşen herkes her tütlü işbirliğine mecbur hale de gelebilir, o ayrı mesele. Kolay değildir yani ölümü göze almak... Bazen ölümü göze alabilecek kadar cesur olabilirsiniz ama rezil rüs-va edilmeyi göze alamazsınız. Mesela açılacak bin bir dava ile mahkemelerde sürünmek, sonra da gerçek veya ısmarlama yolsuzluk iddialarıyla hapse atılmak göze alınabilecek bit risk değildir. Bu yüzden Erdoğan son tahlilde nasıl davranır, önüne bir kapı açılır mı, yoksa beş yıl yasaklı kalmayı göze alıp sineye çeker ve beş yıl sonra büyük bir halk desteğiyle gelmeyi mi düşünür? Kendisinin önünde bir sürü dava var biliyorsunuz. Üst üste davaların açılması kaçınılmaz görünüyor. Bir yerden birisi tutuklama kararı çıkarırsa ne olacak? Eli uzun bir takım derin çeteler, yüzde yüz masum insanların bile lekelenmesini sağlayabilirler. Bu durumdan kurtulmak için ülke dışına mı gideceksin? Böyle bit yolu denesen zaten sevenlerini yitirirsin. Ne yapacaksın? Bir de, masum olsan bile masumiyetini ispatlayamayabilirsin. Şüphesiz ki şahsen hiç kimsenin masumiyetine kefil değilim. Ama hiç kimsenin suçlu olduğunu da mahkeme katatı sabit olmadıkça peşinen benim-seyemem. Kaldı ki mahkeme kararı bile vicdanımı tatmin etmeyebilir. Burası Türkiye. Burada adalet yok. O bakımdan yeni şartların ne getireceğini bilemeyiz.

Karakter yapısı itibari ile Erdoğan, uzun boylu, karmaşık planlar çerçevesinde yabancı güçlerle temas imkânı kovalayabilecek bir lider gibi görünmüyor. Belki de bu yüzden tasfiye edilmesini öngören sürece en azından şimdilik Amerika da kayıtsız kalmış görünüyor. Yani halk desteği güçlü olan bir siyasetçiye dayatmaları uygulatmak zorlaştığı veya zotlaşacağı için.

O zaman sizin bu teorinize göre Türkiye küresel sermayeye doğru mu yaklaşıyor?

Teori değil de tahmin desek daha doğru. Böyle görünüyor. Erdoğan'ın siyasetten yasaklanması ve partinin kapatılması halinde, kendi belirleyeceği bir emanetçi değil de Babacan Başbakan ve yeni partinin Genel Başkanı olursa Türkiye küresel sermaye ile daha yoğun ilişki içinde bulabilir kendini. Bu, bir anlamda ingiltere'nin Türkiye'de ABD'nin önüne geçmesi, daha etkin hale gelmesi demektir. Elbette böyle bir süreç ABD'yi hayli rahatsız edecektir. O zaman ne sorunlar çıkacak, başımıza daha neler açılacak bilemiyoruz. Peki, direk olarak şunu söyleyebilir miyiz: Kapatma davası açıldı, dünyada yaşanan ekonomik kriz, bu davadan sonra Türkiye'ye de yansıdı ve siyasi istikrarsızlık baş gösterdi. Burada sermaye sahiplerinin rolü vardır diyebilir miyiz?

Önce şunu söyleyeyim: Küresel sermayenin, İngiltere'nin veya ABD'nin yegâne İlgi alanları Türkiye değil. Tamam, önemli bir alan burası ama dünya ölçeğinde etkili olan bir iktisadi dalgalanmayı doğrudan bizdeki yansımaları ile değerlendirenleyiz. Şöyle düşünelim. Erdoğan'ın kellesi alındı ve Babacan başbakan oldu. Bu durumu kendi lehine değerlendirmek isteyen güç ona destek vetebilir, Türkiye'nin darboğaza girmesini

önleyebilir, onu yeni dönemin yıldızı yapacak süreç oluşturmaya çalışabilir. O takdirde bu gücün nüfuzunu kırmak isteyen başka bir küresel oyuncu boş mu duracak? Diyelim o güç ABD'dir... Rakibinin nüfuzunu kırmak için Türkiye'nin ekonomisini olumsuz yönde etkileyecek bir takım araçları elbette kullanmak isteyecektir. Kimin ne yapmak isteyeceğini ve ne kadarını başarabileceğini şimdiden kestirmek imkânsız... Mesele, Türkiye üzerinde nüfuz oyunu oynayan güçlerden birinin beyaz, ötekinin siyah olmadığında mutabakata varabilmekte. Bunların biri iyi, öteki kötü değil, ikisi de kötüdür. Bahtımıza bakınız ki, Osmanlı'nın 'hasta adam' ilan edildiği dönemlerdekinden farklı durumda değiliz; Türkiye olarak iki kötüden hangisinin daha az zarar vereceğine ilişkin hesap yapmak zorunda kalıyoruz.
Peki, bu noktada Türkiye daha az zararla çıkmak is-terse, nasıl hareket etmeli, hangi minvalde hareket etmeli? Sizin deyiminizle liki kötüden' hangisini tercih etmeli?

Şahsen, şu şartlarda ingiltere ile iş tutmaktansa Amerika ile iş tutmayı tercih ederim. Tabii daha mesafeli davranabilmek şartıyla... Bugüne kadar olduğu gibi benim özel birimlerime, gizli servislerime, polisime, her yerime nüfuz edecek, e-devlet denen çarkımın bütün mahrem taraflarını gözetleyecek kadar bünyeme sızmış bir Amerika veya bir başka güç öngörmem. Gönül ister ki; Türkiye hiç kimseye muhtaç olmasın, kendi bildiğini oynasın. Kendi bildiğini oynayabilme yeteneğimizi 60 yıldır olabildiğince köreltmişiz. Halen de köreltmeye devam ediyoruz. Neden ediyoruz? Çünkü ekonomimizi vatandaşın yalancı saadet duygularını yıkmamak için çocuklarımızın değil, torunlarımızın kazanacağını farz ettiğimiz paralarla ayakta tutuyoruz. Türkiye'nin borç yükünü büyütüyor değilim. Türkiye bilgi üretmedikçe, iki şeyden başka bir şey olamaz. Ya bilgi üretenlerin kölesi olur ya da bilgi üretenlerin kölelerine kâhyalık yapar. Bir üçüncüsü yok, bilgi üreteceksiniz. Ford getirmiş buraya fabrikalarından birini kurmuş. Sen onun ürettiği arabalardan 1 milyar dolara yakın miktarda ihracat yapıyorsun. İyi güzel de bu ihracat için acaba ne kadar ithalat yapıyotsun? Buna bakmamız lazım. Onun için diyorum ki, bilgi üretmeyen adam ya bilgi üretenin kölesidir veya en iyi ihtimalle kölelerine kâhyalık yapar. Başka bir seçeneği yoktur. Bilgi üreten bir ekonomik model geliştirmedikçe yani kapitalizmin kuyruğundan kopmadıkça, kapitalizmi inkâr etmedikçe, kendisini bir seçenek olarak tanımlama-dıkça zaten bağımsız olamayız. Dolayısıyla bağımsız bir ülke, bölge ve dünya siyaseti gütme hayalini koruyabilmeliyiz hiç değilse. Bilgi üreten bir toplum olana kadar günden güne bağımlılık katsayımızı düşürmeyi hedeflemeliyiz. Seçenek olarak insanlığa sunabilecek bir uygarlık tasarımı geliştirebildiğimiz zaman çok şey yapabileceğiz ve bağımlılığı aşabileceğiz.
Mümkün mü bu, bağımsız bir politika üretmek ya da kapitalizmden kopmak?

Mümkün olması lazım... Başka türlü kendimiz olarak yaşayamayız, başka bir topluma dönüşürüz. Gerçi biliyorsunuz, bunu Çin beceremedi ve kapitalizme yenildi. Kaldı ki tam bir kapitalizm bile değil Çin'inki... Kapitalistlerin en büyük kâhyası... Hem de bilgi üretebilen bir ülke olmasına rağmen. Neden? Çünkü komünist deneyin başarısızlığından sonra Çin, kapitalizme karşı seçenek arayışına girmedi. Adım adım kapitalistleşmekten başka bir ufku yok.
Biz de Çin gibi bir yol tutturmuş gidiyoruz.

Bu nedir? Büyük balığın küçük balığı her seferinde yuta-bilmesini mümkün kılan bir düzeneğin parçası olmaya rıza göstermektir.
Nasıl oluyor bu?

Örnekleyelim: Şimdi kapitalist Amerika'da bir Arap firması liman alabilir mi?

Kâğıt üzerinde alması lazım... Öyle ya serbest piyasa düzeni var. Peki almaya kalkınca vermemenin yolunu buldu Amerika. Fakat biz satıyoruz. Çin'in de sattığı gibi... Ancak, Çin'in şimdilik bizden iyi yanı, bilgi üretmeye yoğunlaştıran

r

bir merkezi siyasi iradeye sahip bulunmasıdır. Nitekim bunun önüne geçmek için Çin'e bastırıyor kapitalizm. Ne diyor? 'Yüksek teknoloji üreten firmalarına sübvansiyon uygulamayacaksın' diyor! Çin dinlemiyor. 'Liberalizmin, serbest ticaretin en temel kurallarından birisi sübvansiyonların sıfırlanma-sıdır' diye bastırıyorlar! Peki, büyük kapitalist ülkeler kendi stratejik sektörlerine sübvansiyon uygulamıyorlar mı?

En sttatejik sektörlerden biri olan tarım alanında bütün batılı ülkeler korumacı yöntemlere bal gibi başvuruyorlar, başkalarına dayattıkları serbest piyasa kurallarını kendi ülkelerinde uygulamıyorlar. İşte Almanya! Sözgelimi eti bizden daha ucuza nasıl üretebiliyor bu ülke? Almanya Türkiye'den daha mı geniş yaylalara sahip? Çiftçi orada bizdekinden daha düşük gelir elde etmeye mi rıza gösteriyor? Hayır, sanayiden elde ettiği dış ticaret fazlasını tarıma aktarıyor. Ha tabii bunu bizim gibi kaba bir sübvansiyon yöntemleriyle değil, fiyatlarını kontrol ederek, yüksek tutarak yapıyor. Bizim de kendi şartlarımıza uygun bir tarım destekleme siyaseti geliştirmemiz lazım! Dünyadaki bütün aklı başındaki milletleri kendi çiftçilerini öncelikle korurlar! Toplumu besleyecek kadar köylü ve çiftçiyi toprağın başında tutmak esastır çünkü. Sanayi bunun için vardır. Her şeyin önünde bir ülkenin tarım bakımından kendi kendine yetebilmesi gelir.

Şimdi siz, küresel sermaye ve kapitalizm ile mücade-le etmek için öncelikle tarım alanında ciddi bir dii-zenleme ve bağımsızlığın sağlanması gerektiğini mi söylüyorsunuz?

Tarım bakımından kendi kendisine yetmeyen bir ülkenin bağımsızlığı hayal etme hakkı bile yoktur. Bunlardan başlayacağız, bunların tedarikiyle başlayacağız. Türkiye mercimeğini

I
?in

koyacak yer bulamıyordu, pazarlayamıyordu, şimdi mercimek ithal ediyoruz. On yılda buraya geldik.

Bir kere bir bağımsızlık ülküsünde samimi olmak lazım! Bunda alan memnun veren memnun durumundan kurtulmamız şart!

'Ne güzel işte Amerika himayesi sayesinde Rus tehdidinden korunuyoruz' diyerek bir dönemi heba ettik. Bundan rahatsızlık duymamak, bu onursuzluğu taşıyabilmek, bağımsızlığı hak etmemek demektin Bu onutsuzluğa katlanmak başka bir şeydir, onu rahatlıkla taşımak başka bir şeydir. Böyle bir onursuzluğa katlanırken nasıl kurtulacağınızdan daha önemli bir gündeminiz olmamalıdır!

Bugün bunu kendisine mesele edinmiş, bunun san-cısını çeken kimse yok ki. Kurtulmak için öncelikle bunun dert edilmesi lazım değil mi?

Bugün böyle miyiz? Hayır, hala değiliz. Böyle duyarlı olduğumuz zaman, bağımlılıktan ötürü gerçekten onur sancısı çektiğimiz takdirde çıkış yolunu buluruz. Şimdi bir kere biz sorunu doğru tanımlamıyoruz.

Ne yapıyoruz?

Kandırıyoruz kendimizi!

'Dünyada bağımsızlık yok, karşılıklı bağımlılık var! Ben Amerika'ya bağımlıyım, o da bana bağımlı! Ya da ben Almanya'ya bağımlıyım, o da bana bağımlı!' Elbette bu karşılıklı bağımlılık palavrasında bir miktar hakikat vardır ama hayat memat meselesine geldiğiniz zaman karşı tarafın size bağımlılığı kaç para edecektir? Sen bileklerinden ve ayaklarından bağımlısın, o sana serçe parmağından. Bu mu karşılıklı bağımlılık?

Almanya bensiz yaşayabilir mi?

Yaşayabilir. Ben Almanyasız yaşayabilir miyim?

Bir başka Almanya bulana kadar yaşayamam. Çünkü benim en büyük müşterim Almanya. Oysa 70 milyonluk pazarımızla dahi çok büyük bir ekonomi olabiliriz. Artık kesinleş-miştit ki; petrolümüz var ama çıkartamıyoruz, çıkarttırmıyorlar. Belki de petrolün yerine yeni bir enerji türü bulunduğu zaman çıkarabileceğiz ama on para etmeyecek. Kiri ve zararı da cabası! Doğalgazımız var ama çıkartmıyor, başkasınınkini alıyoruz.

Nükleer enerjiye geçemiyoruz.

Dünya Hidrojen Enerjisi için merkez olma fırsatını tepmek üzeteyiz?

Niye? Türkiye küresel fosil yakıt lobisinin elinde tehine durumunda da ondan!

Bağımlılık önce rahatsızlık verecek ki, bağımsızlık hayali olsun, ülküsü doğsun. Bu millet uşaklıktan ve bağımlılıktan daima nefret etmiştir. Milletçe böyle hissettiğimizi bildikleri için bizi bağımlı olmadığımıza veya karşılıklı bağımlılık aşamasına geçtiğimize inandırmak üzere gerekli oyunlar sergilenir. Türkiye görünürde kendi iradesiyle işlerini yürütüyotmuş gibi şeytani bir aldatmayla tehavete sürüklenmiştir. Yoksa Türk milleti bağımsızlığın bedeli olarak fakirliği göze alır, yokluğu göze alır, savaşı bile göze alır. Ülkeyi yönetenler kendi işlerinin kolay yürümesi için, kısa günün karı için milletin bağımsızlığını feda ettiler. Bu sürecin mimarı İsmet Paşa'dır. Çünkü Türkiye'yi devlet olmaktan, bağımsız olmaktan çıkaran süteci başlatan odur. Ondan sonra gelenlerin de hiçbiri henüz bu ülküyü ihya edecek iradeyi ve icraatları sergileye-memiştir.

KÜRESEL SERMAYE BÖLÜNMÜŞ DÜNYAYI SEVER

"Tabii ki ABD'nin AB'ye tehdidi bununla sınırlı değildir. 'Küresel oyuncu olmayacaksınız' demekte-dir bir yandan. 'Yoksa bakın Rusya'yı yine elinde kamçı ile üstünüze salacak şekilde ayarladım' diye aba altından sopa göstermektedir..."

Tekrar geri dönersek, şöyle bir görüş de var dünya üzerinde: Çeşitli etnik ve dini kültürlerin kendi ulus devletlerini kurmaları sağlanıyor. Banan karşısında da birlikler oluşuyor. Avrupa Birliği en güzel örneği bunun. Önümüzdeki dönemde hangisi daha makbul hale gelecek!

Burada bir kutsallık yok, burada bugün de yok, yarın da olmayacak. Dünyanın gidişatı hiçbir zaman topluca tek doğrultuda olmamıştır.

Şimdi düşünün; Kıbrıs'a birleşmeyi dayatan kim?

Avrupa Birliği. Peki, Çekoslovakya'yı Çek ve Slovak cumhuriyetleri halinde ikiye ayıran kim? Yine Avrupa Birliği.

Peki, niye orada öyle de burada böyle?

Kıbrıs'ta iki ayrı din ve millet var ama ayrılmaları daha iyi olacak diyen AB! Çekoslovakya'da aynı inanıştan iki millet ama ayrılmayı yararlı bulan yine AB!

Mantık ve ahlâk bunun neresinde?

Ona 'iki kere iki beş eder' diyeceksin, bana 'altı eder' diye dayatacaksın!

Sonra da bu bir uygarlık deneyi olacak, AB yüksek bir birlik sayılacak!

Bir takım güçlerin çıkarı orada bölünmeyi, burada birlik olmayı gerektirdiği için birine siyah, ötekine beyaz dayatılır.

Peki, küresel sermayenin işine gelen hangisidir, o hangisini tercih eder?

Küresel Karunlar Ligi'nin ideolojisine en uygun olan dünya düzeni bin 500 tane şehit devletli dünya düzenidir. Bunların tek başına veya bölge birlikleri halinde güç odağı olmaları mümkün değildir. Bunlar ancak finans ağıyla yönlendirilecek site devletler olacaktır. Küresel Karunlar Ligi, bin 500 tane çocuğu idare etmeyi, 200 bıçkın adamı idare etmekten daha kolay bulduğu için böyle bir süreç kovalıyor. Kıbrıs'ta bütünleşmeyi istemesinin sebebi ise orada Müslüman Türk varlığını, Türkiye'nin askeri mevcudiyetini yok etme hesabından başka bir mantığa dayanıyor değildir.

Dünyanın bin 500 şehir devletine bölünmesi bir yerde Küresel Karunlar'la çekişen ABD'nin de işine gelebilir. Kuzey Irak'ta veya başka bir alanda bölüp parçalama sürecini destekleyebilir ABD... İsrail lobisinin tasarısı olduğu için kerhen veya gönüllü destek vetebilit. Rusya'nın Kosova'da işine gelmez ama Gürcistan'da işine gelir. Moskova, Kosova'nın ayrılmasına karşı çıkar, öbür tataftan mesela Türkiye'nin bölünmesinden memnun olabilin

Biraz önce saydık; koloniyalizm var, oradan geldik, liberalizm, sonra neo liberalizm. Küreselleşmeye ne oldu?

İki şey var: Küreselleşme bir kere olgu olarak yerkürenin her tarafının birbiriyle daha bağlantılı hale gelmesidir. İletişim ve ulaşımın teknolojilerinin çok gelişmesi sayesinde dünyanm küçülmesidir küreselleşme. Tabii küreselleşme deyimi kötü bir Türkçe uyarlama olduğu için globalizmi tam karşılamıyor. Çünkü kürenin bütünleşmesi anlamındadır globa-lizm... Global kelimesi bütün anlamına da gelir, küre anlamına da gelir. O yüzden globalizm yerkürenin bütünleşmesi gibi bir anlam içerebilir. Buradan böyle bir kavram üretmek doğrudur ama buna karşılık birebir küreselleşme diye tercüme ederek gaîat-ı meşhur diye yerleştirdik. Nedir bu yani? Dünya dikdörtgensel (?!) miydi de şimdi küreselleşiyor? Yok. Dünya birbirine her yerden ilmek ilmek bağlanıyor. Bunu sağlayan ne oldu? İletişim teknolojisindeki patlama ve ulaşım teknolojisindeki hız... Böylece küçülen dünyada özellikle küresel sermayenin, büyük zenginlerin öğlen yemeğini burada, akşam yemeğini Paris'te yemeleri, ertesi gün mesela Amerika'da yemeleri işten bile değil. Bir hafta içinde dünyanın belli başlı merkezlerindeki işlerini idare edebilir bir işadamı, bir küresel oyuncu. Bu anlamıyla küreselleşme gerçekleşmiştir. Yani bir evi burada, bir evi İspanya'da olabilir. Türk'ün bile bir evi meselâ Romanya'da, bir evi burada oluyor son zamanlarda. Hem de küresel bir oyuncu veya çok iddialı zengin olmadığı halde!

Şimdi bunun bir de ideoloji olarak anlamı var. Küreselleşme ideolojisi nedir? Yeryüzünü en az 500, en çok bin 500 devletli bir yapıya dönüştürmek ve o yapıyı küresel sermayenin öngördüğü finans disipliniyle zaptı rap altına alman bir düzene sokmak. Buna doğru gidiş var gibi görünüyordu... Rusya'nın dağılma süreci de bu dalgayı güçlendirmişti. Çünkü daha çözülecek çok parçası var Rusya'nın ama durduruldu. Rusya küresel sermayeyi kovdu, toparlandı. Sovyetler Birliği iken kaybettiğinden daha fazla kaybedecek parçası var Rusya'nın... Rus olmayan unsurlar bunlar. Şimdikinden daha da parçalanmış bir dünya haritasının önüne geçmiş görünüyor

Amerika ve Rusya... Bu aşamada her ulus-devlet kendi çıkarını gözetecektir. Her ulus devlet kendi çıkarının gereği olarak yakınlarında bir yerde güçlü devlet varsa onun bölünmesini isteyebilir ama bu, dünyanın geneli için bin 500 devletli harita öngören Küreselleşme ideolojisini benimsedikleri anlamına gelmez.

Avrupa Birliği ve ABD arasındaki mücadeleye küre-sel sermaye açısından nasıl bakmamız gerekiyor?

ABD, bugün artık Avrupa Birliği'ni dize getitmiştir. Tam anlamıyla tek bir devlete dönüşse dahi ABD'nin karşısında küresel bir denge unsuru olamaz AB... Amerika bunu nasıl başardı?

Mahir Kaynak Hoca'nın vurguladığı gibi kalıcı olarak Körfez'e yerleşmek suretiyle başardı. Amerika bugün, Erbil'de kurduğu büyük üssün güvencesini sağlayacak bir ülke arıyor. Yani, "Amerika gibi bir ülke kendi üssünü neden koruyamaz?" diye sorarsınız, yakın korumayı kastetmediğimi söylerim. Şimdi bu pahalıdır da.

İncirlik Üssü'nü Amerika koruyor mu? İncirlik Ussü'nün yakın korumasını Amerika kendi eliyle koruyor. Fakat bu üs aslında 70 milyonluk dev bir ülkenin güvencesi altında. Bu anlamda Körfez'in mutlak denetimini sağlayarak Japonya, Çin, Hindistan ve AB'yi petrol rehinesi haline getiren Erbil'deki üssüne geniş güvenlik çemberi oluşturmak ABD'nin en sıcak hedeflerinden biri. Yani kendisini İrak'ta işgalci olmaktan çıkaracak bir müttefike ihtiyacı var.

Şimdi bir an düşünelim: Amerika, Adana'ya işgal kuvveti olarak gelip oturmuş ve İncirlik Üssü'ne yerleşmiş bulunsa ne yapardık? Oradan çevreye saldıran bir Amerikan işgali karşısında herhalde çok rahatsızlık duyarız. İçimizden bunu sabote etmek isteyen unsurların çıkmasından daha doğal ne olabilir? Belki bu üssü ona zehir etmek için terör örgütleri kurulur, millet el altından destekler, ABD'nin rakipleri de buna katkı sağlar.

Oysa şimdi durum nasıl? Biz güya karşılıklı bağımlılık (!) ilkesi çerçevesinde gönüllü olarak Amerikalıları davet ettik ve üs vetdik. Hiçbir rahatsızlık yaşamadan buradan stratejik çıkarlarının gerektirdiğini yapıyor. Peki Erbil'deki durum nasıl?

Burada işgalci bir gücün üssü var. İster ki işgalci konumundan çıkmanın bir yolunu bulsun. Bunun büyük bir Kurdistan kurarak başarılacağına inansa her türlü manevraya girişeceğine kuşku yok. Türkiye ile bu güvenceyi oluşturma hesabını yapıyor. Fakat Ankara ile uzlaşamaz ve başka da bir çözüm bulamazsa ne yapacak? 'Aman çok ayıp, işgalci olarak görülüyorum, rahat da değilim' deyip Körfez üzerindeki mutlak hâkimiyetinden vazgeçecek mi?

Hayır, pişkince şimdiki konumunu sürdürecek ve AB'ye şöyle diyecek:

'Şimdi ben buradayım artık. Bağımlısı olduğunuz Körfez petrolünün vanasını tuttum. Kesersem ekonominiz üç günde dalgalanma ve çalkalanmayla yerle bir olur. Petrol şimdi 130 dolar mı? Vanayı kapattığımda isterse muazzam petrol stoklarınız olsun, yine de varil fiyatı birden 300 dolarlara fırlamaz mı? Siz o zaman ekonomik bir tufanın altında kaybolup gitmez misiniz?

Tabii ki ABD'nin AB'ye tehdidi bununla sınırlı değildir. 'Küresel oyuncu olmayacaksınız' demektedir bir yandan. 'Yoksa bakın Rusya'yı yine elinde kamçı ile üstünüze salacak şekilde ayarladım' diye aba altından sopa göstermektedir.

Peki, burada İslam'ın, ılımlı İslam'ın küresel serma-ye açısından durumu nedir?

'Ilımlı İslam' ne demek, bunda mutabık mıyız? Herkes bu deyimden aynı şeyi mi anlamaktadır? Gerçekten birilerinin 'Ilımlı İslâm' adlı küresel bir tasarısı var mı? Doğrusu bu soru-lara güvenli cevap verenlerden veya verdiğini sananlardan değilim.

Bir kere neden böyle bir deyime iştirak edeyim?

Böyle bir deyimi kullandığınız zaman zihniniz ister iste-mez mefhum-u muhalifini çağrıştırır. Ne olabilir bunun mef-hum-u muhalifi? 'Radikal İslâm' mı olur yoksa? O zaman da zihin bir üçüncü seçenek daha aramaz mı? 1) Ilımlı İslâm, 2) Radikal İslâm... Ee, üç hangisi? Bir de 'Normal İslâm' mı di-yeceğiz? Kısacası ben 'Ilımlı İslâm' deyimini kullanmaktan hoşlanmıyorum. İslâm bir tanedir. Müslüman insanı baştan 'öteki' olarak algılayanların kavramları bunlar. Ben bu kavramlarla olayları anlayamam. Çünkü bunlar tasarıların gerektirdiği kavramlardır. İslâm dünyasını hasım gören bir cephenin psikolojik savaş deyimleri olarak ustaca seçilmişlerdir.

Benim baktığım pencereden şu görünüyor: Haçlı Seferleri, başladığı günden bu yana sürmektedir. Sadece yakın çağlarda olanların adı Haçlı Seferleri değil, fark bundan ibaret! Bu süteçte batılılar, İslâm dünyasını geride bırakma yolunda ve bıraktıktan sonra her tür manevrayı yürütmüşlerdir. Sayısız casus, İslâm dünyasında Haçlı Seferleri'nin güncel uyarlamalarına hizmet etmiştir. Bu gizli haçlı dinamikler İslâm dünyasındaki yeraltı zenginliklerini sömürmek için Müslümanların her renginden işbirlikçi ve hatta ajan devşirmeyi becerebilmişlerdir.

Bugün de itiraf edeyim ki, her Müslüman, güncel Haçlı Seferlerini yürüten güçler tarafından bilinçli veya bilinçsiz bir şekilde kullanılabilir.

Kimseyi ima ediyor değilim. İslâm düşmanlarının çok karmaşık oyunlar yürütrüklerine ve başarılı olduklarına dikkat çekmek istiyorum. Bu bakımdan İlımlı İslâm' diye bir batı tasarısından söz edilecekse bu muhakkak 'kod adı' olmalıdır. Hangi gizli servisin veya hangi düşünce kuruluşunun masasından çıkmış ise; böyle bir tasarının gerçek gayesi bir İslâmi akım geliştirmek veya gelişmesine katkıda bulunmak, o akımla İslâm dünyasına iyilik etmek değildir. O, kendi çıkarı için İslâm ülkeleri üzerinde oynayacağı büyük bir oyunda kullanmak üzere Müslüman devşirebilmek için İlımlı İslâm' diye bir kod adı seçmiştir. Bu ad benim değildir.

Kim seçmiştir bunu eğer 'Ilımlı İslam' bir kod adı olarak kullanılıyorsa?

Muhtemeldir ki Amerika, bazı Müslüman kitlelerin gözünü boyamak için ikide bir İlımlı İslâm' kod adını özellikle kullanıyor.

Niçin mi? Meselâ; İslâm dünyasında kendi öngördüğü yeni haritayı gerçekleştirmek için olabilir. Öyle ya, şimdiki harita, Amerika'nın Lozan'da onaylamadığı bir paylaşımı temsil etmiyor mu? Amerika, kod adını İlımlı

İslâm' koyduğu tasarı ile belki öncelikle bölgedeki kötü adam damgasını silikleş-tirmeye çalışacaktır. Fakat defînde İngiltere'nin dünya hâkimiyetinden kalma, bölge haritasını kendi çıkarlarına göre yeniden şekillendirmek için de bu kod adıyla geliştirdiği tasarıdan yararlanmaya çalışacaktır.

Peki, El Kaide'nin bu planda yeri nerede, El Kaide gibi örgütler, kiminle birliktedir, kiminle işbirliği yapıyor?

Ne olabilir ki? Ben faraza Amerika olarak 'Ilımlı İslâm' kod adıyla bir tasarı geliştireceksem, önce 'ılımlı olmayan İslâm' diye bir öcü yaratmaya çalışırım. Hiç tereddütsüz söyleyebilirim ki El Kaide Amerikan gizli servisinin maşasıdtr! Bu örgütün başındaki adamlar bile gerçekte Amerikan gizli birimlerinin maşaları olduklarını bilmeyebilirler. Bu hiç önemli değildir. Zaten bir gizli servisin asıl marifeti, kullandığı maşaya maşa olduğunu hissettitmemektedir. Aksi takdirde sadece tehdit, şantaj ve satın alma yöntemleti ile sınırlı sayıda hain kazanabilirsiniz. Oysa nüfuz ajanı ve işbirlikçi olarak çok sayıda insanı farkında olmadan ülkesinin aleyhine çalıştırabilir, kendinize hizmet eder hale getirebilirsiniz. Gizli servisin marifeti, kullandığı maşaya aşılayacağı inancın gücüyle ölçülür: O inanç, işbirlikçiye teteddütsüz şekilde 'Kendi irademle hareket ediyor, kendi toplumumun çıkatını gözetiyorum.' duygusunu verebilmelidir. PKK gibi meselâ... Çoğu PKK tetikçisi, Mehmetçiklere saldırdığı zaman kendi kutsal davasına hizmet ettiğine inanmaktadır. Oysa genelde kendisinin de dostu olmayan küresel veya bölgesel bir oyucunun gizli servislerince tasarlanmış bir hedef için gönderilen talimatın uşaklığını yapmaktadıt.

MOSSAD ve diğer istihbarat örgütlerini nasd kul-lanıyor uluslararası sermaye ve nereye kadar kullanıyor?

Uluslararası sermayenin veya finans devlerinin, kısacası Karunlar Ligi'nde oynayanların, ulus devletlerin gizli servisleri kullanabileceğini pek sanmam. Esasen gizli servisler, doğaları gereği ulus-devlet birimleri olarak yapılanmışlardır. Tabii ki hiçbir gizli servis, küresel sermayenin etkisine tamamen kapalı değildir. Küresel Karunlar da bir takım sivil toplum örgütlenmeleri marifetiyle bu servislerin için sızmaya, bir şekilde onları yönlendirmeye çalışabilirler. Ancak her durumda sermayenin zaafı satın almak zorunda olmasıdır bence. İnandırmak zorunda değildir. Ulus-devlet ise inandırmak durumundadır öncelikle. O da satın alabilir ama onun kullandığı insan unsuru satılık değildir. Bu bir ülküye inandırılarak kullanılabilir. Küresel sermaye ne diyecek? Ben dünyanın finans yöntemiyle sulh içinde yaşatılması için, bir dünya vatandaşı olmak için ajan olacağım. Bunu yapabilir mi? Böyle bir şey olmaz. Olmayacağı için sadece satın alma imkânı vardır. Parası sınırsız olduğu için herkesi satın alabilir. Gizli servislerin başını da satın alabilir, uçtaki adamını da... Bu büyük bir potansiyel ve imkândır. O yüzden ulus devlet yapısı itibariyle zayıf olanların yapılarda etkindirler.

Bunu başka bir çalışmada anlatmaya çalışmıştım. Özellikle bir kaç örgüt bu açıdan farklıdır. Mesela MOSSAD 3 bin yıllık bir efsaneye, ülküye inanmaktadır. O sebeple mensupları çok zor satın alınabilirler. Alman gizli servisi de öyle olsa gerektir. İki defa dünya savaşı kaybetmiş ve eski düşmanlarıyla görülecek hesabı olan bir milletin gizli servisidir. Dolayısıyla bu servisin yüksek ülkülere bağlı elemanlar bakımından güçlü ve zengin olması daha makuldür. İngilizlerinki bu kadar güvenilir olmayabilir kendileri için. Çünkü İngiliz insanı refaha ve hükmetmeye doymuştur. Onun için alınacak intikam ve görülmemiş hesap yok gibidir. Onların ajanları bireyci ve bencil davranmaya daha müsait olabilirler. ABD'nin gizli servis personelleri de, özellikle Anglo-Sakson kökenli olmayan unsurlara açıldıktan sonra zaaf göstermeye yatkın olabilirler.

Türkiye ise bu açıdan çok büyük bir potansiyele sahip olabilirdi ama biz bu imkânı iyi değerlendirmiş sayılmayız. Şundan dolayı: Bizim gizli hizmet unsurlarımız, yabancı gizli birimlerle işbirliği adı altında yabancı güçlerin güdüm ve etkisine açık hale getirildiler. Bir bakıma bu tür birimlerimiz, Cl-A şubesi haline getirildiler bir zaman. Bu olurken İngiltere de boş durmadı; o da bizden bir işbirlikçi kanat tedarik etmeyi başardı. Dahası, sucu kanat, bucu kanat oluştu. Kısacası fedakâr görevli bulmak bakımından belki en zengin millet iken yararlanamadık. Gözünü kırpmadan canını feda edebilecek bir toplumun, şehitlik ülküsüne inanan insanların ülkesiyiz. Böyle bir ülkede en zorlu hizmet olan gizli servis hizmetini mutlak sadakatle yürütecek yüksek nitelikli ve satın alınamaz eleman bulmak zor değildir. Yine de bizim gizli unsurlarımız içinden hain devşirmek, küresel oyuncular için çok kolay değildir.

Bizimkilere ve diğer ulus ülküsü kuvvetli olan devletlerin gizli servislerine karşı kullanılan yöntem inan* dırma mıdır?

Evet, daha çok 'Benimle işbirliği yapman ülken için daha hayırlıdır.' diye ikna etme yöntemi uygulanır. Böylece kimi 'Türkiye için en iyi müttefik İngiltere' demeye şartlandırılır, kimi Amerika demeye, kimi Rusya veya Almanya demeye... Bazıları da İsrail için aynı mantığı benimseme noktasına gelir.

Nasıl böyle olur? Olur, zira 'Türkiye'nin kendi başına var olamayacağı' saplantısı, devlet görevlilerimizin çoğuna İsmet Paşa'nın mandacı zihniyeti ile aşılanmıştır. Bunu sökmek çok kolay değildir. Azmedersek, milletimizin özgürlük ve bağımsızlık tutkusu ile çok kısa zamanda bu arızayı yenebiliriz. Fakat bunun için önce muhakkak çok güçlü bir siyasi iradenin oluşması lazımdır.

'Yeşil sermaye' de denilen 'İslamcı sermaye' bu kav ganin neresindedir?

Şimdi Yeşil sermayeden ne anladığımızı konuşmak lazım... Esasında yeşil sermaye büyük bir güç değildir. Küresel ölçekte Karunlar Ligi'yle kıyaslayacak olursak yeşil sermaye denen birikim denizde damla bile değildir. O sebeple 'yeşil sermaye' sadece Türkiye içindeki güç dengeleri açısından sözü edilmeye değer bir

birikim sayılır. Uluslararası bir anlamı olduğuna ihtimal vermem. Aslında 'yeşil sermaye' bahsi Türkiye için bir fitnedir. Başkalarının kullandığı bir fitnedir. Belki de en çok Alman derin iradeleri için elverişli bir fitne atacıdır.

Bilindiği gibi, işçilerin tasarrufunun Türkiye'ye yönelmesi, bu ülkeyi doğal olarak rahatsız etmiştir. Almanya'nın bizimkilere 'Burada kazandığın para burada kalmalı.' demesi kimi şaşırtır? İçimizden bir takım işbirlikçiler de Almanya adına 'yeşil sermaye' teranelerini ayyuka çıkarmış olsalar gerektir.

Türkiye'de 'yeşil sermaye' rahatsızlığı ayrıca şöyle özel bir sebebe de dayanmaktadır: Son 30 yıla kadar bu ülkede, sadece 'Beyaz Türk' denilen kesimler zengin ve seçkin zümreyi oluşturuyordu. Bunlar 'Nasıl olur da dünün çarıklı erbabı, dünün köylüsü gelip kentin en güzel yerlerinde devasa yapılar inşa eder, en mutena semtlere yerleşir, bize özgü nimetleri paylaşır?' diye feveran etmişlerdir. 'Dağdaki çobanla benim oyum nasıl bir olur?' diyen magazin bülbülü de aslında bu feveranın yansımasıdır.

Esasen 'yeşil sermaye' denen birikimlerin dışındaki sermayenin haram katsayısı helalinden çok daha yüksektir. 'Yeşil sermaye'de haram daha azdır. En önemlisi şu ki 'yeşil sermaye' milli bir sermayedir. Buna yönelik İslami', 'Ümmetçi', 'Rabıtacı' ve benzeri karalamalara rağmen böyledir.

11 Eylül'le ve 'El Kaide' ile birlikte 'İslamcı teröristler' tanımlaması yapılmaya başlandı. Bu terimle birlikte İslam'ın içinin boşaltılmaya çalışıldığı iddia edi-
Uyor. Ancak istatistikler, yapılan araştırmalar Kuran'ın 11 Eylül'den sonra en çok satan kitap olduğunu gösteriyor. İnsanların İslam'ı merak etmeye başladığını gösteriyor. 11 Eylül bu noktada para sahiplerinin planlarının tersine mi işledi? Ters mi tepti yapılan planlar?

Kur'an-ı Kerim için 'en çok satan kitap' yerine 'en çok basılan kitap' demek daha doğru olur. Ayrıca 11 Eylül'ü yapanın da Amerika olduğundan şüphem yok. Bu eylem, Amerikan ulus-devlet odaklarının işidir.

Niye? Bu eylem önce Afganistan'a konuşlanmanın baha-nesidir. Arkasından Irak'a konmanın bahanesidir. Bu eylem sayesinde gelişen süreçle birlikte ABD, Çin ile Hindistan'ın tepesine binmiştit. Rusya'nın arka bahçesine komşu olmuştur. Avrupa Birliği'nin de ümüğünü sıkmıştır. Müslümanları terörist duruma indirme boyutu ise 'Küresel Amerikan Barışı' adına oluşturulan senaryoya Haçlı ve Siyonist irade merkezlerinin de parmaklarını sokmasıyla ortaya çıkmış bir yan etki sayılabilir.

11 EylüFün öncelikle Müslümanları terörist durumuna düşürmek için gerçekleştirildiğini düşünmüyorum. Böyle bir amaç 'Küresel Amerikan Barışı' oluşturmak isteyen irade için mantıklı ve yeterince kuşatıcı değildir. Esasen İslam dünyasını düşman olarak algılamak işine gelmez ABD'nin. Fakat İslam dünyasının kendisini düşman olarak algılaması, küresel değil de bölgesel çapta tasarıları için belki işine gelebilir. İran'ın ABD'yi düşman olarak algılaması da öyle... Ayrıca daha sonra şu da görüldü: 11 EylüFde başlayan bu dalganın kendilerine zararları da oldu. Öyle ya; teröristlerle baş etmekte zorlanır görünen bir ABD, dünyaya nasıl nizam verme iddiası güder? Böyle bir ABD, kendi vatandaşları için anlamlı bir güç olamaz. Düşmanını 'uluslararası terör' olarak belirleyen bir ABD, yeterince büyüklük algısı dayatamaz ki. Bundan artık kurtulmak zorundalar. Nitekim Haçlı ve Siyonist irade izin verdiği ölçüde bu süreci aşacaktır. 'İslâm eşittir terör' denklemiyle dünyaya yön veremeyeceğini ABD'nin ulus devlet dinamikleri görmüş olmalıdır.

Küresel Sermaye'nin Çin'e ve İran'a bakışı nedir?

Çin'e nasıl bakacaklar? Bu ülkenin 1.5 rrilyon dolarlık tasarrufları Amerikan hazine kâğıtlanndadır. Bu paranın ne olacağı onları çok yakından ilgilendirmektedir. Bu tasarrufların ABD ekonomisinden kaçmasını istiyorlardır mutlaka. O paraların Amerikan hazine kâğıtlarından çıkması, küresel sermaye havuzuna girmesi demek olabilir. Böyle bir manevrayı geliştirmeye çalıştıklarını sanıyorum. Fakat ABD bu paraya mahkûm! Bir o kadar da Japon parası var Amerika'da. ABD kamu finansmanını buralardan sağlıyor, Uzakdoğu'dan ekonomisini soluklandırıyor. İran'a gelince: Küresel sermaye Amerikan ulus-devletiyle kavga eden bir İran'dan hoşlanabilir. O kadar yani, işine yarıyor olabilir. Amerika'ya zarar veren her şey küresel sermayenin çıkarma görünüyor.

KÜRESEL SERMAYE, ERDOĞAN'I İSTEMİYOR

"Burada beni en çok ilgilendiren, Erdoğan'ın şahsında hazır Türkiye'deki Kürtlerin çok sevdiği hatta Türkiye dışındaki Kürtlerin bile sevdiği, benimsediği bir siyasetçiyi görmektir! Birileri bunu değerlendirmemizi önlemek istiyor..."

Türkiye iç politikasında yaşanan gelişmelerin, bir Tayyip Erdoğan operasyonu olduğunu mu düşünü' yor sunuz?

Hiç kuşkusuz evet! İngiltere'nin ve Küresel Sennaye'nin Erdoğan'ı tasfiye etmeye çalıştığına inanıyorum. Özellikle Türkiye'nin güneyinde Barzani merkezli bir İngiliz etkinliği geliştirmeye çalışan lobi, ülkemizdeki işbirlikçi ya da bağlaşık unsurlarıyla hedefini gerçekleştirmeye gayret etmektedir. Bu arada sapla saman birbirine karışmıştır. Erdoğan'a tasfiyeye yönelik tasarı için, İslamcı diye bilinenler de kullanılabilir, ulusalcılar da... Erdoğan'ın tasfiyesiyle başka bir İslamcı veya Siyasal İslam kökenli figürün öne çıkarılması öngörülmektedir. Operasyon doğrudan Erdoğan'a yöneliktir. Bu operasyonun en temel hedeflerinden bir tanesi Güneydoğu Anadolu olsa gerektir. Bu, Erdoğan'ı Türkiye'nin bütünlüğü adına değerlendirmemizin önlenmesi demektir.

Erdoğan'ın belki bin tane günahını sayabilirsiniz, onun yeterliliğinden de şüphe edebilirsiniz ama Kürt kökenli vatandaşlarımızın büyük bir çoğunluğunun ona yönelik sevgisinin Türkiye için ifade ettiği değeri inkâr edemezsiniz.

Tayyip Erdoğan, güneydoğu için ve Kürtler için ne anlam ifade ediyor? Bölge halkı tarafından sevildiği' ni ve desteklendiğini söylüyoruz çünkü...

Nice zaman sonra, ayrılıkçı olmayan bir parti bölgede rahatça siyaset yapabilmektedir. Orada başka hangi parti siyaset yapabiliyordu? PKK ile iyi ilişkileri olan partiler zinciri dışında hangi parti? MHP mi? Hayır! CHP mi? Hayır! Adalet ve Kalkınma Partisi seçenek oldu bölgede. Terörden daha önemli olan sorun şuydu: Ankara'nın 50 yıllık ihmal ve yanlışları yüzünden bölgede ayrılıkçı hareketi sevimli bulma eğilimi yaygınlaşmaya başlamıştı. Terör tek başına ayrılıkçı bir tehdit olarak çok önemli değildir. Acı verir ama yıkamaz ve bölemez. Terör her ülkenin başını belaya sokabilir, bizimkini de sokmuştur. Fakat silahlı mücadele ile kimse Türkiye'yi bölemez. Terör dalgasını yükseltip azaltan dış güçlerin oyunları, mücadele edilebilir dalaverelerdir. Sıkıntı şuradadır: Yığınla insanın gönül bağlarını Türkiye'den koparması... Maalesef böyle bir sürece sürüklendik. Mesele budur, sorumluluk buradadır. Erdoğan bu insanların gönüllerini Türkiye'ye bağlayan bir araç oldu. Şu anda gördüğümüz kavga, bu hayati aracı yok etmek isteyenler ile önlemek isteyenlerin savaşıdır.

Tayyip Erdoğan hu süreçte giderse ne olur ülkedeki dengeler açısından? Ekonomi ne olur, doların duru-mu ne olur. Yani hu operasyon haşarıyla gerçekleşir' se ne olur?

Şimdi bu operasyon başarıyla sonuçlanırsa Türkiye'nin yeni bir seçenek bulması lazım... Eğer Türkiye'nin bütünlüğüne inanan hasbi bir kadro varsa, birileri varsa bu seçeneği bulmak zorunda. Derin devleti yok Tütkiye'nin. Türkiye'nin akil bir sorumlular heyeti yok.

Bunu kim yapacak o zaman?

Umalım ki milletin vicdanı yeni bir bütünleştirici figür çıkarsın. Allah yüzümüze gülerse Erdoğan gibi bir araç bulabiliriz. Belki daha parlak biri çıkabilir. Fakat ortalarda öyle bir emare görünmüyorken, Türkiye'nin en temel sorununa ilaç olabilecek bir siyasetçiyi tasfiye etmek dalalet veya ihanetten başka bir sıfatla tanımlanamaz.

Bu noktada, 'Erdoğan tasfiye edilirse ekonomi çıkmaza girer' şeklinde bir endişe bana çok önemli gelmiyor. Ekonomimiz zaten kırılgan. Dünyada hiçbir ülkenin iktisadi hayatı parlak gitmiyor şu günlerde. Lanetlik sermaye çevreleri de her zaman yapay bunalımlar üretebilirler. Daha açıkçası, ekonominin sarsılması için Erdoğan'ın tasfiyesi şart değil. Erdoğan kalsa da sıkıntıya girebiliriz. Önemli olan, en hayati konuda, yani Türkiye'nin bütün unsurlarıyla beraber yaşama iradesini pekiştirmek bahsinde Erdoğan'dan yararlanma fırsatını kaçırmaktır. Kürtlerin Erdoğan sevgisi, Türkiye için büyük bir fırsattır. Bunun ötesinde herhangi bir kayıp bana çok hayati görünmüyor.

Bu operasyonun büyüklüğü ne kadar, Türkiye'yi ne kadar etkileyecek?

Ölçüsünü bilemem. Türkiye'nin en sıcak meselesi, ayrılıkçı eğilime kapılan Kürt vatandaşlarımızın artmasıdır. Fakat bu da dâhil bütün sorunlarımızın ve sıkıntılarımızın hal yoluna girebilmesi için olmazsa olmaz şart, Türkiye'nin devlet gibi davranmaya başlamasıdır. Devlet gibi davranmak ise 'son sözü söyleyecek' bir makamın var olmasıdır. Türkiye'de bu yok. Sistem gereği son sözü başbakanın söylemesi lazım ama oraya varamıyoruz. Başka bir makamın da hukuken böyle bir yetkisi yok. 'Son sözü söyleyecek makam' kesin ve açık değilse, orada devletten söz edilemez.

Türkiye devlet olma halinden uzaklaştığı için iç barışını sağlamlaştıtamıyor. Atatürk'ün vefatından sonta gelişen süreçte 'Soğuk Savaş' badiresine girdik ve ABD'nin müttefiki değil, eyaleti olduk. Şimdilerde sırf siyasi irade ile bu darboğazı aşmaya, devlet olmaya, ABD'nin her dediğini yerine ge-titen bir eyalet yönetimi anlayışından kurtulmaya çalışıyoruz. Fakat kolay değil. Ekonominiz kendi ayakları üzerinde duramazken, savunma açısından kendi kendinize yeterliliğiniz söz konusu değilken yeniden devlet olmak, bağımsız davtanmak, çıkarınızın gerektitdiklerini yapabilmek çok zor. Önce bilgi üretimi ile hem ekonominizi, hem de savunma sanayinizi himayeye muhtaç olmaktan çıkatacaksınız ki önünüze bağımsız gözlerle bakabilesiniz... Türkiye Atatürk'ten sonra çok az işini devlet gibi yapabilmiştir. Eğitimini milli bir eğitim haline getirememiştir. Hiçbir alanda milli politikalar geliştirememiştir. Milli Enerji politikamız olmamıştır. Milli Kültüt politikamız olmamıştır Milli imar ve şehirleşme politikamız olmamıştır. Milli tarım politikamız olmamıştır.

Tarım alanındaki yıkım sürecini özetlemek, bütün diğer alanların halini de kestirmeden anlatmaya yeter: O hangi akıldır ki, Türkiye'nin en verimli tarım arazilerinin bulunduğu bölgeleri sanayiye ve imara açılmıştır. Halen bu anlayış değişmiş de değildir. TOKİ bugün bile ovalarda betondan kibrit kutuları inşa etmeyi imarcılık zannetmektedir. Böyle bir tarım kıyımını ancak düşmanlarımız bize yaptırabilirdi ama biz kendi elimizle yaptık. Türkiye beton yığınına dönüş-tütüldü. Dünyanın en yüksek betonlaşma otanı Türkiye'dedir... Amerika'da yollar ve köprüler de dâhil olmak üzere beton kullanımı yüzde 2, Türkiye'de ise yüzde 95'in üzerindedir... Neredeyse tamamı deprem kuşağı üzerinde otutan bir ülkede en elverişsiz inşaat tekniğini tercih edişimizin hesabı daha sorulmaya başlanmamıştı! bile.

Erdoğan'a operasyon konusuna dönecek olursak, bu süreçte Rusya nerede duruyor?

Rusya herhalde, Erdoğan'ı tasfiye etmek isteyen, Küresel Sermaye ile aynı safta değildir. Esasen bu kavga, ABD ile Kü' resel Sermaye arasındadır. Küresel Sermaye'nin derin devleti de bugün İngiliz gizli servisi olsa gerektir. Böyle bir çatışmada Rusya şüphesiz ki; kendisi için daha yararlı olan sonucu ister. Erdoğan'ın tasfiye edilmesi eğer Türkiye'nin zayıf düşmesine yol açacaksa, dünkü Çarlık Moskova'sı kadar memnun olur Putin...

Rusya öncelikle, Türkiye'nin doğal, kültürel ve ekonomik işbirliği alanı olan Türkî Cumhuriyetler üzerinde etkisini geliştirme hevesi taşımayan bir Ankara ister. Esasen Türkiye'nin hem kendi sınırları içinde, hem de doğal iletişim ve işbirliği alanlarında Rusya ile rekabeti zaten kaçınılmazdır. Erdoğan'ın başbakanlığı, Rusya'nın eski sömürü alanlarına yönelik bir açılım ifade ediyorsa, Moskova tasfiye edilmesinden memnun olacaktır. Şu anda, Rusya'yı çok rahatsız edecek bir Türkiye görünmüyor ortalıkta ama Rusya eninde sonunda bazı nüfuz alanlarını Türkiye'ye bırakmak zorunda kaldığını anlayacaktır veya gelecekte istemeyerek de olsa bazı ilgi alanlarını Türkiye'nin nüfuzuna bırakacaktır. Bu şimdilik neyle gidiyor? ABD, Gürcistan'ı Rusya'dan kopardı... Amerika'nın bittiği gün muhtemelen Türkiye'nin Gürcistan'la yakınlığı ve Gütcistan üzerindeki etkinliği Rusya'nınkinden daha ileride olabilir. Ama şu an itibariyle Amerika Birleşik Devletle-ri'nin rakiplerinin Türkiye'deki kavgasından söz ediyoruz. Erdoğan'ın kellesini koparmaya yönelik bu kavgada Rusya'nın birinci derecede, doğrudan etken olduğuna sanmıyorum.

Peki, AK Parti hakkında açdan kapatma davasın' dan sonra parti içinde çözülme meydana geldi mi?

Yani, şu anda gelmedi ama gelebilir. Erdoğan'ın tasfiye edileceğini sanan ve umanlar fırsattan yararlanmaya çalışacaklardır. Bazıları da zaten şimdiden kollan sıvamaya başlamıştır. Fakat bu yanlış bir hesaptır. Ortada görünen veya görünmeyen fırsat kollayıcıların hiçbiri Erdoğan'ın yerini dolduramayacaktır. Kaldı ki, Erdoğan siyaseten yasaklı hale ge-titilse bile, kendi liderliğinde oluşan taban üzerinde etkinliğini sürdürebilir. Kısacası parti kapatılsa bile Erdoğan'ın yerini, Erdoğan'a rağmen dolduracak birisi çıkamaz. Kaldı ki şu dakika itibariyle partinin kapanma ihtimalini en çok yüzde 49 görüyorum. Onun yerine heveslenenlerin boşa kürek çektikleri kanaatindeyim. Fakat bir takım insanların ve bazı grupların hayalleri birmez. Biz, Sevr dayatmasının yaşandığı yıllardan çok farklı bir durumda değiliz aslında. O günleri hatırlayacaksınız, bazı Çerkez kökenli kimseler Rum-Çerkez devleti kurma hevesine bile kapılmışlardır. Hatta İngiltere bunun için bir iki deneye de kalkışmıştı. Böyle hengâmelerde herkes ayrılıkçı bir türkü tutturabilir. Milli Mücadele için Mehmet Akif Konya'ya gittiğinde ona, 'Bize ne Osmanlı'dan, biz Selçukluyuz.' diyenler olmuştu.

Fetret dönemlerinde her kafadan bir ses çıkar. Böyle bir dönemde, Erdoğan yasaklı kılınıp parti kapatılırsa, bir ölçüde çözülme yaşanması şaşırtıcı olmaz. Bu, bitaz da Erdoğan'ın belirleyeceği -daha doğrusu belirleyebileceği demek lazım-emanetçinin kumaşına bağlıdır. Bir ölçüde de daha önce belirlediği adayların, yol arkadaşlarının sadakat derecelerine bağlıdır. Sadık davranmazlarla da kendi düşen ağlamaz; seçip belirlediğiniz yol arkadaşlarınız size vefasızlık ederlerse yapacağınız bir şey yoktur. Seçtiği, belirlediği adaylar ona vefasızlık ederlerse, ayrılıp giderlerse kimde kabahat bulabilirsin.7 Ancak en kötü senaryonun gerçekleşmesi halinde bile fazla bir ayrışma olacağını sanmıyorum. Yeni bir cazibe merkezi oluşturabilecek adaylar görünmüyor ortada.

Bu aşamada dönüp Kürt ayrılıkçı hareketi ile Erdoğan'ı tasfiye amacı güdenlerin bağlantısını araştırtıp sorgulamaya çalışıyorum. Tabii sorgularken herkesten ve her şeyden şüphelenmek gerekiyor. Ancak Erdoğan hariç! Niye? Çünkü ona ceza kesmeye çalışanların namuslu olduğuna inanmıyorum. Niye? Çünkü ateşe atmak gibi bir cezayı onaylamıyorum. Yoksa Erdoğan'la hemşerilik bağım ve sınırlı bir beşeri hukukum var, o kadar! Vaktiyle eleştirdim, yarın da eleştirebilirim ama geçmişte mağdur edildiğine inandığım her seferinde yaptığım gibi, ona yapılan haksızlıkla mücadeleyi ahlaki bir görev biliyorum. Bu yüzden de, şu an ülkemizde ihtimal dâhilinde bulunan en büyük haksızlık Erdoğan'a yapılmak istenendir. Böyle olunca da, bu haksızlığa katkı yapması muhtemel her kim var ise onlara şüphe ile bakarım. Babam da olsa şüphe ile bakarım, Erdoğan'ın öz çemberindekiler de olsa şüphe ile bakarım. Elbette Erdoğan'ın başbakan kalması halinde en küçük bir şahsi çıkarım yok. Aksine belki de şahsi zararım olabilir.

Burada beni en çok ilgilendiren, Erdoğan'ın şahsında hazır Türkiye'deki Kürtlerin çok sevdiği hatta Türkiye dışındaki Kürtlerin bile sevdiği, benimsediği bir siyasetçiyi görmektir! Birileri bunu değerlendirmemizi

önlemek istiyor, Barza-ni'ye oynayanlar özellikle bu iştaha kaptırmışlar kendilerini. Belki iktidar partisi içinde bile böyleleri vardır. Şimdi vitrine bakarsanız, Barzani ile çok iyi ilişkiler geliştirmemizi söyleyen bir bakan görüyorsunuz... Erdoğan'ın kellesini uçurmak isteyenlerin yanında yer almaktır bu... Bilinçli veya bilinçsiz... Bana öyle geliyor ki, bugün İngiltere'nin kucağındaki Barzani ile ilişkileri geliştirmek bölgede Amerika'ya rağmen İngiltere ile iş tutmaya çalışmak demektir. Durum budur. Bir siyasetçi olarak 'Ben İngiltere ile Türkiye'nin işbirliği yapmasının Amerika ile işbirliği yapmasından daba iyi olduğunu düşünüyorum.' diyebilirsiniz. Fakat şahsi kanaatim daha önce de belirttiğim gibi Türkiye'nin İngiltere ile bölgesel işbirliğine girişmesinin doğru olmadığı yönündedir. Çünkü Amerika uzak bir ülkedir, her şeye rağmen ve buralar için bize mahkûmdur. Kaldı ki bizim İngiltere ile görmemiz gereken büyük bir hesap vardır. Bize imparatorluğu kaybettiren İngiltere'dir. Amerika ile henüz savaşmadık. Gerçi PKK militanlarını teçhiz ederek bizimle savaşıyor Amerika ama doğrudan, alenen bir savaş yoktur. İngiltere, bizim düşmanımız değildir ama İngiltere için biz önemli bir düşmanız. Tarih boyunca en önemli düşmanı biz olduk... Bize ettiği kötülüğü belki de kimseye yapamamıştır.

İngiltere'nin Türkiye'de müttefiki var mı şu anda?

Şimdi, tabii ki bu işe, bu sürece ulusalcıların çok büyük bir katkısı var. Yani Türkiye'deki ulusalcı cephe bilerek ya da bilmeyerek bu İngiliz manevrasına alet olmaktadır diye düşünüyorum. Tıpkı bir kısım İslamcıların da alet olduğu gibi. Onların adını veremem ama erbabı kim olduklarını bilir veya tahmin eder. Onlar ya Erdoğan'a duydukları şahsi nefretleri yüzünden yahut siyasi hırs icabı bu operasyona destek ve-riyordur.

Burada, Erdoğan'a karşı olan İslamcıların hareket noktası nedir?

Onları neyin harekete geçirdiğini ana hatları ile işaret ettim. Daha nasıl açayım? Meselâ bazı İslamcı, eski İslamcı veya dükkânlarını İslamcılık pazarında açmış işbirlikçi yorumcular, görünürde Erdoğan'ı içlerine sindirmişlerdir. Görünürde Adalet ve Kalkınma Partisi'nin genel başkanı olarak onu benimsemiş bulunabilirler belki ama gerçekte gö-nüllerindeki isim başkasıdır. Kim midir? Bazılarının belki Abdullah Gül'dür veya Gül idi. Bazılarınınki belki Abdül-latif Şener'dir. Öyle bir çırpıda parti kurup iktidata yürürsen böyle sıkıntılı bir harman kaçınılmaz olabilir. Şimdi bazı Is-lamcılar Erdoğan'sız bir Adalet ve Kalkınma Partisi'ni daha çok tercih edebilirler. Bu ille de doğrudan İngiliz tasatılari' nın parçası oldukları anlamına gelmez ama bir şekilde oraya hizmet edebilir.

Öyle ya da böyle Erdoğan düşmanlığı dönüyor dolaşıyor; Türkiye'nin içerideki ve dışarıdaki Kürtler ile bir kere daha ve kalıcı olarak kalben bütünleşmesini sağlayabilecek bir iradenin önüne geçmek anlamına geliyor. 12 milyar dolarlık yatırımla buraya gidecekti Erdoğan! Çok şey değişecekti tabii... Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanlığı'nı iktidar partisinin aldığını düşünün. Psikolojik anlamda bu, dış destekli ayrılıkçı hareketin belini bükecek hamlelerin başlangıcı olabilecekti. Tamam, Türkiye istemedikten sonra kimse bu ülkeyi bölemez! Benim böyle bir kaygım yok ama üç beş milyon civarında bir insanın sizin devletinizden soğuması, o insanların çocuklarının tetör aracı olarak yabancı servislerin emrinde sürekli kullanılabilir hale gelmesi demektir. Bunu anlatmaya çalışıyorum. Bu, sürekli kanayan yara demektir. Aslında bu açıdan bakınca Erdoğan'ı imha etme tasarısına Amerika'nın bile destek verebileceğini görebiliriz.

ABD niye ister Erdoğan'ın gitmesini?

Güneydoğu'nun bu kadar kaşmamaz hale gelmesi ABD'nin işine gelmeyebilir! Her ne kadar Ortadoğu'da İngiltere ile rekabet ediyorsa da, şu anki Ortadoğu İngiliz senar-yosudur, İngiliz haritasıdır. Amerika, kendi haritasını yapmaya çalışıyor. 1945'ten itibaren İngiltere buradan kovulmuş

durumda. Yeniden buradaki stratejik pastadan pay kapmaya ve bölgede muhakkak kalıcı etkinlik sergilemeye çalışıyor. Sadece Ortadoğu değil, Körfez civarından başlamak kaydıyla Kafkasya ve Karadeniz için de geçerli İngiltere'nin iştahı... Yani o meşhur 'Brzezinsky Haritası'nda ABD'nin hâkimiyeti kurmasına engel olmaya çalışmaktadır İngiltere. Hani şu Hazar'ın batısından başlayıp Türkiye'nin ortasından geçip Basra Körfezi'nden dolanan dikdörtgen var ya o... Avrasya bölgesi haritasına baktığımızda hafif sağa yatık bir dikdörtgen. Bu haritanın dünyayı yönetmede hakikaten hayati bir bölge olduğu bilinmektedir. O sebeple buralarda mutlak Amerikan hâkimiyeti, İngiltere'yi küresel oyuncu olmaktan büsbütün uzaklaştırabilecektir.

Sanki bu mücadele Fransa ile İngiltere arasında 1915-1916 yılları arasında yaşanan oyuna benziyor. O zaman bir ara Irak'ı ve Musul'u Fransa'ya bırakacakmış gibi görünen İngiltere, ona karşılık Suriye'yi Türkiye'ye vermeyi öneriyordu. Osmanlı'yı paylaşmada sürdürülen kavga hala devam ediyor. Osmanlı paylaşılamadı çünkü. Osmanlı yok edilebilmiş değil.

Onlar, şeytanın emrinde oldukları için herhangi bir ideoloji ya da ülkü etrafında birleşemeyeceklerdir. islam'a düşmanlıkları kaçınılmazdır, şeytan böyle istediği için. Islami olan şeye düşmanlıkları kaçınılmazdır. Geçici ittifaklar yapabilirler ama bu topraklara yönelik hırsları, onları sürekli birbirleriyle çekişme halinde tutacaktır! Tek birleşebilecekleri nokta Müslümanlara, İslam'a düşman olmaktır. İslam'a düşman olmaları

onların zaman zaman bir takım işlerde Müslümanlarla işbirliği yapmalarına, Müslümanların da onların büyük bir kesimiyle işbirliği yapmalarına elbette engel değildir. Değişmeyen kural bu düşmanlığın sürdürüleceğidir. Bu, şeytanla Allah arasındaki davadır; daha doğrusu şeytanın Allah'ın senaryosuna açtığı savaş meselesinden ibarettir.
Peki devam eden bu kavgada taraflar halkın Tayyip Erdoğan'a olan sevgisinin, sempatisinin bittiğini mi düşünüyorlar?
Erdoğan'a yönelik sevgi, dolayısıyla Erdoğan'ın gücü bitmedi. Tabii bitirilebilir diye düşünüyorlar. Nasıl düşünüyorlar? 'Erdoğan yasaklanır da davalarla, dosyalarla halkın gözünden düşürülürse, kadrosuna ve tabanına hükmedemez, o zaman da istediğimiz adamı getirebiliriz.' diye düşünüyorlardır. Getirecekleri adam Erdoğan'ın doldurduğu yeri doldurabilecek, onun halkta bıraktığı etkiyi bırakabilecek mi? O ayrı mesele ama bir düşmanla mücadele ederken 'Bu rakibi ben çok güçlü görüyorum öyleyse teslim olayım.' der miyiz? Erdoğan'ın yerine heveslenenler de hesap kitap yapmaktan vazgeçmezler. Bir de ona düşmanlık edenlerin gücünü abartırlarsa, heveslerine sınır koymazlar... Bir kere göz koymuşlarsa gücünü bölmeye, etrafını dağıtmaya, has kadro çemberini daraltmaya çalışırlar.

YARGI, KAZAN KALDIRIYOR

"Bu ülkede Yassıada Mahkemeleri diye hir sabıka vardır. Bu sabıka benim sabıkam değil, bizim yar-gı adamlarımızın sabıkasıdır. Yassıada yargıç ve savcıları ile aynı anlayışta olanların hukuktan bahsetmeleri, dünyanın an büyük hukuk kepazeliğidir..."

İçerde bir kalkışma var mı peki ya da içerdeki muha-liflerin Erdoğan'ı yerinden etme gücü var mıdır?
Şüphesiz ki; Erdoğan'ı rasfiye oyunu sadece dış güçlerin çekişmesinden ibaret değildir. İşin bir boyutunu da iç siyasi rekabet oluşturmaktadır. Ancak, dış operasyon olmasaydı iktidar partisi içindeki ve etrafındaki siyasi rekabet Erdoğan'ın koltuğunu değil, kılını yerinden oynatamazdı.
Türkiye o kadar basit bir ülke mi?
Belki de Türkiye basit bir ülke olmaktan çıkmaya çalıştığı için, çevresinde kendi başına kendi oyununu oynamayı denemeye başladığı için bu badireye sürükleniyor. Nasıl yapmaya kalkıyor bunu?
Güneydoğu bölgesinde vatandaşı devletle bütünleştirecek, vatandaşla devlet arasındaki mesafeyi kaldıracak bir hamle yapmaya hazırlanıyor Erdoğan. Böyle bir niyet, böyle bir girişim İngiltere'yi, Amerika'yı, Almanya'yı, Fransa'yı, hatta Rusya'yı rahatsız ediyor olabilir. Onlar bir şekilde buradan kendilerine düşecek olan stratejik çıkarımın peşinde olacaklardır. Şimdi Amerika, İngiltere ile çekişmesine ve Barza-ni'yi belki de isteyerek ona kaptırmasına rağmen, Erdoğan'ı

tasfiyeye yönelik operasyondan da memnun bulunabilir. ABD, 'Kuzey Irak'ta Barzani ingiltere ile güçleniyor, ben bu durumu sonradan dengelerim. Dolayısıyla Erdoğan'ın yerine benim işime yarayabilecek birini getirecek sürece seyirci kalabilirim.' diye düşünebilir. 'Hele Erdoğan bir tasfiye edilsin' diyebilir.

Kuzey Irak'ta nasıl bir denge sağlayacak Amerika?
Birçok yöntem kullanabilir. Barzani'yi çaresiz bırakabilir. Kuzey Irak'ta tasarladığı yapıyı oluşturmak için her yerde giriştiği gibi yapboz oynayabilir. Belki, Erdoğan'ın tasfiye edilmesinden sonra, bu dengeyi lehine çevirmekte daha rahat hareket edebileceğini varsayıyordur. Erdoğan ile Türk Silahlı Kuvvetleri'nin son zamanlarda uyumlu çalışması ABD'nin çok da hoşlanabileceği bir durum değildir. Türkiye, dışarıya karşı bütün kurumlarıyla, özellikle siyasi ve askeri kanadıyla tek ağızdan konuşabildiği sürece dış manevralara dayanıklı olur. Bunun örneğini İran bahsinde görüyoruz. Türkiye, ABD'nin İran ile ilgili tutumuna iştirak etmiyor. Suriye ile de ABD'nin pek sıcak bakmadığı ilişkiler geliştiriyor. Hatta, İsrail ile Suriye arasında barış sağlamaya yönelik Ankara etkinliği ABD'ye 'Sen benim yapamadığımı veya yapmak istemediğimizi gerçekleştirmeye mi kalkıyorsun?' dedirtebilir.
Amerika daha sonraki bir sürece mi erteliyor rövanşı?
İlle de bir rövanş hesabı yapmak zorunda değil. Büyük güçlerin manevraları bitmez. Şartların gerektirdiği esnekliği her zaman sergileyebilirler. Tabii ki şunu söylemiyorum: ABD mutlaka Erdoğan'ın tasfiye edilmesinden yana tavır koyacaktır Hayır, sadece bunun da ihtimal dâhilinde olduğunu söylüyorum.
Esasen 1910'lu yıllarda, başta İngiltere olmak üzere emperyalist güçlerin Karadeniz'de oynadığı oyunlara, Kafkasya için giriştiği düzeneklere baktığımız zaman yöntemlerin pek değişmediğini görürüz. O zaman da

küresel güçler manevralar geliştiriyor, biz sadece savunmaya çalışıyor veya hiçbir şey ya-pamıyorduk. Şimdi de durum farklı değildir. Biz o zamanki gibi yine birbirimizi yiyip bitiriyoruz! Komutanlar birbirleriyle yarışa girdiği için 93 Harbi'nde perişan olduğumuzu unutabilir miyiz? Balkan Savaşı'nı nasıl kaybettiğimizi hatırlamadan edebilir miyiz? Savaşı yönetenler birbirlerine düştükleri için! Bugün de siyasi komutanlar, siyasi aşiretler, partiler, güç odakları birbirine düştükleri için küresel güçler güle oynaya manevra geliştirip uygulamaya koyabiliyorlar. Allah milletimizi bit ölçüde şöyle sakındırıyor: Küresel güçler birbirleriyle anlaşamayıp çekişmeye başladıkları yerde bize yapacakları kötülüklerin sınırına geliniyor.

Çerkez mafyası neresindedir bu isin?

Çerkez mafyası deyimini ben kullanmam. Çerkez lobisi dememiz gerekir. Devletin çeşitli kademelerinde birbirleriyle sıkı dayanışma içinde bulunan böyle bir hizip var. Abdüllatif Şener bunlarla ilişkili görünüyor. Cemil Çiçek de Çerkez kökenlidir ama onun doğrudan böyle bir lobi adamı olduğu kanaatinde değilim. Her zaman muteber bir devlet adamıdır. ANAP'ta vardır, Milli Görüş'ün belli bir aşamasından sonra orada vardır, Fazilet Partisi'nde vardır, Adalet ve Kalkınma Partisi'nde vardır ve yine yasaklı olmayacaktır. Sanıyorum Çerkez lobisinin etkinliği Cemil Çiçek'in Erdoğan'a vefasızlık yapmasına kadar varamayacaktır.

Bugün ayrıca çeşitli mahfillerde etkin bir Gürcü dinamiği de vardır. Şöyle bir bakarsanız Gürcü dayanışmasının çok başarılı olduğunu görürsünüz. Düşününüz, ülkemizde toplasanız iki yüz bin Gürcü bile yoktur. Fakat şu an iki yüz bin Gürcü vatandaşımız beş, altı bakanla temsil edilmektedir. İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı da Gürcü'dür. Orada da parlak bir Gürcü dayanışması vardır. Bu nasıl oldu? Birbirlerini kol-layarak, destekleyerek, kenetlenerek başardılar. İki yüz bin Gürcü varsa bu 70 milyon içinde yüzde yarım bile etmiyor. Buna karşılık hükümette neredeyse yüzde yirmilik bir oran hakkaniyete uygun mu? Bu adil bir durum mu? Bu sadece tesadüf mü? Asla ırkçı değilim ama başkaları niye ırkçılık yapsın? Hayır, yapmıyorlar da sadece çok daha yetenekli oldukları için mi böyle yüksek bir oranla önemli mevkilere gelebiliyorlar. Öyle inanan öyle inansın.

Türkiye'de Türkmenler hariç hemen herkes mikrobik milliyetçilik yapıyor maalesef. Mikro milliyetçilik veya mikrobik milliyetçilik, aynı şey! Herkes yapıyor. Peki, Oğuz kökenliler, Türkmenler? Onlar yapmıyorlar. Tarihlerinde de, genlerinde de yok çünkü.

Çerkez lobisi Abdüllatif Şener'i bir yerlere getirebilir mi peki?

Bu son gerilimle ilgili olarak Çerkez lobisinin bir ağırlığı var ama ne kadar? Kiminle birlikte? Katmaşadan bir lider çıkararak başbakanlığa taşımaları mümkün olabilir mi? Bu Abdüllatif Şener ettafında gerçekleşebilir mi?

Şahsen Şener'in liderlik vasfı olduğuna ihtimal vermiyorum. Kendi seçim bölgesi olan Sivas'ta parti teşkilâtına bile hâkim olamayan, Erdoğan tarafından Sivas'ta bile ezici bir siyasi yenilgiye uğratılan kişi ile arpa boyu yol alınmaz.

Zorlama ile bir şeyler yapılabilir ama uzun boylu bir mesafe alınamaz. Yine de onu hiç ummadığımız çevreler parlatmaya çalışacaklardır. Bu ülkede kendisini 'Türk' olarak tanımlamayanlara her yerden destek gelir. 'Türk' deyimini etnik bir kavram olarak kullanmıyorum. Kültür kimliği olarak değerlendirdiğim için, Türk kelimesini hepimizi içine alan vatandaşlık adı kabul ediyorum. Yine bunun için, bilinen geçmişinden günümüze kadar Türkçe'nin şu veya bu ağzından başka bir dili konuşmuşluğu olmayan vatandaşlarımızı Oğuz, Tütkmen, Kıpçak gibi kelimelerle ifade ediyorum.

Ülkemizde etnik anlamda da Türk kökenli olanların dışında hemen herkesin oradan buradan hamileri bulunur. Türkiye'de işi zor olanlar, etnik köken itibariyle de Türk olanlardır. Merhum Alparslan Türkeş'in söylediği bir sözü hatırlatmak istiyorum burada: 1960 ihtilalinde üç adam asıldı, üçü de Türk'tür, üçü de Müslüman'dır, üçü de mason değildir... İşin özeti bundan ibarettir. Erdoğan etnik olarak da Türk'tür, Erdoğan samimi bir Müslüman'dır ve Erdoğan mason değildir. Fakat bu sefer, Menderes, Zorlu ve Polatkan'a yapılanlar Erdoğan'a inşallah yapılamayacaktır. Mikrobik milliyetçiliğin altın çağı geçmiş olmalıdır artık.

iktidar partisiyle ilgili yeni bir süreç gelişiyor mu-hakkak ama bunun sonucuna nasd gelinir?

Bu süteçte Şener, kanaatimce erken heves sergileyerek zaten çok düşük olan sivrilme ihtimalini büsbütün azaltmıştır. Şener malum, Adalet ve Kalkınma Partisi'nin üyesi zaten. Partinin doğal lider adaylarından birisi... Fakat Erdoğan tasfiye edilse bile bu pastadan ona karın doyuracak bir pay kalmaz. Belki akçeli işler bakımından sıkıntısız olduğu yolundaki izlenim bir parça işe yarayabilir. Tabii Şener'in 'akçeli işler bakımından sıkıntısız' sayılması da ancak, Adalet ve Kalkınma Partisi'nin ileri gelenleri hakkında patlatılacak uydurma veya gerçek bir takım yolsuzluk dosyaları eşliğinde bir değer kazanabilir. Fakat o da yetmez.

Peki, Çerkezlerin Rusya ile ilişkisi nedir?

Her Çerkez için gelmiş geçmiş en büyük düşman Rusya'dır, başka ne olabilir? Kafkasya'da başka etnik kökenden insanlarla beraber Çerkez kökenli değişik boylardan milyonluk kitleyi yurtsuz bırakan Rusya değil mi?

Herhalde bir Çerkez için en temel ülkü, anayurt bildikleri Kafkasya'yı Ruslardan tamamen temizlemektir. Bakınız Çerkezler, Ermenileri, Gürcüleri ve çeşitli boylardan Türkleri Kafkasya coğrafyasının doğal sakinleri sayarlar ama Rusları hâlâ hazmedebilmiş değillerdir. Çerkez kökenli Türkiye vatandaşlarının tarih bilincine sahip olanları muhakkak ki Rusya ile büyük bir hesaplaşmayı hayal edebilirler. En azından Rusya'nın özür dilemesini ve bütün Çerkez halklarına maddi ve manevi bedeller ödemesini isterler. Bunda da çok haklıdırlar, herhalde Türkiye'deki her kökenden vatandaşımız da onlarla beraberdir. Kafkasya onların anavatanlarıdır. Bu yüzden Rusya'dan bir vatan alacakları vardır. Ruslar Çerkez boylarını mahvetmiştir, soykırım uygulamıştır ve sürgüne yollamıştır, göç etmek zorunda bırakmıştır. O insanların asli vatanları orasıdır ve oraya yönelik hissi bağları sürmektedir. Oraya yönelik çalışma da yapmaktadırlar ama bu arada Türkiye'den vazgeçip oraya göçecek de değillerdir, göçenler oldu tek tük... Zamanla yine olabilir ama Türkiye'yi vatan edinenleri çoktur. Kendilerini Türkiye için milli unsur olarak görenleri de görmeyenlerden çoktur.

Bir Çerkezi, Kürtçü vatandaşlarda gördüğümüz taleplerle ortaya çıkarken görmeyiz, göreceğimiz de yoktur. Bu; Gürcü, Boşnak, Arnavut vatandaşlarımız için de böyledir. Hepsi de milli birliğimizin sağlam birer parçasıdır. Fakat siyasi ve ideolojik heyecanlarla birlikte küresel oyuncuların sinsice kaşımaları sayesinde, bir kısım farklı kökenden gelme Türkiye vatandaşları; etnik dayanışma, hatta ırkçı şartlanma boyutunda mikrobik milliyetçilik dalgasına kapılabilmektedirler. Bu dalgalar muhakkak derinlerinde küresel oyuncu manevrası içeren esintilerden doğmaktadır. Bir gün bu ülkede Türkiye'nin çoğunluğunu teşkil eden Oğuz kökenlilerin bir kısmı da mikrobik milliyetçilik peşine düşerse, bir Oğuz vatandaş olarak onların da arkasında küresel oyuncuların parmaklarını ararım.

Türkiye'de kimse suculuk, buculuk yapmamalıdır. Yeter artık; kamu yönetiminde ehliyeti, bilgiyi, beceriyi ön plana çıkaran bir yapı kurabilmeliyiz ki, her kökenden insan kendisini gerçekten ülkenin birinci sınıf vatandaşı hissedebilsin! Klasik kabileci dayanışmayı bitirmemiz gerekiyor. Bunu etnik anlamda bir unsuru öne çıkarabilme kastıyla söylüyor değilim! Bir millet olmak için herkesin aynı kökenden gelmesini dayatan hiçbir hakiki sebep yoktur. 'ınilliyetçilik/Milliyetsiz-lik' isimli çalışmamda da vurguladığım gibi bu milletin Rum, Ermeni unsurları da vardır. Onlar da Türk Milletinin birer parçasıdırlar. Türkiye Cumhuriyeti'nin vatandaşı olan herkes bu milletin unsurudur. Aynı zamanda başka bir milletin de dilini konuşuyor olması, meselâ bir Rum vatandaşımızın Yunanistan'da konuşulan dili konuşması, bir Ermeni vatandaşımızın Ermenistan'da konuşulan dili konuşması, bir Arnavut vatandaşımızın Arnavutluk'ta konuşulan dili konuşması, oralardaki çoğunluk ile aynı etnik kökenden gelmesi, milletimizin parçaları olmasına engel değildir. Böyle bir millet tanımı ABD için geçerli oluyor da, bizim için niye olmuyor?

Biz milleti etnik temel üzerinden, dini temel üzerinden tanımlıyor değiliz. Bu açıdan kendisini etnik olarak da Türk hisseden kişinin, ne Kürt'le, ne Arnavut'la ne de bir başkasıyla sorunu yoktur. Bu yüzden de, kendisini etnik olarak da Türk hisseden kişinin Türkçülük, Türkrnencilik, Oğuzculuk

yapması kendi ecdadını inkâr olur. Ahmet Turan Alkan hocanın söylediği gibi, 'Türk kelimesi bizim uluslararası dolaşımdaki adımız' olur. Yine Erkan Mumcu'nun dediği gibi 'Türk bir rolün adı' olur. Aslında batının yüzyıllar boyunca kendisine seçtiği biricik düşmanın adı, belirlediği en temel 'öteki'nin ismi Türk'tür. Siz milliyetçi muhafazakâr kökenden gelen hir yazar olarak Erdoğan'ı destekliyor musunuz veya neden destekliyorsunuz?

Önce şunu söyleyeyim: Benim 'ınilliyetçi muhafazakâr' tabiri ile tanımlanmaya bir itirazım yok ama bunu yetetli bulmam. Ben kendi anladığım milliyetçiliği açmaya çalışıyoıum zaten. Bu, her 'ınilliyetçiyim' diyeninki ile bir değil. Her muhafazakâr ile de aynı değilim. Kendimi ideolojik veya siyasi bir kalıbın içine sokamam. Benim kendime seçtiğim tarif, 'derviş adayı' olur. Bunun dışında hiçbir kalıba sığmak ve sığdırılmak istemem. İnsanım, Türk'üm ve Müslüman'ım, o kadar. O itibarla Erdoğan'ı destelemek veya eleştirmek durumunda kaldığım demlerin şu veya bu sıfatla ilgisi yoktut. Ne yazık ki Erdoğan bile benimle ilgili beylik 'ınilliyetçi' tanımına itibar ederek, kendisini eleştirdiğim zamanlar MHP'lilik adına yaptığımı sanmıştır.

Erdoğan'ı eleştirdiğim dönemlerde, onun siyasi çizgisine tercih edebileceğim ve gönül rahatlığı ile benimseyebilecek herhangi bir eğilimin içine sığıyor değildim. Bir eğilim adına eleştirmedim. Özelleştitmeye karşıyım ve eleştirmişimdir. Fakat özelleştitmeye karşıyım diye 'ulusalcı' mıyım? Biri bana bugün 'ulusalcı' dese hakaret sayanm. Yine yabancı sermayenin bankalarımızı teker teker yutmasına karşıyım diye MHP lideri Bahçeli'nin anladığı tütden bir 'ınilliyetçi' miyim? Hayır!

Erdoğan'ı desteklemeye gelince: Benim yaklaşımım, 'desteklemek' ile doğru ifade edilemez. Ben ona yapılan haksız saldırılara karşı çıkıyorum. Eleştirdiğim zamanlar da karşı çıkıyordum.

Bunun adını doğru koyalım: Erdoğan'ı desteklemek başka bir duruştur. Benimki şu anda, ihtiyacı olsun olmasın, onu zalimlere karşı savunmaktır.

Bu desteklediğiniz anlamına gelmez mi aynı zamanda?

Desteklediğim bir tek nokta var: Daha önce de pek çok vesileyle dile getitdiğim gibi Erdoğan, Kürtçü fitne karşısında Türkiye için en büyük fırsat ve imkân niteliği taşımaktadır. Ülkenin en temel meselesine ilaç olabilecek böyle bit siyasetçiyi bu alanda gözü kapalı desteklerim. Ha, buna milliyetçilik mi dersiniz? İtiraz etmem!

Şu süreçten sonra böyle bir imkân olmaya devam ederse destek kelimesiyle ifade edilebilecek bir tavrı sürdürürüm. Fakat bu artık onun hakkında objektif davranmayacağını ve hiç eleştirmeyeceğim anlamına da gelmeyecektir.

Şu son operasyon karşısındaki tavrım ise sadece haksızlığa isyandır.

Kuraldışı yollarla bir siyasi oyuncunun sahadan atılmasına tahammülüm yok! İşin özü budur, bugün itibariyle. Bu neye benziyor?

Futbol maçında olduğumuzu düşünelim: Bir takımın kaptanı bazı yanlışlar yapıyor. Kendi takımı aleyhine yanlışlar yapıyor, zarar veriyor, oyunun seyir zevkini yükseltemiyor, belki düşürüyor bile... Hatta rakibe sarı kart gerektirecek hareketler bile yapıyor... Şimdi bu kaptan yanlış işler yapıyor diye iki tane jandarma, iki polis veya iki gizli servis elemanı gelip sahaya girse ve onu oyundan atsa ne olur?

Hakem varken dışarıdan birileri sahaya giriyor ve 'kuralları ben koyarım' diyerek kaptanı dışarı atıyor!

Erdoğan'a yapılmak istenen budur! Bu caiz görülemez, bu davranış anlayışla karşılanamaz. Hukuk ülkesinde 'şeriatın kestiği parmak acımaz' denerek sahte hukukla infaz yapılamaz! Siyasi partileri kapatmanın bu kadar basit sebeplerle gerçekleşmesi Türkiye için 'Efendim mevzuat böyle' diyerek geçiştirilecek bir rezalet değildir. 'Kanun kanundur' diyerek oyunun kuralları arasında bulunmayan yaptırımlat icat etmeye kimsenin hakkı yoktut. Hele bir de bunları oyunun kuralları arasında varmış gibi göstermek yalancılıktır!

'Efendim savcı görevini yaptı' deyip susalım.

Buna inanmıyotsam, böyle bir çabanın hukuki bir davranış olduğuna inanamıyorsam nasıl susabilirim? Bedeli ne olursa olsun susamam!

Keşke yargı adamları hukuka saygılı olabilselerdi.

Aksine çeşitli yargı kurumlarının defalarca hukuku suisti-mal ettiklerini gözledik. Bu ülkede Yassıada Mahkemeleri diye bir sabıka vardır. Bu sabıka benim sabıkam değil, bizim yargı adamlarımızın sabıkasıdır. Yassıada yargıç ve savcıları ile aynı anlayışta olanlann hukuktan bahsetmekti, dünyanın an büyük hukuk kepazeliğidir.

Hiç değilse buna hukuk demeyelim.

Erdoğan'ı tasfiye operasyonuna hukuki süreç gözüyle bakılmasını istemek yeterince gerçekçi bir talep midir peki?

Başka ülkelerde de elerin birimler iktidar değişiklikleri yapabiliyorlar. Fakat kılıfına uydurarak, hakemi yani halkı etkileyerek onun eliyle yaptırıyorlar.

Bizde derin ve derinci geçinenlerin işi bu kadar kabaca yapmaya kalkışmaları asap bozucu! Eğer beğenmediğiniz bir yetkiliyi bir yerlerden göndermek istiyorsanız bu, halkı aşağılayarak yapılmaz! Küfrederek yapılmaz, hukuka söverek yapılmaz. Yaşadığımız budur. Böyle bir sahteciliğe tahammülüm yok! Öfkem, Kürtçü fitne için Erdoğan'ı ilaç gibi algılamaktan ve yok edilmesine içerlemekten kaynaklanıyor değil!

Peki, siz Erdoğan'ın Güneydoğu'daki küskünlüğü ve kırgınlığı daha doğrusu yaraları iyileştirecek ve kopma durumundaki vatandaşlan yeniden ülkelerine bağlayacak bir lider olduğunu düşünmüyor muydunuz? Tepkiniz bunun için değil mi?

Bir Erdoğan gider, bir başkasını buluruz belki... Milletin hayatında bir şahıs her şey demek olamaz. Ne kadar önemli olursa olsun, ne kadar büyük olursa olsun, Atatürk bile milletten büyük değildir. Kimse milletten büyük değildir. Vazgeçilemeyecek büyük yoktur, nitekim fani olmayan da yoktur. Dünya durdukça durmasını istediğimiz bir millet ve devletten söz ediyorsak, kurduğumuz oyun düzeneğini rezil etmeye hakkımız yoktur! Neymiş efendim laiklik öyle halka sorulacak bir şey değilmiş!

Yüzde 47 şunu mu söylüyor: 'Erdoğan'ı seçtik ki laikliği yıksın!'

Böyle olmadığına göre 'laiklik halka sorulmaz' lafı ne demeye gelir?!

Bunları, parti kapatmayı imkânsız derecede zorlaştırmak gerektiğine inanan biri olarak söylüyorum! DTP için de aynı şekilde düşünüyorum.

Demokrasi ve hukuk devletinin bir gereği olarak mı partilerin kapatılmasına karşı çıkıyorsunuz? Çünkü özellikle Avrupa ülkelerinde, etnik siyaset yapan ırkçı partiler bile kapatılmıyor, sadece İspanya'daki Batasuna gibi, şiddeti bir yön-tem olarak benimsemiş partilere kapatma geliyor...

Evet, belgelense ki, DTP doğrudan PKK'nın kardeşidir, teröristtir, buna rağmen Meclis'te kalmasını isterim. Niye isterim? Çünkü hayat böyle bir süreçtir! Düşmanınla, hasmınla, koynuna girmiş yabancı uşağıyla, suçluyla ve başka bin türlü muzır unsurla pazarlık etmek herkesin kaderinde olabilir. En büyük devletler, en güçlü zamanlarında en basit suçlularla pazarlık durumunda kalabilmiştir. Çünkü suçlu şantaj yapar, canını yakmakla tehdit eder. Sen kendi canını değil, milletin canını korumak için suçluyla pazarlığa girersin. Bu mantıkla derim ki:

Tamam, DTP PKK'nın hamisi hatta PKK'nın yan kuruluşu bile olsa Meclis'te kalsın! Benimle konuşacak bir adamı karşımda bulunsun! Hiç değilse doğrudan doğruya silahlı militanla, dağdaki eşkıyayla konuşacağıma, bütün cesareti o silahlı çetenin ürettiği kahpece tehditten kaynaklanıyor da olsa Meclis'teki kravatlı temsilcisi ile konuşayım. Öyle olsun ki doğrudan teröristle pazarlık etmiş görünmeyeyim.

Böyle baktığım için parti kapatmanın imkânsız denecek kadar zor olması gerektiğine inanıyorum. Parti kapatmak suçun şahsiliğini ihlal ettiği için böyle düşünüyorum. Ayrıca Türkiye'nin hukuk devleti olma beklentilerini boşa çıkardığı için itiraz ediyorum.

Bu durum, bir muhalefet partisinin propaganda veya eleştiri cümlelerinden farksız bir metne hukukidir diyerek kutsallık, hukuka karşı yapılabilecek en büyük kötülüktür! Böyle bir davranış, bir tür kazan kaldırmadır.

Siz AK Parti hakkında açılan kapatma davasını yargının kazan kaldırması olarak mı yorumluyorsunuz?

Yeniçeri'den bu yana askerin kazan kaldırmasından usandık, şimdi de yargı kazan kaldırıyor.

Erdoğan'a yapılmak istenen, post-modern yeniçeri operasyonudur.

'Başörtüsüyle üniversiteletde okuyabilmeyi istemek anayasadaki laikliği ihlal etmek sayılır' demek bir hukuk, ahlak ve namus cinayetidir.

Tayyip Erdoğan neyi başardı, muhataplarında bu anlamda bir endişe ve bir antipati oluşturmak için?

Erdoğan iki şeyi başarmıştır:

1) Devletle halk arasındaki mesafeyi kapatmak bakımından önemli bir işlev yürütüyordu. Çünkü sıradan vatandaş ile benzerlikleri olan, seçkin ve seçkinci gibi durmayan bir adam, halktan biri gibi. Bakınız Abdullah Gül pek böyle görünmez. Oysa Gül'ün babası, aynen Erdoğan'ın merhum pederi gibi bizatihi halktır. Annesi keza öyledir. Fakat Gül pek halktan biri gibi durmaz. Niye? Yüzüne, tavrına, duruşuna, yapısına baktığınız zaman içinizden 'Bu zat Türkiye'deki seçkinlerin dindar türevi' dersiniz. Erdoğan ise sade vatandaşla özdeşleşmiş bir görüntü verebiliyor. Bunu özellikle yapıyor değil, doğası öyle. Bu veçhesi sayesinde halk ile devlet arasındaki mesafeyi kapatıcı bir siyaset erkânı...

2) Hep tekrarladığım gibi Kürtçü fitneyi çözmeye yönelik önemli umut ışığı yansıtabiliyor. Oysa ta baştan beri bütün iktidarlar bu fitne karşısında yetersiz kaldılar, yanlışlar yaptılar. 'Kürt meselesi' demek suretiyle başlarda Erdoğan da bu hatalar zincirine katılmıştı. Çünkü 'Kürt meselesi' dediğiniz zaman 'Kürtçü mesele' olmaktan çıkarıyorsunuz işi... Oysa her şeyden önce mesele 'Kürtçü mesele' olmak bakımından özeldir. Şimdi bütün kesimler meselenin yapay yanlarını daha iyi görebiliyor. Erdoğan da görüyor. Her kesim bu konudaki hatalarından dersler çıkarmıştır bit ölçüde. Şimdi Allah bu hatalardan sıyrılıp hayra yürüme fırsatı veriyor bize. Kürtler atasında Erdoğan'a yönelik bir sevgi yaratan Allah'tır. Yoksa Erdoğan bunun için çok özel bir şey yapmış değildir. 'ınadem öyle oldu, Kürtler Erdoğan'ı sevdi, hadi bundan yararlanalım, bu her şeye değer' diyorum.

Peki, Tayyip Erdoğan reform niteliğinde birilerini rahatsız edebilecek önemli değişiklikler yapmış mıdır?

Reform iddiasıyla yapılanları çok önemsiyor değilim. Erdoğan'la birlikte ilk defa tamamen yerli bir zenginler zümresi gelişme yoluna girdi. Başka bir ifade ile daha önceki bütün sağ iktidarlar zamanında kamunun desteğiyle sağlanan imkânlar genellikle 'Beyaz Tütk' denen çevrenin tekelindeydi. Şimdi 'Beyaz Türk' olmayanlar da Türkiye'nin imkânlarından yararlanabiliyorlar. Tabii bu bazı çevrelerde ciddi bir rahatsızlık meydana getirmiştir.

CUMHURİYET MİTİNGLERİNİN ARKASINDA KİM VAR?

"Cumhuriyet mitingleri için büyük kalabalıkları harekete geçiren paranın yerli bir kaynak olduğuna inanmıyorum. Belki içeriden de bir mik' tar katkı sağlanmıştır ama tasarı küresel bir oyun-cunun senaryosu olsa gerektir..."

Küresel sermaye ve onun yandaşları bazı ülkelerde renkli devrimler yapıyorlar, Bunları da Soros gibi insanlar finanse ediyor. Türkiye'de de bu noktada bazı eylemler yapıldı, Cumhuriyet mitingleri gibi. Hatta bunların finans kaynakları sorgulandı. Bunların dış bağlantısı var mıydı?

Bir gizli servis, operasyonunda yararlanacağı unsurlara 'Ben sizi kendi çıkarlarım için alet olarak kullanıyorum' duygusu vermemeyi başaramazsa hiçbir iş göremez. Böyle olunca birileri, başka güçlere hizmet ettikleri halde kendilerini kutsal bir davanın savunucusu veya devamı olarak nitelemekte zorlanmazlar. Belki içeride bu işbirliği kadrosuna elebaşılık yapanlar manevranın gerçekte kime yaradığını bilirler ama tabandakiler meselenin özünü fark edemezler. Türkiye'yi 12 Eylül ihtilaline sürükleyenlerin estirdiği dehşet fırtınasında ABD düşmanlığı üzerinden ideolojik etkinlik yürütenlerin önemli bir kısmı Maoculardı. Şimdi Türkiye'nin kilit Amerikancılarına baktığımız zaman eski Maocular olduklarını görürüz.

Demek ki onlara Maoculuk rolü verilmişti. Bu bakımdan 'ulusalcılık' da başka bir senaryocunun belirlediği rol olabilir.

Soros, Türkiye'deki Cumhuriyet mitinglerini destek' ledi mi peki?
Cumhuriyet mitinglerini belki el altından desteklemiş olabilir. Fakat aslında Soros Türkiye'de Avrupa Birliği adına havarilik yapanlara destek verir, daha çok onları finanse eder. Bunu hangi vakıflar üzerinden yaptığı da aşağı yukarı bellidir. Cumhuriyet mitingleri için büyük kalabalıkları harekete geçiren patanın yerli bir kaynak olduğuna inanmıyorum. Belki içeriden de bir miktar katkı sağlanmıştır ama tasarı küresel bir oyuncunun senaryosu olsa gerektir.

Süleyman Demirel küreselci midir?
Bence Süleyman Demirel, sadece Süleyman Demirelcidir, başka hiçbir şey değildir. Onun başka bir kutsalı olduğunu sanmam.

Nasü yani?
Demirel sadece kendisine inanır.

Bütün bu güçlerden bağımsız mıdır?
Hayır, o kadar bağımsız değildir. Fler kim DemirePe şanına layık bir paye verecekse Demirel oradadır. Süleyman De-mirel'in bir istikameti olduğuna hükmetmem mümkün değildir. Belki kendisinde saklı tuttuğu bir istikameti olabilir.
Abdüllatif Şener, milletvekilliğinin sona ermesi ve yeniden aday olmama aşamasında Demirel'le çok sık görüşmeye başlamıştı. Bunun anlamı nedir? Arala' rında hir birliktelik var mı?
Tabii tecrübesinden yararlanmak istemiştir, onun bilgilerinden, kulağına dolanlardan... Aslında herkesin Süleyman

Demirel'i dinlemesi ama can kulağıyla değil de cin kulağıyla dinlemesi lazımdır.
MHP'nin son dönemde izlediği politikaların anlamı nedir? Nasıl değerlendirmemiz gerekiyor?
Şahsen çok tutarlı görmüyorum. Bazen bakıyorum Abduk lah Gül'ün cumhurbaşkanı seçilmesini sağlayan kilit parti oluyor MHP. Tabii MHP şu an parti değil, Bahçeli'den iba-ret bir düzenek. Bahçeli bir yandan Erdoğan'ın yok edilmesinden çıkar umuyor, bir yandan da 'Böyle kural dışı bir harcamaya da karşıyım' der gibi oluyor.
DTP ile MHP yakınlaşması, Meclis'te verilen sıcak, samimi pozları nasıl yorumluyorsunuz?
DTP ile MHP'nin kavga etmemesi mümkün... Oradan bir şey çıkmaz. Her an DTP'nin kapatılması için oy da verebilir MHP'liler. Çok sağlıklı bir politika izlendiğini düşünmüyorum. MHP'nin herhangi bir konuda derin bir politikası olduğu kanaatinde değilim. Ciddi olabilir ama derin değil. 'Ezan susmaz, bayrak inmez, vatan bölünmez', diye özetlenecek bir çerçeve ile ülke için yeni ne tasarlayabilirsiniz? MHP çok kısır bir süreçle gençlik kitlesini yavanlaştınyor. Ülkücüleri sokak hareketlerinden uzak tutmak bir başarıdır ama onları bilgi ile donatmak, kitap okur hale getirmek, Türkiye'nin siyasi ve ideolojik olmayan sorunlarıyla da ilgilenmeye yönlendirmek gerekmez mi? MHP'li gençlik önemli bir cevher ama işlenemiyor. Gerçekten toplumun sivil açılımlarına hizmet eden bir yapı oluşturulabilir bu gençlikle. Kısacası MHP, Bahçeli gibi dalgın veya uykulu bir halde çoğu zaman... Arada bir gözünü açıyor ve bir rol almaya kalkıyor sahnede. O kadar. Son yıllardaki en hayati rolü de Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanı seçilmesi sağlamak olmuştur. Tabii bilinçli olarak, Erdoğan'a terslik olsun diye. Eğer MHP 22 Tem-muz'dan sonra 367 engelinin ortadan kalkmasına yardımcı olmak için Cumhurbaşkanlığı seçimi için Meclis'e gireceğini ilan etmeseydi, Abdullah Gül adaylıkta ısrar edemezdi.
Küresel sermayenin tüm dünyaya ve özelde Türkiye'ye vaadi demokrasinin, hak ve özgürlüklerin geti-rilmesi yönünde. Bunun karşısında ulus devletlerin vaadi nedir, Türkiye'de küresel sermaye ile nasıl mücadele ediyorlar?
Dünyayı anlamaya çalışırken böyle bir tasnif doğru olmaz. Bir tarafta Küresel Sermaye ideolojisi, öbür tatafta da ulus devlet ideolojisi gibi bir kutuplaşmadan söz etmiyorum. Eski kapitalist dünya ile komünist dünya kutuplaşması gibi bir yarılma değil bu. Batı sömürgeciliğinin iki ayrı küresel hâkimiyet tarzı söz konusu... Küresel sermayeyi oluşturan Karunlar için dünyaya en iyi yön verme tarzı; ulus devletleri yok ederek bin 500 site devletten oluşan bir yapıyı finans ağı ile birbirine bağımlı hale getirmek. Ulus devletler içerisinde bu ideolojiyi benimsemiş pek çok aydın, yorumcu veya propagandacı diyebileceğimiz kişi var. Bu ideolojinin karşısında her ulus devletin kendi bütünlük ve beka duyarlılığı olsa gerektir. Her ulus devletin ideolojisi aynı olmak zorunda değil.

Bizim gibi ulus devlet olmaya çalışıp da herhangi bir ideolojinin peşine takılmayanlar da vardır. Biz şimdi 'Kemalizm' için 'Türkiye Cumhuriyeti'nin ideolojisidir' diyebilir miyiz? Diyemeyiz; çünkü bir tane Kemalizm yok. Her önüne gelen başka bir Atatürkçülük dayatabiliyor. Devletimizin böyle bir ideolojik istikameti yok. Esasen olması da gerekmiyor. Devlet demek, her şeyden önce kendi devamlılığını gözetmek demektir. Devlet için ideolojiden çok daha önde gelen, beka meselesi ve güvenliktir. Dışa dönük olarak devlet etme işi, güvenlik ve beka duyarlılığıdır. İçe dönük olarak da devlet etmek, başka bir çalışmada da dile getirdiğim gibi 'Binaları hizaya, insanları sıraya sokabilmek' demektir. Gerisi teferruattır, şartlara göre değişir. Bir gün şu ideolojiye yönelik yaklaşımlar sergiler devlet, bir gün başka bir ideolojiye uygun tutum alabilir. İdeoloji devleti öldürür. Çünkü dar kalıplar içinde hareket etmeye mecbur bıraktığı için kendini yenileyemez. Rusya'ya bakalım; komünizm ona imparatorluğu korumak için lazımdı. Başka bir ifade ile komünist rejim sayesinde sömürgelerini 'Sovyetler Birliği olduk' diye kandırıp uyutmaya ve aynlmalarını önlemeye çalışmıştı. Fakat bir ideoloji, imparatotluğu bir arada tutmaya yetebilecek bir zamk olamıyor. Nitekim bugün de Rusya yine imparatorluktur ama komünist değildit.

Devlet ideolojik saplantı içinde olmaz. Şartları neyi gerektiriyorsa ona göre davranır. Ulus devlet insanlığa özel bir şey vaat etmek zorunda da değildir. Çünkü her ulus devlet küresel bir sorumluluk üstlenip tasarı geliştirmez. ABD'nin ulus devlet olmaya ve kalmaya çalışarak dünyaya nizam verme çabası ise Küresel Sermaye'ninki gibi çekirdek bir ideolojik temel bile içermez. ABD kapitalisttir ama yarın şartlar gerektirirse sosyalist politikalar bile uygulayabilir. Küresel sermaye, dünyayı finans barışı ile ıslah etmeye inanır görünür-ken ABD ise yeniden yüksek silahlı güç temelinde dünya dengeletini inşa etmeye yönelmiş izlenimi veriyor. Küresel sermaye, mümkün olduğunca devletlerin fonksiyonlarının azalmasını istiyor. Onlara göre dev-letler nasıl bir rol üstlenecek.7

Dünyayı sermaye ile yönetmek bit hülyadır. Devletlerin fonksiyonlarını azaltma hesaplan bit ölçüde tutmuş görünse de Küresel Sermaye'nin tasarladığı bir dünyanın gerçekleşe-

ceğine inanmıyorum. Bunların devletlere rol tasarlamak bakımından ayrıntılı bir çalışma yaptıkları kanaatinde de değilim. Doğrusu Küresel Sermaye Karunları ve kâhyalarını sapıklar kadrosu veya en ruh hastaları cemaati olarak gördüğümü söylesem, onlar hakkındaki algılamamın özünü veririm. Gerisi lafügüzaftır.

Türkiye'nin şu andaki yönetiminde önemli konumlar ve önemli bakanlıklar küresel sermayeye yakın du-ran isimler. Yani Dışişleri Bakanı Ali Babacan, Ha-zineden Sorumlu Devlet Bakanı Mehmet Şimşek ve İçişleri Bakanı Beşir Atalay, Abdullah Qül'e ve küresel sermayeye yakın isimler. Neden köşe başlarını tutan isimler varken Tayyip Erdoğan'a bir operasyon yapılıyor, yani bu isimlerle zaten önemli konuları kontrol ediyorlar...

Ncrden biliyoruz.' Ben Beşir Atalay'ın Küresel Sermaye'ye yakın birisi olduğunu sanmıyorum meselâ. Ötekiler için bu kabule katılırım. Öylesine önemli noktalara hâkim bulundukları halde neden Erdoğan'a operasyon yapılmak istendiği meselesine gelince: Bunda şaşırtıcı bir durum yok. Zira Türkiye'nin kâğıt üzerindeki sisteminde Başbakanlık en önemli makamdır. Küresel Sermaye olarak buraya bir kukla siyasetçi yerleştirebilseniz herhangi bir değişikliğe gitmezsiniz. Fakat Etdoğan gibi bii isim, Başbakanlığın hakkını vermeye çalışır. En azından o, iktidarı kendisi için var olmuş ve anlam kazanmış bir partinin içindeki siyasetçilerle paylaşmayı kabul edemez. Erdoğan güdülebilecek bir kişiliğe sahip değil. İkna edilebilir, aldatılabilir ama 'Sen vitrinde dur, işleri biz götürelim1 demeye gelecek bir uygulamaya razı olmaz.

Tayyip Erdoğan'ın yakın çevresine baktığımız zaman danışmanları arasında Amerika ile ilişkilerini sağla* yan, özellikle Amerika'daki Neo-Conlarla bu ilişkiyi gerçekleştiren Cüneyt Zapsu, Erdoğan'ın yakın çevresinden ayrıldı. Bu ayrılığı nasıl yorumlayabiliriz? Amerika veya Amerika'daki bir kesim Tayyip Erdoğan'ı gözden mi çıkardı?

Ben bu gibi gelişmeleri, 'Erdoğan has bahçesini şimdi daha iyi tanımaya başladı' cümlesiyle özetliyorum. Sadece Zapsu değil, başka kişiler de Erdoğan'ın etrafından uzaklaştı veya uzaklaştırıldı. Etdoğan yakın çalışma arkadaşları içinde kendisine ve etrafa rahatsızlık verenleri tasfiye etme çabası içindeymiş gibi bir izlenim veriyor.

Bunu Amerika'daki Neo-Conlarla bağın kesildiği yönünde de yorumlayabilir miyiz? Amerika da Tayyip Erdoğan'ı gözden çıkardı mı?

Bana göre Neo-Con kadronun tamamı A'dan Z'ye birbirinin aynı düşünce ve eğilimleri paylaşan kişilerden oluşuyor değildir. Birileri Erdoğan'a karşı tavıt geliştirebilir, hatta Küresel Sermaye'nin adamı olabilir.

Ulus devletler, yani ABD Erdoğan'ı gözden çıkardıy-sa onun yerine kimin getirilmesini istiyor?

'Gözden çıkardı' deyimi doğru olmaz. En azından Türkiye'ye ve Erdoğan'a saygısızlık içerir. Zira bir şeyi gözden çıkarmanız için onun size ait olması lazım.

ABD, olsa olsa Erdoğan'ın tasfiye edilmesini onaylıyor, destekliyor veya engellemek istiyordur. Bu konuda da kesin bir şey söylenemez. Yani en azından ben ABD'nin Erdoğan için ne hesapladığını şimdilik göremiyorum. Tasfiyesini mi

arzuluyor, kalmasını mı istiyor bilemem... Fakat şu saatler itibariyle bunu bilenler vardır Türkiye'de...
Nasıl bir lider olur bu, hangi özellikleri taşıması gerekiyor bu liderin?

Eğer ABD Erdoğan'ın tasfiye edilmesini onaylıyor ve engellemek için Türkiye üzerindeki nüfuzunu kullanmak istemiyorsa mutlaka bir planı vardır. İlle de başarılı olacak bir plan değildir bu elbette. Fakat Amerika'da bir takım masalar bir sürü senaryo üretifler, bir sürü hazırlık yaparlar. Erdoğan'ın tasfiyesini öngörüyorlarsa yerini alabilecek bir başka figür için ne tasarladıklarını bilemem ama muhakkak olan şudur: ABD kovboy ahlâkı yüzünden, kukla olarak kullanabileceği bir siyasetçiyi tercih eder muhakkak.

Yine Tayyip Erdoğan'a yakın isimlerden Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın ismi Körfez sermayesi dediğimiz Arap sermayesi ile birlikte telaffuz ediliyor. Unakıtan'ın buraya yakın olmasının maliye politikaları üzerindeki etkisi nedir? Son dönemlerde Türkiye'ye özellikle de İstanbul'a Arap sermayesi yatırımlarının yoğunlaştığını düşünürsek bunu nasıl okumalıyız?

Bu konularda bir bilgim yok. Daha açıkçası Maliye Bakanı Unakıtan'ın kimlerle ne bağlantıları bulunduğunu bilemiyorum. Dış ekonomik ilişkiler bakımından Unakıtan'ın doğrudan bir etkinliği olduğunu sanmıyorum.

Can Paker'in evinde bir toplantı yapılmıştı, Tayyip Erdoğan'ın ve gazetecilerin katıldığı. Tayyip Erdoğan bu toplantıda kendisini küresel sermayeye anlatmaya mı çalıştı, onun açısından bu toplantının getirişi ne olur?

Erdoğan için talihsiz bir icabet olmuştu bu buluşma. Kıramadığı biri davet etmiştir ve gitmiştir. Orada neler konuşulduğunu bilemem. Fakat Can Paker'in ve temsil ettiği çevrenin görüntü itibariyle parti kapatmaya şiddetle karşı olduklarını biliyoruz. Mesele bunlara inanıp inanmamak meselesidir. Adalet ve Kalkınma Partisi'nin kapanmasından hoşlanacak olanların hepsi, Erdoğan'a operasyon peşinde olan küresel güç ile bağlantılı değildir elbette. Bunun gibi, parti kapatmaya şiddetle karşı olup, Erdoğan'a haksızlık yapıldığını söyleyen veya buna benzer bir tavır sergileyen herkesin samimi sayılması da mümkün değil. Küresel oyunculara hizmet veren yerli unsunlar usta olmak zorundadırlar. Yüzünüze güler, ama sizi tasfiye etmek isteyenlerin çanağından beslenmeye devam edebilir. O an için rolü size şirin görünmeyi gerektirebilir. Size şirin görünmeye çalışırken el altından tasfiye edilmenize hizmet veımediği ne malum? Tabii somut birini kast ederek söylüyor değilim. Her durum için geçerli. Küresel oyuncu basit işbirlikçilerle iş görmez, usta eleman kullanır...

Kraliçe Elizabethan Türkiye ziyaretini nasıl değerlendirmemiz lazım. Küresel sermaye ve ulus devletlerin Türkiye üzerindeki çatışmasından bahsetmiştik. Bu bağlamda ingiltere kraliçesinin ziyareti başarılı oldu muî Kime ne mesaj verdi?

Kraliçe'nin gelişi benim gözümde Türkiye için çok ağır bir devlet zaafıdır. Bu geliş, Türkiye'ye yönelik nüfuzunu pekiştirme ve Amerikan nüfuzunun önüne geçirme hedefine yaklaşan İngiltere'nin zaferi kutlama ziyaretidir. Dahası, savaş gemisinde verilen yemeğe devlet görevlilerimizin katılması, Çanakkale'de İngiliz donanmasının şehit ettiği kahramanlarımızın kemiklerini sızlatmakla kalmamış, kanatmıştır. Gönül gözü aralanmış olanlar Gelibolu'daki şehitliklerimizin kanadığını görebilir.

ANAYASA MAHKEMESİNİN TÜRBAN KARARİ

"Biz, Türkiye'de toplum mukavelesinin çöpe atıldığından söz ediyoruz. Bir anlamda tasfiye edil' mis bir meclis var ortada."

Anayasa Mahkemesi'nin, kamuoyunda "Türban Kararı" diye isimlendirilen düzenlemeyi reddetmiş olması pek çok hukuk bilgini tarafından ciddi anlamda eleştirildi. Mahkeme üyelerinin, düzenlemeyi şekil yönünden değil esastan incelemiş olması ve Ana-yasa'daki laiklik kavramını dayanak göstererek karar alması, Mahkeme'nin siyasî bir tavır sergilediğine dair tartışmalara sebep oldu. Sizce bu karar, hukukî bir karar mıdır, yoksa Türkiye'de yeni bir dönemin başladığının ve artık yargı iktidarının egemen olduğunun işareti midir?

Şu dakika itibariyle henüz resmi ve kesinleşmiş gerekçeyi bilmediğimiz için yapabileceğimiz yorumlar da, en azından Anayasa Mahkemesi'nin söz konusu kararı kadar tartışmaya açık olacaktır. Böyle bir durumda bana göre asıl sorgulamamız gereken husus yargıya güven bahsidir. Türkiye için bir veya birkaç yüksek yargı kararının tartışılmasından önde gelen mesele, genel anlamıyla yargı kültürümüzdür. Ülkemizde bugün, Yassıada Mahkemeleri'nde yaşananlardan ötürü hu

kuk adına utanç duymayan sayılamayacak kadar çok yargı adamı görev yapmaktadır. Böyle bir yapı içinde millet adına görev yürüten yargı erkinden söz edilemez. Özellikle yüksek yargı organları tarafından kesin bir tavırla Yassıada Mahke-meleri'nin ülkeye yaşattığı hukuk kepazeliği mahkûm edilene kadar hukuk devleti olma ülküsünden söz etmek gülünçtün Benim yargı kültüründen kastım, hukuk alanında görev yapan insanların ideolojik takıntılarını sıfıra inditebilmeletini sağlayacak olgunluktur. Böyle bir olgunluğa sahip miyiz? Sağ görüşlü yargıç sözgelimi sol görüşlü bir sanığa veya sol görüşlü yargıç sağ görüşlü sanığa yönelik kararında tamamen kanunların öngördüğü hukuki çerçeveyle sınırlı kalabiliyor mu?

Bu anlamda hukuk namusu açısından ülkemizin güvenilir bir ülke olduğunu söyleyebilir miyiz? Bence söyleyemeyiz. Bunu söyleyemeyeceğimiz için de ülkemizde yargı erkinin en temel açmazı, bizzat yargı adamlarının niteliğinden kaynaklanmaktadır. Yargı adamı, bulunduğu mevkii kendi dünya görüşü için ele geçirilmiş bir kale gibi algılıyor mu, algılamıyor mu? Mesele buradadır. Bu da sadece belli dünya görüşünde olan yargı adamlarımızla sınırlı bir arıza da değildir. Toplumun genel kalitesi de zaten üst düzey hâkim yetiştirmeye elverişli bulunmamaktadır...

Mahkeme üyeleri hakkında yapılan yorumlarda dik' kat çeken önemli hir nokta var: Sıradan bir vatandaş, bir üyenin hangi Cumhurbaşkanı tarafından atandığına baktığında, sanki o üyenin vereceği kararın hangi yönde olacağını anlayabiliyor. Bunu daha önceki 367 kararında da gördük. Turgut Ozal tarafından atanmış olan 2 üye; Süleyman Demirel ve Ahmet Necdet Sezer tarafından atanan 9 üye var Mahkeme'de... Kritik kararlardaki oylama sonuçları da hep 2-9 şeklinde çıkıyor. Bu durum, hukuk devleti olduğu iddiasındaki hir devlet için ne anlam ifade ediyor?

Püf noktası burası... Anayasa Mahkemesi'nin kendi içinde kararlarını oluştururken yaptığı oylamalarda bu şekilde belirli bir aritmetiğin ortaya çıkması, bir kesim için değil, ülke için en temel meseledir. Bu, en yüksek yargı organının bağımsız olmadığının göstergesidir. Bir başka kesimi memnun edecek şekilde yine böyle bir kesinleşmiş aritmetiğin söz konusu olması da aynı derecede vahimdir. Yani diyelim ki, şimdiki Cumhurbaşkanı'nın görev süresince gerçekleşebilecek tayinlerle tablo tersine döndü... Bu tablo da kararlarda aksi yönde belirgin bir aritmetik kesinlik ortaya koyatsa, şimdikinden farklı bir durumda olmayız. İşin özü yargı adamının bağımsızlığıdır. Hep yargının bağımsızlığından söz edenler, siyaset kurumunun yargıya müdahale edebilirliğinden yakınıp dururlar. Yargımın bağımsızlığı sadece bundan ibaret değildir. Yargı, inançlardan ve ideolojilerden de bağımsız olabilmelidir. Bu da yukarıda değindiğim gibi yargıç kalitesiyle ilgili bir sorundur. "Efendim, Cumhuriyet'in temel ilkeleri konusunda yargı taraf olmak zorundadır" deniyor. Elbette bu cümle kalıp olarak doğrudur. Bir devletin temel niteliklerini korumak tabii ki Anayasa Mahkemesi'nin görevidir. Fakat Mahkeme bu görevi, bütün tarafların içine sinebilecek bir yaklaşımla yerine getirmeli, belirli bir kesimin siyasi tercihlerine uygun yorumlama yaptığı hissini vermemelidir. Yargı, aleyhinde karar verdiği kişi ve kesimlerin bile vicdanında haklılığına yankı bulabilecek kadar bağımsız hareket edebilmelidir. Biz bunun sıkıntısını çekiyoruz. En yüksek yargı organı elbette düzenin bekçiliğini yapacaktır, bu onun görevidir ama her seferinde

belirli dünya görüsüne mensup bulunanların belirli doğrultuda yorum yapması, hatta yorumlarında sürekli belirli bir siyasi eğilime uygun kararlar vermesi toplumda adalet duygusunu çökettir. Anayasa Mahkemesi, her şeyden çok kendi güvenilirliğini gözetmek zorundadır ki toplumda adalet duygusu ayakta kalabilsin...

Burada konuşmamız gereken bir komplo teorisi var: Cumhurbaşkanı Abdullah Çul, normal görev süresi olan 7 yıl boyunca Çankaya'da kalırsa, Anayasa Mahkemesi'ndeki î üye hariç; Anayasa Mahkemesi, Danıştay ve Yargıtay'daki mevcut koltukların tamamına yeni atamalar yapacak. Ankara'da dillendirilen hir iddiaya göre, bu duruma engel olmak isteyen güç odakları, "Abdullah Çül'e bu imkânı vermeyecek bir plan" hazırlığı içindelermiş. Yeni üyelerin Qül tarafından atanacak olması kimi rahatsız edecektir? Sayın Gül de, Sezer veya DemireFin yaptığı gibi Anayasa Mahkemesi'ne sadece belirli bir dünya görüşünü benimsemiş olanları tayin ederse yanlış yapar. Bu saatten sonta artık, yüksek yargı organlarına atama yaparken sadece ve sadece mesleki değerler bakımından üstün özelliklere sahip olmayı aramalıyız. Cumhurbaşkanlarımız artık - tesmi ideoloji dâhil-hiçbir ideolojinin militanı gibi davtanabilecek insanları yüksek yargı organlarına üye tayin etmemeyi öğrenmelidir. Başka türlü de, Atatürk'ün başlatıp bitiremediği ulus devlet inşasını tamamlayamayız. Ben vatandaş olarak bana zıt görüşte olan bir yargıcın başkanlık ettiği mahkemeye düştüğüm zaman hakkımda önyargı ile karar verileceğinden endişe etmemeliyim. Bunu sağlayacak olan da en tepeden başlayacak hakiki yargıç veya hakiki adalet insanı tayin edebilme ehliyeti ve kuşatıcılığıdır. Yargıçtan sonra "adalet insanı" diye bir deyim niye kullandım? Anayasa Mahkemesi'ne sadece hukukçu olanların atanmadığına işaret için. Atamayabilir. Bu organ nihayet siyasi konulara da bakmak durumunda... Dolayısıyla meslekten hukukçu olmayan ama adalet duygusu sağlam, toplumun her kesimince dürüst hakemlik yapabilecek nitelikte görülen değerli insanların da en yüksek yargı organına atanabilmesini yadırgamam.

Siz, Anayasa Mahkemesi'nin aldığı hu karardan sonra yeni gelişmelerin ne yönde şekil alacağını düşünüyorsunuz? Qeldigimiz hu nokta, "olacakların sonu" mu yoksa "planlananın başlangıcı" mı?

Bu karar aslında Türkiye'nin her ihtilâlde çöpe atılan toplum mutabakatını bir kere daha yırtmıştır. O bakımdan da bir bakıma yargı darbesidir. Toplumda kesimler ve kuvvetler arasındaki dengeyi kurduğu ve koruduğu farz edilen anayasa, temel mutabakat zabtımızdır. Anayasa Mahkemesi, kendi yetki sınırlarını aşacak bir yorum yaparak bir bakıma kanun koyucu gibi davranmış ve TBMM'yi mutabakattan dışlamıştır. Bu yüzden fiilen bir askeri darbe gibi, toplum mukavelemiz çöpe atılmıştır. Anayasa Mahkemesi bu kararından sonra bütün toplumun vicdanına sinecek bir kurum olma ihtimalini büsbütün sıfırlamış görünmektedir. Öyle anlaşılıyor ki Anayasa Mahkemesi'nin çoğu üyeleri bulundukları makamı ele geçirilmiş bir kale gibi gördükleri için kararlarının millet vicdanında benimsenip benimsenmemesini umursamamaktadırlar. Bu tavıtları ile Türkiye'de genel anlamıyla yargıya güvenin imha edilişine yaptıkları katkının farkında olmamaları mümkün değildir. Demek ki onlar için, karar ve davranışlarına yön veren ideolojik kayıtlar veya hukuk dışı etkenler, ülkede yargıya güven duygusundan çok daha önceliklidir.
TBMM Başkam Koksal Toptan'ın karar sonrasındaki tekliflerini nasıl değerlendirmek gerekiyor.7 Toptan'ın ortaya attığı Senato fikri nasıl bir yönetim modelidir ve Türkiye'nin idare tarzına uyumlu olacak mıdır?

Bunlar, sıcak saatlerin tartışma konulan değil. Olağan durumlarda bir Meclis Başkanı'nın her sözü çok önemli olmak durumundadır. Başkan da buna göre ölçüp biçerek konuşmalıdır. Biz, Türkiye'de toplum mukavelesinin çöpe atıldığından söz ediyoruz. Bir anlamda tasfiye edilmiş bir Meclis var ortada. Tasfiye edilmiş bir Meclis'in başkanı da esasen tasfiye edilmiş demektir. Tasfiye edilmiş bir başkanın önerilerine kim kulak asar? Bir mutabakat bozulduğu zaman taraflardan herhangi birinin öteden beriden öneriler sunması işe yaramaz. Mutabakat bozulmuş ise bütün tarafların gönüllü olarak masaya oturmaları ve yeniden uzlaşmaları gerekir. Bu olamıyorsa bir güç hepsini masaya oturtur veya oturtmadan onlara kendi bildiği mutabakatı dayatır. Nitekim ihtilaller böyle olmuştur. Siyasiler birbirlerini yemeye başladıkları için ortada toplum mukavelesi kalmamıştır. Zaten bunun böyle olmasını öngören dış güç de, tasarladığı ihtilali yaptırabilmek için bozulan mukavelenin iç iradeyle özgürce yenilenmesini engellemiştir. Şimdi de Türkiye'de kendi istekleri doğrultusunda iktidar yapısı, siyasi ve askeri irade oluşturmak isteyen dış güçler, laiklik bahsinden ürettirdikleri gerilim etrafında bizi birbirimize kırdırıyorlar. Böyle bir hengâmede, hangi makamda olursa olsun bir tek akil adamın yapacağı öneri itibar görmez. Çeşitli kesimleri temsil edebilecek bir heyet, bozulan mukaveleyi yenilemek için bir araya gelene kadar da bu hır-gür sürer... Daha açık bir ifade ile, CHP demokrasiyi içine sindirene kadar Türkiye bu çalkantıları yaşayacak. Denebilir ki Türkiye'de demokrasiyi içine sindiremeyen bir tek CHP mi var?

Tabii ki hayır! Parti içi demokrasiyi işletemeyen siyasilerin, partilerine yönelik demokrasi dışı müdahalelerden yakınmalarını hep gülümseyerek ibretle izlemişimdir. Tamam, bütün partilerimiz birer siyasi aşirettir. Bu yapılatın demokratik kuruluşlar olduğunu söylemek imkânsızdır. Ancak CHP bütün partilerden farklı olarak ayrıca vahim bir siyasi saplantıdan hareket etmektedir. CHP'ye göre halk kötü adamları seçebilir, bu halkın elindeki sandık oyuncağı ile eğlenmesidir, asıl olan devletin hakiki sahipliğidir. Siyasi iktidarı halk şuna buna verebilir ama derin iktidar, devletin hakiki sahipliği benimdir. CHP böyle bakmaktadır. Böyle bir parti vatken ve halktan yüzde 20 oranlarında destek alabiliyotken demokrasiyi geliştirmek mümkün olmayacaktır. CHP için rahmetli Tevfik İleri'nin bir sözü vardır. Yassıada'daki o korkunç yargı kepazeliği yaşanırken söylemiş Tevfik İleri: Allah hiçbir iktidara CHP gibi bir muhalefet vermesin. CHP gibi bir muhalefet dünyada yoktur. Bu herhalde CHP'nin iktidar iken doğmuş ve kurulmuş bulunması ile ilgili bir durumdur. Türkiye'nin rahat etmesini istiyorsak, CHP'nin sürekli iktidarda olması lazım... Yoksa kimseyi rahat ettirmez... Bu ülkenin nefs-i emmaresi CHP'dir. Bir insan nasıl nefsini gemleyeme-dikçe her türlü kötülüğe sürüklenirse, bir toplum da nefsini gemlemediği sürece rahat edemez. Bu ne demektir? Bu demektir ki, içinde CHP'nin kesin taahhüdü olmayan bir mutabakat işe yaramayacaktır. Türkiye'de halkın oyu ile iktidara gelenler CHP ile yeni ve sağlam bir mutabakat yapabilmelidirler. Bunun ille de CHP'ye tabi olmak anlamına geldiğini söylemiyorum. Söylemek istediğim şu: Halk oyunun yüksekliğine güvenerek CHP gibi bir nefsi emmarenin şerrinden emin olmak mümkün değildir. Nefsi emmareyi, onun bilgisi ve arzusu çerçevesinde dizginlemek gerekir. Bu zor iştir. CHP

ile siyaset yapmak gerçekten zor iştir. Şimdilik bunu becerebilen çıkmamıştın Ne Menderes, ne Demirel, ne Ozal ve ne Erdoğan... Bunda CHP'nin maharetinden çok, saydığım isimlerin hatalarının da bir payı bulunmalıdır...

Anayasa Mahkemesi'nin aldığı bu karardan sonra AKP hakkındaki kapatma davasına dair bazı ipuçları elde etmiş olabilir miyiz? MHP Lideri Devlet Bahçe -li'nin "Tayyip Bey çekilsin, yeni bir liderle yola devam edilsin" şeklindeki teklifini nasıl okumak gerekiyor?

Bahçeli daha sonra bu söylediklerini kısmen düzeltmeye çalıştı. Fakat tahminim odur ki, bu operasyon derin bağlamda Erdoğan'ı tasfiye operasyonu olduğu için Bahçeli de partisiyle birlikte sürecin bilinçli veya saf bir parçasıdır. Erdoğan tasfiye edildiği takdirde, onun istemediği bitişi başbakan ola-bilit mi? üül ile Erdoğan arasındaki gizli rekabet böyle aleni bir hesaplaşma sürecine gelebilir mi? Sanırım böyle bir aşamaya geldiğinde Gül tamamen kendi iradesiyle hareket edemeyecektir. Daha önceleri mizacı itibariyle etliye

sütlüye karışmaz bir götüntü veren Gül'ün 22 Temmuz'dan sonra Erdoğan'a rağmen Cumhurbaşkanlığı adayı olmak için diretmesi de beklenmedik bir durumdu. Muhtemelen ona direnemeye-ceği bir iç veya dış baskı gelmiştir. Şimdi de Erdoğan tasfiye edilirse, Erdoğan'ın belirleyeceği bir emanetçinin başbakan olmasına rıza göstermeyebilir, şu veya bu yönden kendisine gelebilecek telkinlere göre Ali Babacan'ı başbakan tayin edebilir. Ali Babacan'ı başbakan tayin etmesi için hetkes çalışıyor zaten...

Bahçeli de öyle görünüyor ki, Ali Babacan'ın liderliği üzerinden tamamen Gül'ün denetimine girecek ve Erdoğan'ın elinden çıkacak bir iktidar partisi için bilinçli olarak veya safça destek vermektedir. Nitekim Bahçeli, Gül'ün seçilmesini sağlayan kilit hamleye imzasını atmıştır. 22 Temmuz'dan sonra 'Aman bir daha 367 tartışması olmasın ve zinhar Gül'ün önü kesilmesin' dercesine MHP'yi Meclis'e sokan Bahçeli'nin niyetini bilemeyiz ama uygulaması, Gül için büyük himmet olmuştur. Bahçeli'nin söylediklerini, en azından yakın geçmişte söyleyip yaptıklarına bakarak değerlendirmek gerekir ki bu da bize sanki Ali Babacan'lı bir 'gülistan' arzu ettiğini düşündürtüyor...

Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.
UYARI:
www.kitapsevenler.com
Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...
Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki
tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine
istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla
ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran
vebenzeri yardımcı araçlara, uyumluolacak şekilde, "TXT","DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik
karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki
e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin
istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbirşekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılamaz. Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir.
Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.
www.kitapsevenler.com
web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek
ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.
Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyoruz.
Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve
yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyoruz.
Bilgi paylaşmakla çoğalır.
İLGİLİ KANUN:
5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa
hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi
kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braill alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi
bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir
şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılamaz.
Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin
bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."
bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.
Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp,
kitapsevenler@gmail.com
Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.
Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.
Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...
Teşekkürler.
Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Tarayan: Uğur Karaca
www.selam.org
selam@selam.org